

Kiếp Nô Lê

Contents

Kiếp Nô Lê	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	36
15. Chương 15	39
16. Chương 16	41
17. Chương 17	44
18. Chương 18	47
19. Chương 19	51
20. Chương 20	55
21. Chương 21	59
22. Chương 22	61
23. Chương 23	64
24. Chương 24	66
25. Chương 25	69
26. Chương 26	72
27. Chương 27	77
28. Chương 28	80
29. Chương 29	82
30. Chương 30	85
31. Chương 31	87
32. Chương 32	89
33. Chương 33	92
34. Chương 34	96
35. Chương 35	99
36. Chương 36	102
37. Chương 37	107
38. Chương 38	112
39. Chương 39	116
40. Chương 40	119
41. Chương 41	123

Kiếp Nô Lệ



Giới thiệu

_Nó - Chế Phương Đẹp17t sinh ra và lớn lên trong 1 gia đình nghèo ko có mừng tới để rớt lun. do c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiiep-no-le>

1. Chương 1

Cháp 1: Cuộc sống mới

_BA NÓI KÁI J'????????? - nó sững sốt - BA BÁN CON CHO CHỦ NỢ SAO...?????????????????

_ba... ba xin lỗi kon gái iu - ba nó chấp 2 tay lại, xoa xoa - koj như là kon báo hiếu cho cha đi hén

_ĐỜI NÀO LẠI CÓ CHUYỆN ĐÓ!!!!!!!!!!!! ĐÂY LÀ THỜI ĐẠI NÀO RỒI MÀ CÒN CÓ CHUYỆN CHA BÁN CON HẢ TRỜI!!!!!!!!!!!!

_thôi, chuyện đây còn có đó mà - ba nó quyết - ko nói nhiều nữa. con phải giả thành kon trai nếu muốn sống sót. thôi, ba... tiền vong con nhek

“trời ơi là trời. đây là thế kỉ 21 đó chứ??? Sao ba lại có thể làm cái chuyện ngớ ngẩn ko giống ai thế này?????????????????”

ba nó là 1 tay cá độ hạng bét... ông ta vay nợ rất nhiều từ ông chủ tập đoàn của thế giới ngầm K&T.

bi giờ trả hok nổi lại mang nó ra làm vật thế chấp... thật là hết chịu nổi cái ông ba điên khùng này mà...

nhưng nó nào có dám cãi lời ba... dù sao thì ông ta cũng là ba nó mà... hơn nữa má cũng ko có ý kiến j' hết nó đành phải mang tấm thân “ngọc ngà” của mình ra mà trả cho hết nợ zậy...

ngày nó đi, ba má nó khóc rất nhiều để tiễn... vong nó...

lần đầu tiên nó đi khỏi nhà... lần đầu tiên nó sống trong hình dạng của 1 thằng kon trai... kái j' đối vs nó là lần đầu tiên... có lẽ sẽ rất khó khăn nhưng nó phải cố gắng thôi nếu ko mún chết...

căn nhà mà sau này nó sẽ sống... căn nhà của chủ nợ. trông lớn thật, và đẹp nữa.

nó đến gặp ông chủ. trông ông ta còn rất trẻ, chỉ khoảng 35, 36t là cùng. và ông ấy rất chi là đẹp zai. nó nhìn, rồi chào ông 1 cách lễ phép

_chà...chào ông... chủ...

_ngồi đi. cháu có phải là Chế Đình Cường ????

_ơ... àh vâng ăh...

_cháu cứ nói chuyện bình thường... ta ko có ăn thịt cháu đâu mà lo! - ông hiền từ

_vâng... vâng thưa ông chủ! - nó có vẻ tự tin hơn

_cháu bík cha cháu nợ ta 1 số tiền lớn chứ??? số tiền đó chẳng là j' so vs ta cả... nhưng ta vs phải đòi cho ông ta chừa cái tật cá độ... ko ngờ ông ta bán cả con của mình

_ơ... thưa ông chủ, giờ con... à cháu phải làm j' ăh?

_ờ, mà cứ kêu ta là chú đi. đừng kêu là ông chủ nghe già lắm...

_vâng...

_giờ cháu phải là j' ăh??? - nó

_giờ cháu sẽ là trợ lí của thằng KHa con chú!!!

nó gật đầu. đi loanh quanh nhà, nó lại lạc trong vườn. công nhận cái vườn ấy lớn thật...

nó đang tìm đường ra thì bỗng nghe thấy có tiếng động... mừng rỡ nó chạy về phía ấy...

một cô bé đang trồng hoa. nó mừng rỡ chạy đến

_nèk bạn, có thể chỉ ình lối ra được ko? vườn rộng quá mình bị lạc rồi

con bé nhìn nó ko chớp mắt. tự nhiên ở đâu ra 1 thằng kon trai lạ chạy đến bắt chuyện, con nhỏ có vẻ bối rối. nó lặp lại

_nèk bạn, bạn sao thế??????

_àk, ko sao! Anh là ai thế??????

_àk - nó cười mắk méo xệch - tôi... tôi là trợ lí của cậu chủ...

_ừkm, thì ra anh là người đó... anh trai tôi hiện đang ko có nhà, thôi anh đi theo tôi...

_ừkm, cảm ơn bạn.

_anh bằng tuổi anh trai tôi nên đừng có kêu tôi là bạn.

_zậy mình phải kêu bạn... àk đằng ấy là j'???

_chúng ta gọi nhau là anh em cho thân mật nhé - con bé chột nử 1 nụ cười rõ tươi...

_ờ...ờ... zậy kũng được...

2. Chương 2

Cháp 2: Tên cà chớn

_nèk, em tên j' thế??? - nó hỏi

_hì, em là Trương Hoàng Ngọc Trang

_ôh, tên hay gút ta! tên tôi là Cường.

_hì, mà sao anh lại làm trợ lí cho tên cà chớn đó zậy?

_tên cà chớn?? là cậu chủ Kha ý hả?

_vâng, hần cà chớn lắm. anh cẩn thận vẩn hơn

nó ậm ừ cho qua. quả thật là 1 ngày mệt mỏi.

chỉ sau 1 đêm mà ba đã thay đổi cả cuộc đời nó. ba đúng là quá đáng mà.

Trang dẫn nó lên phòng. Ngồi chơi vs nó thêm 1 lúc thì mẹ Trang gọi nên cô pé đành đi ra mặc dù rất luyến tiếc. Quả thật nó nói chuyện rất có duyên là cho con bé vô cùng thích thú.

xem xét qua phòng mình, nó chỉ còn bík nói 1 câu: “Quá tuyệt vời!”

lần đầu tiên nó ở phòng lớn đến thế mà chỉ có 1 mih. lần đầu tiên nó có bàn học riêng, tủ đồ riêng, đồ dùng cá nhân riêng và hơn hết là có cả phòng tắm riêng. Lúc trước cả nhà nó dùng chung 1 phòng tắm. Đang tắm thì lại nghe đập cửa rầm rầm kèm theo tiếng đe dọa “Nhanh lên ko phá cửa bây giờ” - thiệt là hết nói nổi

sau 1 hồi suýt xoa, nó nằm lăn ra giường. Êm ái thật, chẳng bù vs nhà nó.

suy nghĩ vẩn vơ 1 lúc, nó ngủ khò . bây giờ là 10g tối

đêm. nó thức dậy vì khát nước. lò mò đứng dậy, nó mò tìm cái công tắc đèn. “Quái nhĩ! mình có tắt đèn đâu??”

cuối cùng thì cũng mở được điện. nó quay lại giường để lấy dép thì bỗng mặt nó tái mét

_Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! - nó thét lên

mọi người trong nhà thức giấc vì tiếng thét thánh thót của nó - kể cả sinh vật lạ đang nằm trên giường nó.

hắn thức dậy, neho mắt nhìn nó...

_a...a...a...ab...a...a... - nó cà lăm

_j‘j‘, mún j‘. cậu bị cà lăm àk??? - hắn tỉnh hẳn khi nó chỉ ngón tay trỏ zô mặt

_cậu... cậu là ai??? sao lại trong phòng tôi...

mọi người ở ngoài lo lắng ko bík có chuyện j‘ mà nó lại ằm ĩ giữa đêm khuya như thế. hắn lên tiếng

_KO CÓ J‘! CẬU TA GẶP ÁC MỘNG ẤY! MỌI NGƯỜI ĐI NGỦ ĐI!!!!

mọi người nhăn mặt rồi kéo nhau về phòng.

_nèk. cậu là ai??? - nó đã trấn tĩnh.

_tôi hả? chẳng phải cậu là trợ lí của tôi sao?

_cậu... cậu là Hoàng Kha sao??? - nó

_tất nhiên, thôi ngủ đi. - hắn nhún vai

_nhưng sao cậu ko về phòng đi? sao ở phòng tôi?

_ko thík! tui mún thân thiết hơn vs trợ lí của mình!

trời ơi! Hắn đúng là cà chớn giống như lời của Trang đã nói. trời ơi! Hắn mà ngủ đây thì sao nó ngủ được. Nam nữ thọ thọ bất thân mà???

Quên mất là nó đang cải trang thành con trai mà. giờ sao mà đuổi hắn đây? tên con trai đáng ghét!

thôi thì đành nằm ngủ dưới đất thôi. Nghĩ là làm, nó kéo hết mền gối trên giường xuống đất. Thấy lạnh hắn kéo lên... Và cứ thế tụi nó kéo lên kéo xuống... suốt đêm

sáng, hắn dậy sớm hơn. nhìn nó nằm lăn lóc dưới đất. bất giác, hắn mỉm cười. cúi xuống, hắn bế nó đặt trên giường rồi leo lên đó ngủ tiếp.

_aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa... trời ơi anh làm j‘ tôi????????????????????

_làm j‘ mà hét hoài thế? hôm nay ko có đj học màk? - hắn ngái ngủ

_sao anh ôm tôi?????? tên biến thái!!!!!!!!!!!!

_xời, làm như cậu là con gái hok bằng. con trai vs con trai ngủ chung có j‘ đâu?????

“ôi trời ơi, ông có nghe thấy hần nói j’ ko????? trời ơi còn j’ là trong trắng của tui nữa hả trời????????” - nó thét lên trong lòng

ngậm ngùi bước zô phòng tắm, nó nhanh chong làm VSCN rồi bước ra ngoài. Trông nó giờ thật bảnh zai: 1 chiếc áo sơ mi trắng thắt ca-vat, khoác thêm chiếc áo ghi-lê đen, 1 chiếc quần ống túm bó sát người màu đen trông thật đẹp

kon pé Trang mặc trên người 1 chiếc váy dạ hội màu hồng phấn.

hôm nay là lễ kỉ niệm 35 năm thành lập tổ chức. thế mà hần vẫn cứ nhớn nhơ như ko! vẫn cứ nằm trên giường và ngủ... Người gi’ đâu mà thấy ghê!

3. Chương 3

Cháp 3: Ngày thứ 2.

ông chủ nhẹ nhàng đến bên nó khi thấy nó bối rối.

_có lẽ cháu chưa thể thích nghi được... nhưng ta mong cháu hãy vì tập đoàn mà cố gắng nhé?

_vâng, chú đừng lo. cháu bík phải làm thế nào mà

ông chủ tiếp tục nói chuyện vs mấy vị tai to mặt lớn, kòn kô pé Trang thì đang đứng nói chuyện vs mấy cậu ấm cô chiêu. Trông con nhóc có vẻ rất zui

chợt có 1 bàn tay đập lên vai nó. giật mình way lại

_anh làm kái trò j’ thế hả??? - nó bực bội

_j’ đâu? tôi chỉ định gọi cậu đến giới thiệu vs bạn tôi thôi mà? - hần phân bua

_ờ, tôi xin lỗi. thì đi... - nó cười trừ

_hay her. chưa bík chuyện j’ hết đã cáu rồi. - hần cười

_hêy, tụi bay/ chào trợ lí của tao đi. - hần gọi

đồng loạt 2 thằng kon trai way lại.

_Trần Quang Trung - cũng là 1 thằng bạn thân của hần. Tính tình rất zui zẻ đôi lúc như kon nít. rất quý mến nó có lẽ là ấn tượng đầu tiên tốt đẹp>

_ờ. chào cậu - 1 tên hững hờ

_chào - tên còn lại cười tươi - mình tên là Trung, còn tên kja là Tiên, rất zui được bík bạn. Mong bạn chịu đựng nổi nó hơn 3 ngày.

_là sao??? - nó lắc đầu khó hiểu

_đồ chậm tiu - thằng có cái tên giống kon gái lên tiếng - là thế chứ sao??

_jm đi đồ ẻ.o lả!!!!!!! - nó nổi khùng

_thằng này... - Tiên cũng nổi điên

_2 đứa bay... Đừng có chọc ghẹo trợ lí của tao nữa. nó là con trai chứ có phải con gái đâu? - hần nháy mắt

_nèk, mấy người mún j’???? - nó bực bội

_bạn đừng để ý! - Trung cười - Tụi nó zỡn thôi.

_phải, chỉ là zỡn thôi... - hần nháy mắt

“Đúng là 1 lũ điên. Chỉ có anh chàng tên Trung đó thì kòn được chút chút. còn 2 tên kja thì cả chón y như nhau. đúng là mèo mả gà... nhà giàu.” - nó nhĩ thầm.

_xin giới thiệu vs mọi người - giọng ông chủ vang lên - thành viên mới của tổ chức chúng ta. đó chính là Chế Đình Cường.

nghe nhắc tới cái tên ấy, nó giật mình.

_nào mời Cường bước lên ra mắt mọi người.

đang bối rối ko bık phải làm thế nào thì hần hích nó, thì thầm “lên đi honey”

nó liếc xéo hần. trời ơi tên này bệnh hoạn thật. ko hủ sao nó lại phải làm trợ lí cho tên điên này ko bık????

bước lên phía trước, mặt nó lạnh như tiền ko 1 chút biểu cảm.

đành chịu thôi, nếu mún sống được trong giới giang hồ thì nó phải làm thế. chợt trong đầu nó lóe lên 1 ý nghĩ

“có thật sự ông chủ tốt vs mình ko? hay ông ta có ý đồ j’? mình ko tin là ông ta có thể làm ông chủ của 1 thế lực ngầm mà tính tình có thể tốt đến thế được. hơn nữa nếu ông ta thực sự tốt thì tên kja cũng đâu đến nỗi cả chón?????” cuối cùng thì bữa tiệc ngọt ngào đó cũng đã kết thúc. nó nằm sải người trên giường.

mới ngày thứ 2 mà đã mệt mỏi thế rồi. ko bık nó sẽ trụ được bao lâu đây???

“sao suốt buổi ko thấy bà chủ nhĩ??”

cạch... Cửa phòng nó từ từ hé mở. Là pé Trang. cô bé có vẻ buồn.

_anh có thể nói chuyện vs em chút ko?

_được thôi! em có chuyện j’ sao??

_lần đầu tiên... em cảm thấy thật áp lực

cô bé tựa đầu vào vai nó.

“lần đầu tiên... áp lực...???” - nó nghĩ

_em sao thế??? mà sao suốt buổi ko thấy bà chủ đâu?

_àk, dì bị mệt, ko đi được.

_dì??? anh hỏi bà chủ mà???

_mẹ vs ba li hôn đã 5 năm rồi. đó là buổi kỉ niệm cuối cùng của mẹ vs tập đoàn...

_em nói j’ anh ko hủ?

_anh có thể ko hỏi ko? em cảm thấy bất lực...

_thôi, anh ko hỏi nữa... nếu thấy buồn thì em hãy ôm anh... anh sẽ là cái gối của em

rồi nó nhẹ nhàng ôm lấy con nhóc. cô bé cảm thấy yên bình và ngủ thiếp đi trong vòng tay của nó.

nhẹ nhàng đặt con bé nằm xuống giường, nó lạng lẽ xuống phòng khách, để kon pé nằm trong phòng của nó.

ngày đó tháng đó 5 năm về trước.

sau khi kết thúc lễ kỉ niệm 30 năm thành lập tổ chức, ba mẹ hần về trước.

_anh mún j’? anh là cái thá j’ mà đuổi tôi đi - mẹ hần to tiếng

_cô jm lạng đi để bọn trẻ nghỉ. tôi ko đuổi cô mà là li hôn. chúng ta nên chia tay ở đây thôi.

_anh jm đi. nếu anh lo cho bọn trẻ thì anh đã ko làm cái việc tồi tệ đó. anh mún chia tay để rước con cáo đó zề nhàk sao? đừng mơ.

_cô mún cả đời bị chôn vùi trong sự nguội lạnh ư? chúng ta đã hết iu nhau rồi.chia tay là giải pháp tốt nhất.

_anh... thôi được. để rồi xem/ Li hôn thì li hôn. tôi nhất định sẽ trả thù.

ngay hôm sau, ba mẹ hấn đưa nhau đến tòa án. sau 1 số thủ tục, 2 người đã trở thành người xa lạ. mẹ hấn bỏ sang Pháp, còn ba hấn thì cưới 1 cô gái chỉ hơn hấn có 2t. gia đình hạnh phúc thế là đã tan nát

hấn đã về, lại leo zô nhà bằng cửa sổ phòng nó

“quái, sao thằng nhóc đó còn để đèn? ko lẽ... đề phòng mình” - hấn nghĩ thầm

ko như hấn suy đoán. Trong phòng ko có nó. chỉ thấy đứa em gái đáng iu của hấn đang nằm ngủ ngon lành trên giường nó.

hấn đi xuống bếp định tìm cái j' đó bỏ bụng. chợt hấn bắt gặp nó đang ngủ trên sô-fa phòng khách.

bất giác, hấn mỉm cười... cười thật sự...

hấn bước tới gần, cúi người xuống, vuốt má nó , vuốt tóc nó thì thầm

“con nhóc, tưởng lừa được ta sao??? để rồi xem tôi sẽ làm cô phải khổ sở!!!”

ồ ô... bị lộ rồi sao????

4. Chương 4

Cháp 4: Trường mới, lớp mới... Cái j' cũng mới...

Sáng, nó thức dậy rất sớm.

Làm VSCN xong, nó đi lên phòng.

Cạch... Nó nhẹ nhàng mở cửa để pé Trang ko giật mình. Nhưng chính nó mới phải giật mình.

Pé Trang vẫn đang ngủ ở trên giường. Còn hấn nắm tay cô pé và gục ở bên cạnh.

_nèk - nó đá hấn - tên cà chớn. zậy đi kòn đi học chớ?

Tự nhiên bị đá mạnh khiến hấn giật mình bật dậy

_oi chời oi honey. Sao em kêu anh bằng kiểu bạo lực thế??? - hấn dụi mắt

_tên khùng! tui hok phải là honey của anh. Đừng có kêu kiểu đó hok người ta tưởng tui là kon gái đó...

_thì cậu đừng có cư xử giống kon gái nữa. - hấn nháy mắt - đừng có đá zô chân tui, đừng có kêu tui là tên cà chớn. nếu là con trai thì phải cư xử khác chứ????

Bị hấn nói trúng, nó giật mình nhưng vội trấn tĩnh lại ko thể mắc bẫy thằng nhóc này được

_nếu cậu ko cà chớn thì tui đâu có gọi cậu như thế! Thôi nếu cậu đã mún thì tôi sẽ tuân lệnh thôi.

Hấn đi ô tô tới trường. còn nó thì đi xe đạp.

Hấn kêu nó lên ô tô đi lun cho nhanh nhưng mà nó ko chịu.

_ko thích! tui thích đi xe đạp hơn! - nó chu mỏ

_nèk, đã nói đừng có hành động giống kon gái rồi mà?????

giật mình. Đường như nó vẫn chưa wen được việc mình đã trở thành kon trai. Nó phải tập sống 1 cách cứng rắn hơn nếu ko mún chết dưới tay tên này...

ở trường.....

Hắn đang đứng đợi nó ngoài cổng. Nhìn thấy nó, hắn ngoắc nó như ngoắc chó

_nèk, tới biểu koi! - hắn

_j' thừa cậu chủ? - nó lạnh lùng

_đi nhập học chứ j'? - hắn khoác vai nó

_xjn cậu chủ đừng ra vẻ thân mật quá như thế! - nó hất tay hắn ra

_nhiều chuyện. Nên nhớ tôi là chủ nhân của c... cậu

Hú hồn... Suýt chút nữa là hắn phát ra chữ “cô” rồi. cũng may là hắn kịp nhận ra nên chữa lại.

nó nhìn hắn lắc đầu.

Đến phòng Hiệu Trưởng, nó gõ cửa.

_vào đi! - tiếng hiệu trưởng vọng ra, lạnh như băng

_dạ thưa em là hs mới ăk! - nó lau mồ hôi

_àk, em là người mà ông chủ đã giới thiệu đây sao? - ông ta vồn vã - em học lớp 11A1. hjhjhjh

“trời ăh, lại 1 ông già cà chớn. sao thời buổi giờ người ta lại trọng danh lợi thế nhỉ???” - nó nghĩ thầm. bước ra ngoài, hắn zẫn kòn đợi ở đó.

_cậu chủ ko zô lớp kòn đứng ở đây làm j' thế? - nó hỏi, giọng lạnh tanh

_thì đợi cậu chứ là j'? cậu mới đến đây lần đầu làm sao bık lớp học ở đâu chứ?

“sao tự nhiên lại tốt bụng đột xuất thế nhỉ? Âm mưu j' đây???”

_thì tôi hỏi những người khác cũng được mà? - nó vẫn làm mặt lạnh. Lời nói của hắn lúc này có vẻ đã làm nó lo sợ. Nếu bị phát hiện là kon gái thì toi.

_thằng này! cậu là trợ lí của tui mà? chúng ta phải học chung lớp thì đi chung cho rồi hỏi làm j~??

_zậy cậu cũng học 11A1 sao? - nó hỏi

_tất nhiên - hắn khoác vai nó đi.

Lần này nó ko hất tay hắn ra nữa.

“Nếu là kon trai thì phải cư xử khác chứ?”

Lời nó của hắn vẫn văng vẳng bên tai nó. Hay là hắn đã phát hiện được j' rồi? Mới ngày thứ 3 thôi mà? Chắc ko có chuyện đó đâu!!!!

nó cố gắng xua đi cái cảm giác lo sợ đó.

_hôm nay lớp chúng ta có 1 hs ms. các em phải giúp đỡ bạn nghe chưa????

dạ..... Cả lớp đồng thanh

_chào các bạn tôi là Chế Phương... à là Đình Cường. Từ nay mong mọi người giúp đỡ.

ồ ồ... Bọn con gái trong lớp bị hớp hồn bởi giọng nói ấm áp và vẻ ngoài kute của nó

_thì ra là 1 hotboy. - 1 nhỏ nhanh nhẩu lên tiếng - bạn ngồi cạnh mình đi có j' mình giúp đỡ cho.

đó chính là lớp trưởng “hám trai” của lớp. Nhỏ tên là Phan Trần Cát Anh. Tuy là lớp trưởng nhưng nhỏ hám trai ko khác j' những nhỏ khác. Học thì cũng giỏi, vẻ ngoài thì baby nhưng trong lòng thì ko ai bık được...

_ko được. Đó là trợ lí của tôi. cậu ta phải ngồi cạnh tôi. - hấn đập bàn

Nhỏ lớp trưởng nhún vai. Ai chứ hấn đã lên tiếng thì nhỏ phải nhường thôi. Đại ca mà.

Nó nhìn hấn nhẩn mặt.

_honey ngồi đi. - hấn kéo ghế cho nó

cả lớp nhìn nó ko chớp mắt

_cậu chủ... - nó gần

_bík rồi. zôn tí thôi mà. Cậu ngồi đi.

Trong lớp có 2 dãy bàn. Mỗi dãy có 6 bàn và mỗi bàn có 4 chỗ ngồi. Thật giống vs các trường cấp II

Tuy nó là bàn 4 chỗ nhưng thực chất là mỗi bàn rời ghép lại vs nhau tạo thành bàn 4 chỗ

Nó ngồi cùng bàn vs hấn, rồi bên ngoài là Trung và đến Tiên.

“Lại dính vào 1 lũ rắc rối” - nó nghĩ thầm Giờ ra chơi.....

Kon gái bu lại chỗ nó đông nghịt.

xem ra nó còn hấp dẫn hơn cả 3 tên cùng bàn.

_bạn tên Cường sao...? Tên đẹp đó>0 _bạn ơi chúng ta làm bạn nhé???

_Cường ơi đi căn teen vs mình đi...

_cường ơi...

_cường ơi...

_cường ơi...

và còn rất nhiều rất nhiều nhỏ khác nữa. Nhìn thấy cái cảnh chương mắt này, hấn cười thầm trong bụng “xem cô chịu nổi trong bao lâu” rồi bước ra ngoài. Tên Tiên kja cũng đánh bài chuẩn lun. Duy chỉ có Trung là định lại giúp nó thì bỗng nhiên...

RẦM...

nó đập bàn đứng dậy, ánh mắt sắc lẹm...

_TRÁNH-XA-TÔI-RA - nó gần từng tiếng, giọng lạnh tanh

lũ con gái kinh ngạc nhìn nó. Cả 3 tên con trai còn lại trong lớp cũng tròn mắt nhìn nó ngạc nhiên.

Nhất là hấn. Hấn cứ tưởng nó sẽ ngồi yên chịu trận chứ??? Ai ngờ cũng gúm ra phét...

Đúng lúc đó...

5. Chương 5

Cháp 5: Định mệnh????

Đúng lúc đó...

RẦM...Cánh cửa lớp bật mở...

một thằng đàn em của hấn chạy zô, người đầy máu me

Thằng này vừa thở dốc, vừa thì thầm j' đó zô tai hấn. Sắc mặt hấn chuyển từ trắng sang xanh rồi tím tái. Hấn có vẻ rất giận dữ.

Ko nói ko rằng, hấn chạy 1 mạch ra ngoài, 2 tên kja cũng chạy theo. Nó cũng tách khỏi đám kon gái chạy theo. Việc của nó là trợ lí của hấn mà.

_Kha... Kha... có chuyện j' thế? - Tiên gọi vs theo

_nèk, dừng lại đi! có chuyện j'??? - Trung cũng gọi

_kon nhỏ “thỏ điên” làm kái giống j' lại để tụi nó bắt rồi. tao phải đi đây. tụi bay kêu theo mấy thằng nữa sang đó.

2 thằng kja nghe thế liền bấm đt gọi cho đàn em rồi chạy theo. kòn nó thì ko thể nghe thấy hấn nói j' cả vì khoảng cách quá xa.

tiếp tục chạy theo, nó gọi to

_MẤY NGƯỜI KJA, ĐỨNG LẠI KOI...

Quay lại, nhìn thấy nó, hấn gắt

_cậu đi theo làm j'?

_tôi là trợ lí của cậu tất nhiên phải đi theo rồi. - nó

_trận này khá lớn, honey ko nên đi. - hấn

_nèk...

_ờ quên. nói chung là cậu ở nhà đi

_ko cho tui đi tui cũng đi. Tui ko thể bỏ mặc cậu được

_thôi được rồi, thì đi.

đứng chờ 1 lát, tụi đàn em phóng mô tô đến. 3 thằng đại cũng dắt xe ra/

_lên đi, tôi chở cậu - hấn nói gấp

sau 10p phóng thật nhanh, cuối cùng thì cả bọn ra đến ngoại ô, ở đó có 1 căn nhà có thể gọi là nhà hoang.

“tại sao lại đến đây? chỗ này là...”

_xuống đi, tới nơi rồi - hấn cắt ngang dòng suy nghĩ của nó.

hơi run, nó bước vào theo hấn.

Từ trong nhà có tiếng vọng ra

_cuối cùng thì tụi bay cũng đến. kakakakkk

_thả kon “thỏ điên” ra... - hấn và đàn em xông zô

“thỏ điên sao? người iu của hấn àk?”

ồ ko, đó là pé Trang mà? Sao cô pé lại ở đây.

Trong này khá tối nhưng...

Nó nheo mắt và nhận ra 1 người.

“Trời ơi, sao lại thế? Chuyện j' đang xảy ra đây? chuyện này là sao? Mình phải làm sao đây??”

Trận đánh đã bắt đầu từ lúc nào, nhưng nó vẫn đứng thẫn thờ đó...

Ko ai đánh nó, nó cũng ko đụng đến ai, chỉ thẫn thờ đứng đó...

Nó nhận ra tên đầu đàn... đó chính là Hạo Thiên, thằng bạn thân của nó từ thuở mặc quần đùi thùng tới giờ.

Sao Thiên lại bắt pé trang? sao 2 bên lại đánh nhau?

“mình phải làm sao đây? Mình ko thể đứng nhìn Trang bị hành hạ. nhưng mình càng ko thể phản bội Thiên!”

_CẦN THẬN - hấn thét lên. có 1 tên đang định chém lên sau lưng nó.

hấn định lao đến đỡ cho nó/

Nó quay mặt lại nhìn thẳng vào tên định chém lên nó.

Tên này khựng lại. Khuôn mặt nó làm tên này nhớ lại 1 người mà ai cũng bí đấy là ai.

Nhưng tên đó tiếp tục vung đao lên định chém

Nhanh như cắt, nó “bay” lên lộn nhào 2 vòng trên ko rồi đá vào tay cầm đao của tên đó/

Thao đao rơi xuống, tên đó ôm tay.

_wao, đẹp wa” - Kha ngưỡng mộ. Thiên nhận ra cách đánh đó. KO khác nào cách đánh của cô bạn nhỏ của Thiên đã mất tích cách đây 3 ngày.

_Phương Diệp?? - Thiên nheo mắt

nó giật mình way lại. Thiên đã nhận ra nó rồi sao?

_đúng là Diệp rồi. - thiên chạy đến nắm tay nó - điệp làm j’ mà mấy ngày nay thiên ko thấy? còn chuyển trường nữa chứ? có bí thiên lo lắm ko?? bà thư cũng lo cho Diệp lắm đó.

_cậu... cậu... nhận nhầm người... rồi - nó lo sợ

_sao nhầm được. Cũng giọng nói đó, cũng gương mặt đó và đặc biệt hơn là cũng kiểu đánh đó...

_tui... tui ko bí cậu. Mau thả Ngọc Trang ra

_Diệp... - Thiên sững sờ.

“xin lỗi, giờ tôi ko thể nhận cậu được. nếu làm thế tôi sẽ tiêu ngay”

“sao Diệp lại thế? Sao ko nhận ra Thiên? Mới có 3 ngày thôi mà?”

_nèk, đừng có 8 nữa, mau thả kon “thỏ điên” ra cho tao! - hấn hét lên

nó nhìn hấn rồi way lại nhìn Thiên.

Ko, nó chưa mún chết. nó phải sống để giải thích cho Thiên mọi chuyện.

Nó đành phải làm thế thôi.

Tung người, nó nhảy lên tay nắm lấy xà ngang rồi bổ xuống Thiên. cậu quá bí chiêu này của nó nên có thể né được. Nhưng cậu chỉ né chứ ko đánh lại. Cậu bí đấy chính là Phương Diệp.

Cuối cùng thì trận tàn sát cũng kết thúc. bọn đàn em nằm la liệt trên sàn, nhưng Thiên ko wan tâm. Cậu chỉ wan tâm tới mỗi Diệp thôi.

Được cởi trói, Trang tựa vào ngực anh mình mà khóc thút thít. Hấn con bé hoảng sợ lắm

Nó định tiến tới xem con bé thế nào thì Thiên giữ tay nó lại.

2s sau đó Thiên cầm tay nó bỏ chạy khiến 3 thằng kja hết sức bất ngờ.

Đến 1 nơi ko có người, chỉ toàn là cây cối, Thiên dừng lại

_sao... học... sao điệp ko nhận Thiên... học học...?

_hờ... tui ko hiểu cậu nói j’??? hờ... tui ko wen cậu!

_Diệp đừng giả vờ nữa. Giờ chỉ có Thiên vs Diệp. nói đi...

_hahahahh, đúng là ko có j’ wa nổi mắt cậu. đúng, tôi là Diệp đây

Dường như chỉ chờ mỗi câu nói đó, Thiên ôm nó vào lòng. nó cũng cười ôm Thiên

NÓ kể lại cho Thiên nghe tất cả mọi chuyện.

_Thiên sẽ chuyển sang trường Diệp học.

_Ờ... nhưng nên nhớ tên của Diệp bị giờ là Cường.

_ok

Quay lại phía bên kia, hắc giao nhỏ Trang lại cho Tiên rồi cùng vs Trung đi tìm nó. 2 người chia ra làm 2 ngã tìm cho nhanh

Bất chợt, nhìn thấy nó đang ngồi nói chuyện zui zẻ vs Thiên, hắc nổi máu nóng

6. Chương 6

Cháp 6: Chỉ vì 1 phút “lầm lỡ”

Bất chợt, nhìn thấy nó đang ngồi nói chuyện zui zẻ vs Thiên, hắc nổi máu nóng.....

“sao nhỏ lại ngồi vs thằng đó? Đó là kẻ thù mà?? Cô đúng là kẻ phản bội, đừng mong tôi tha thứ!”

hắc định tiến đến gần để nghe xem 2 người đang nói j’ thì bỗng 1 bàn tay đập lên vai hắc

_Kha nèk, mày định làm j’? - là Tiên

_mày... làm tao hết hồn - hắc giật mình

_thằng trợ lí phản bội mày rồi kja! - Tiên tiếp

_điên quá, chưa có bằng chứng j’ hết đừng vu oan cho người zô tôi - hắc nhăn

_sao mày cáu vs tao? Những thằng trước đều bị mày chô ze mà? Sao mày tốt vs thằng này thế?

_nó thú vị mà? để tìm cách hành hạ nó dài dài chơi - hắc cười gian

_haizz, pótay ... thiệt hết chịu nổi mày rồi - Tiên thở dài

2 tên này tiến đến gần rình nghe cuộc nói chuyện. Nhưng nó lại phát hiện ra được có người nghe lỏm.

nó hích Thiên rồi giả vờ cãi nhau.

_nèk, tôi cho cậu hay... nếu kòn đụng tới Trang lần nữa thì koi chừng - nó lạnh lùng

_ko thì sao??? làm j’ được nhau nào? - thiên như hiểu ý nó

_thì coi chừng cái này... - nó giơ nắm đấm lên trước mặt Thiên rồi đứng dậy bỏ đi.

Tất nhiên khi xem được vở kịch đó hắc và thằng bạn ko thể bí được là đang xem kịch (tụi nó diễn chuẩn quá mà!). hắc tự trách bản thân vì đã hiểu lầm nó...

“Tôi ngok quá, suýt tý nữa làm trách nhầm cô (đã trách rồi còn j’ nữa) tôi xin lỗi...”

Nó phóng như bay về nhà xem tình hình của pé Trang thế nào... tất nhiên là bằng mô-bi dếp...

đặt tay lên trán con bé, nó tự trách bản thân mình ko thể bảo vệ được con bé để con bé phải ra nông nỗi này...

_anh xin lỗi đã ko bv được cho em... từ nay anh sẽ cố gắng để ko làm em tổn thương - nó nắm tay con bé thì thầm

bàn tay nhỏ nhắn khẽ cựa... con bé đã tỉnh

_anh ko phải tự trách mình đâu! đâu phải lỗi của anh...

_ko, là do anh ko thể bv được em... từ nay anh sẽ ở bên cạnh em mọi lúc mọi nơi... em có cần j' thì cứ gọi anh...

_thật ko??? anh nói thật ko??????? - Trang zui mừng

ngay lập tức, nó hối hận về lời hứa của mình...

“chết rồi, từ nay là khổ! Nhưng nếu con nhỏ bí mình là con gái chắc nó sẽ đau lòng lắm...”

_ừkmm... - nó gượng cười Hôm sau.....

hắn đợi nó trước cổng nhà, chiếc xe đạp thì dựng sẵn bên cạnh. Ngạc nhiên tột độ, nó há hốc mồm

_anh... anh... cậu chủ???

_tôi...? sao??? - hắn nhìn nó bằng ánh mắt cực kì dễ thương...

_anh... àk cậu chủ sao lại ở đây?

_đi học... - hắn thản nhiên

_ừk thì đi học... nhưng đáng lẽ cậu phải đi từ lâu rồi chứ?? - nó

_ờ... cậu chờ tôi. hôm nay tôi nổi hứng đi xe đạp.

nhìn hắn trả lời 1 cách tỉnh bơ như thế nó ko khỏi bức bối nhưng đó đã là mệnh lệnh thì nó đành tuân theo thôi... tên này đúng là cà chớn...

trên đường, cả 2 jm lặng ko nói j'... jm lặng 1 cách đáng sợ

đến trường...

Ngọc Trang đang đứng đợi nó ở trước cổng trường...

Thấy nó con bé vui mừng chạy tới...

_anh...

_ờ... em làm j' ở đây?

_anh hứa ở bên em màk... có thằng kja cứ bám riết lấy em... anh phải giúp em... anh hứa rồi mà? - con bé không nhẽo

_ờ... - giờ nó mới bí sự tai hại của việc hứa mà ko suy nghĩ

thằng nhóc lớp 10 đang bám riết lấy con pé đang đứng ở trước cửa lớp... có lẽ là đang chờ con pé

_Ngọc Trang... ơ ai đây? - thằng nhóc chỉ nó

_đây là ck(chồng) của mình! - con bé nhanh miệng

mắt thằng nhóc thoáng dâng lên nỗi thất vọng, sự sục sạo, nhóc nói

_tôi là Thành, Nguyễn Minh Thành... sau giờ học anh gặp tôi... - vô lễ

_nèk, ăn nói vs đàn anh kiểu đó sao? - nó bức

_vâng... thưa anh ẻo lả... - nhóc cười khẩy rồi bước đi...

nó nhận ra dường như thằng nhóc tên... tên j' í nhĩ??? Àk, tên Thành rất thích con nhỏ này... và nó đưa ra 1 quyết định táo bạo...

7. Chương 7

Cháp 7: Bí mật bại lộ

.

nó đưa ra 1 quyết định táo bạo...

Sau giờ học tại lớp 11A1, hẳn rủ nó đi chơi

_nèk, đi chơi ko, honey????

..... - nó jm lặng lờm hẳn rồi chạy tuốt ra ngoài

“con nhỏ này làm sao thế nhỉ??? Nó có bị j’ ko? Dù bik nó đang giả trai nhưng đứa con gái nào nghe mìnhn nói 2 chữ đó mà ko sung sướng chứ? Hay nhỏ bị les? Dám lắm àk...”

nó chạy nhanh đến lớp của Ngọc Trang

_em zề trước anh có chút chuyện - rồi lại chạy tuốt

ở cổng trường, 1 thằng nhóc đang đứng đợi nó...

đó chính là Thành. Thằng nhóc 1 tay bỏ zô túi quần, 1 tay xách ba lô miệng nhai sin gum...

“giống khủng thiết” - nó nghĩ rồi chạy nhanh đến

_nèk chờ anh lâu chưa? - nó cười

_ơ... ko sao đi thôi - thằng nhóc sững người trước nụ cười của nó

_ừk nhưng đi đâu??? - nó ngố

_đi tìm chỗ đánh nhau! - nhóc đáp gọn lỏn

Thằng này ko bik kính trọng đàn anh j’ cả. Đàn anh hỏi mà nó nói cái giọng đó... thiết là đáng bị đánh mà...

Nhưng mặc kệ, nó ko quan tâm... Chỉ cần thằng nhóc này cưa đổ nhỏ Trang để nhỏ ko làm phiền nó nữa là được. Một công đôi việc, lợi cả 2 bên

_anh chuẩn bị đi?? - Thành nói

_j’? - nó tròn mắt

Thình thịch... tim aj zập???

Thành bắt đầu đỏ mặt.

“Sao hành động của anh ta lại giống con gái thế nhỉ? Dễ thương quá. Ko được mau tỉnh lại đi... người mà thích là Trang mà Thành... là Trang đó...”

Thằng nhóc cố xua tan cái ý nghĩ bình hoạn đó, nói tiếp

_anh khủng hay ngok thế? Tất nhiên là đánh nhau rồi. - nhóc lạnh lùng

_tại sao??? - nó ngây ngô - chúng ta làm j’ có thù oán????????????????????????????

Thình thịch... Thằng nhóc lại đỏ mặt vì cái hành động đáng iu của nó...

“Trời àh, kon trai kiểu j’ thế??? Nếu anh là con gái thì... Trời... mà đang nghĩ j’ thế??? Người mà thích là Trang... là Trang mà????”

Thằng nhóc lắc đầu...

_nèk... trả lời đi chứ??? - vẻ mặt thiên thần/

đến lúc này thì thằng nhóc ko còn kiềm chế được bản thân mình nữa rồi. Thành tiến tới gần nó, cho đến khi cách nó chỉ 1 cái nhích nữa thôi.

Thằng nhóc chụp 2 tay nó trối lại... tất nhiên là nó ko đề phòng thằng nhỏ này... nên thản nhiên để nó làm thế.

Sau khi buộc chặt 2 tay nó vào cành cây phía trên, thằng nhóc bắt đầu mò mẫm.

Thành đưa tay mở nút áo đầu tiên. Mặt nó giờ xanh lét ko còn giọt máu... “Thằng nhóc này làm cái quái j’ zậy nèk trời?????” Nút thứ 2 được mở ra, 1 dải băng trắng hiện ra...

Tiếp tục đến nút thứ 3...

Rồi thứ 4...

Chiếc áo đã hoàn toàn được cởi bỏ...

_anh... thì ra anh... - thằng nhóc luống cuống

_cậu... sao cậu dám... - mắt nó rưng rưng

Thằng nhóc nhìn thấy thế thì vội cầm chiếc áo lên mặc lại cho nó...

Nó suy sụp... Thế là hết... Bí mật của nó đã bại lộ... nó có thể chết bất cứ lúc nào...

Tháo dây trối cho nó, Thành ôm chặt nó vào lòng.

Thằng nhóc cao hơn nó 1 chút, to con hơn nó và bờ vai thật rắn chắc

_tôi xin lỗi... nếu cô nói sớm tôi đã ko hành động thế...

_cậu... làm sao cậu bík... - nó run run

_vì hành động của cô rất giống con gái làm tim tôi cứ đập trật nhịp nên tôi...

_cậu phải hứa vs tôi... ko được nói chuyện này vs ai...

_ừkk, đổi lại cô phải là bạn gái tôi... - Thành bất chợt đề nghị

_cậu... - nó sững người

_ko sao! Tôi có thể chờ cho đến khi cô đồng ý.

Làm sao đây??? Phải làm sao đây???

Ngày hôm nay đâu phải thứ 6 ngày 13

Tại sao bí mật lại bị lộ dưới con mắt của 1 thằng nhóc kém nó 1t??? Tại sao???? Giờ thì nó chết chắc rồi.

Ngày hôm sau..... hội bà 8

_nghe nói trường mình có hs mới nữa đó.

_sao? ai? Lớp nào? boy or girl?

_boy, 11A1, Trần Hạo Thiên rất chi là đẹp zai. Lạnh hơn băng nghe nói chỉ cười vs 2 người là mẹ và 1 người nữa hiện chưa ai bík đó là ai

_trời... uống quá... Tại anh ấy ko thấy sắc đẹp của tao thôi.

_ọe, nhìn lại mình đi.

_gương kja ngự ở trên tường - nước Nam ai đẹp được dường như ta

_ọe. Nhìn lại mình đi. cô chỉ đẹp hơn Thị nỏ thôi...

.....

Kết thúc phiên chợ buôn dưa lê lại tới bán dưa chuột.

Đâu đâu cũng thấy bàn tán về học sinh mới.

Trần Hạo Thiên???? Bạn thân của nó??????? Sao lại ở đây???????????????

Tại nhà kho phía sau trường

_mày là thằng đã bắt kon “thỏ điên”????? - hấn

_àk, tao ko có bắt kon nhỏ đó... tự nó tìm đến chỗ tao thôi...

_vu không... - hấn tức giận

_ừk tao zu không đó. Chính tao là kẻ đã bắt nó

_tại sao??????????? mày còn dám đến đây!

_tất nhiên. Tao chỉ bắt nó cho zui thôi. ở đây có người tao iu nên tao zô, mày quyền j' mà cấm?

_được. Mún zô trường này thì phải chịu xét xử

_ok, làm j' tùy.

Nguyên 1 đám đàn em xông lên đánh hội đồng Thiên. Tính sơ sơ cũng phải 50 thằng... Đánh Thiên đến bầm dập mặt mũi, hấn có vẻ rất thích thú, cười khoái trá trông rất chi là đều...

Nó đi ngang, nghe thấy tiếng đánh nhau nên dừng lại koi và đã chứng kiến tất cả

_aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa - nó hét lên.

Nó định...

8. Chương 8

Cháp 8: Khởi đầu của gian khổ

.

_aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa - nó hét lên.

Nó định chạy đến để ngăn tụi kia lại nhưng có 1 cánh tay kéo nó lại

_Cậu làm j' thế??? để tôi đi - nó nói gấp

_ko nên. Thằng đó đã đụng đến pé Trang nên giờ Kha ko tha đâu! - Trung ôn tồn

_ko được. ko thể được. ko được đánh Thiên! - nó định rút tay ra

_Thiên? Cậu wen bik hấn sao?? Sao hôm bữa vờ ko wen???????????

_Hôm bữa khác, bi giờ khác... - nó giật nhanh tay ra rồi chạy đến

_ko được đánh nữa... - nó hét to

_honey, tránh ra chỗ khác - hấn lườm

_ko được đánh nữa. Nếu đánh cậu ấy thì đánh lun cả tôi đi - nó quả quyết

Nhìn ánh mắt nó, hấn cười khẩy 1 tiếng rồi bỏ đi. Bọn đàn em cũng tản dần ra. Nó dìu Thiên tới phòng y tế.

Thiệt tình mới ngày đầu tiên mà đã thế này thì những ngày sau sẽ thế nào đây??? Hấn ko chỉ cà chớn mà còn thù dai nữa... Thật là ko ra j'!

_ái. nhẹ chút. - thiên khẽ kêu lên

_làm j' ở đây? - nó lạnh lùng

_ở đây chỉ có Thiên vs Điệp thôi. ko cần giả vờ.

_Điệp ko thể bv Thiên trước tên đó lần nữa đâu! Thiên cẩn thận nhé?

_ừ Thiên bík mà! Tí đi chơi ko? Có cả Thư nữa.

_ừ, để koi có rảnh ko đã. - nó cười

Đúng lúc đó thì Tiên bước zô. Nhìn nó khinh khỉnh, Tiên leo lên 1 chiếc giường gần cửa rồi ngủ lun.

Nó nhăn mặt khi Tiên nhìn nó bằng ánh mắt đó, ánh mắt khinh thường người khác. Nó quả thật ko thích tên Tiên này chút nào.

Lúc nào Tiên cũng khó chịu vs nó, còn khó chịu hơn cả tên cà chớn kia nữa. Đúng là bạn bè thế nào thì bản thân thế đấy mà. Riêng chỉ có Trung là lun đối xử tốt vs nó, koi nó là bạn bè.

Nó lên lớp, hần nhìn nó giận dữ.

_cậu chủ... - nó lo sợ

_j' - hần đánh giọng - mún j' thì để ra zê rồi nói

_nhưng sao cậu chủ có vẻ tức giận thế? Tôi làm j' sai sao????

_CÒN HỎI NỮA SAO???????? - hần thét lên - LÀM J' THÌ CẬU TỰ BÍK ĐI.

Hần đập bàn cái rầm rồi bỏ đi. Ra tới cửa hần còn đá zô cánh cửa 1 cái rất bức xúc.

_thôi tiêu rồi. - Trung lên tiếng - chắc chắn thằng đó ko tha cho cậu đâu! Chuẩn bị cho cuộc trường kì kháng chiến đi nhé

_j' ? Kinh khủng thế sao? - nó run

_ờ... thì thế - Trung đáp tỉnh bơ.

Thôi phen này thì nó tiêu rồi... Phải làm sao để hần ta hết giận đây? Làm sao đây???? Từ nay cuộc sống của nó sẽ như ở địa ngục... ra chơi.....

Thiên vs Tiên ở phòng y tế suốt 2 tiết đầu. Ko nói ko rằng, 2 thằng chỉ nhìn nhau bằng ánh mắt hình viên đạn. Cuối cùng, Thiên lên tiếng

_cứ cho việc tôi bắt kon nhỏ đó là sai đi. Nhưng dù sao thì...

_jm đi. Mà có tư cách j' mà nói...

_tôi. tôi xin lỗi koi như là tôi sai rồi. xin các người hãy để yên cho Đ... à Cường.

_haizz, khỏi giấu. Tao bík nhỏ đó là kon gái rồi.

_sao? bík rồi???? Sao ko nói

_haizz... tao mà nói ra rồi nó lại tưởng tượng về cái chết của nó trong tương lai thì khổ.

_ờ, nhỏ đó hay tưởng tượng mà.

_Thôi giờ mình huề her - Tiên bỗng thân thiện - tao zới mày làm bạn

_chỉ sợ...

_thằng Kha nó sẽ ko tha ày đâu. Nhưng ko sao. giờ thì nó ko làm j' mày đâu.

kết thúc cuộc nói chuyện, Cường nhà ta bước zô. Cả 2 thằng nhìn nó bằng ánh mắt rất chi là triu mến. Thiên thì nó còn hiểu được chứ tại sao Tiên cũng nhìn nó như thế làm nó nổi hết cả da gà...

“Tên này bị j' zậy trời?????”

Nó ngồi nói chuyện vs Thiên mà cứ cảm thấy nổi da gà vs lạnh xương sống lưng. Tiên vẫn ngồi đó nhìn nó bằng ánh mắt “đặc biệt” đó làm nó chịu ko nổi.

Cạch...

Tiếng người mở cửa. Là hấn.

Hấn bước zô để tìm Tiên, ko ngờ lại gặp nó zới Thiên ở đây. Thoáng ngạc nhiên nhưng hấn làm như ko thấy và bước lại chỗ Tiên ngồi nói chuyện zui zẻ.

Thái độ của hấn làm nó khó chịu. Thà hấn cứ đánh chửi nó thì ko nói j'. Đắng này hấn cứ jm lặng như thế khiến nó cảm thấy rất có lỗi.

Cứ 1 lát nó lại len lén nhìn sang hấn. Nhưng tuyệt nhiên hấn ko hề way lại. Hấn vẫn cứ tiếp tục làm ngơ nó và nói chuyện zui zẻ zới Tiên.

Cạch...

Tiếng người mở cửa. Là Thành - thằng nhóc bí được bí mật của nó.

Thành có vẻ ko khỏe nên đến xin thuốc. Đi cùng vs Thành là pé Trang. kon pé này hằng ngày cứ bám riết lấy nó mà giờ lại đi cùng Thành. còn thằng Thành nữa, mới tỏ tình vs nó sao giờ lại đi vs Trang?

Mặc kệ, nó ko wan tâm. 2 người này chính là mối lo ngại lớn nhất trong lòng nó hiện giờ, đi chung vs nhau càng làm cho nó mừng...

Thành lên tiếng khi thấy nó làm ngơ

_Anh định lơ tôi đấy sao??????

_Ơ... thì nhóc đang đi vs Trang nên anh ko...

_Trang vs tôi giờ là người iu của nhau. Nên giờ mong anh đừng làm phiền Trang nữa...

Thật bất ngờ, kon pé Trang lâu nay rất thích nó, và thằng nhóc Thành vừa mới tỏ tình vs nó hôm qua thế mà giờ đã tuyên bố là người iu của nhau thì thử hỏi ai mà ko sưng người. Nó bần thần 1 hồi lâu. 2 đứa nhóc đã ra ngoài rồi mà nó vẫn “tâm hồn treo ngược cành cây” Thiên phải lên tiếng

_nèk, sao thế????

_hả? Ơ... à ko có j'~ suy nghĩ chút mà. thôi lên lớp trước đây.

nó làm 1 lèo

Đứng dậy nó đi lên lớp mà trong đầu toàn là suy nghĩ ko đâu.

Bỗng có 1 cánh tay kéo nó lại...

9. Chương 9

Cháp 9:

Bỗng có 1 cánh tay kéo nó lại...

Nó way lại...

Là Thành...

_Cậu mún j' ở tôi? - nó lạnh lùng

_Tôi... chúng ta nói chuyện chút đi...

Nó đành cúp học theo thằng nhóc ra căn teen

_có j' thì nói đi - vẫn lạnh lùng

_chị... cô ko thấy có j' sao?

_có j là có j?????????

_Cô ko thấy buồn khi tôi tuyên bố là người iu của Trang sao?

_Tất nhiên... mừng kòn ko hết nữa là... Cậu đã iu bé Trang thì đừng làm kon pé đau lòng... Nếu ko thì dù có chết tôi cũng ko tha cho cậu đâu! - đứng dậy bước đi

_Cô ko thấy mình quá đáng vs tôi lắm sao? - Thành nói thầm 1 mình, khuôn mặt buồn bã đôi mắt như mún khóc...

Đã cúp 15p cho cuộc nói chuyện rồi, đành tìm chỗ chơi cho hết tiết lun. Nó quay lại phòng y tế.

Hắn vẫn còn ở đó... 2 thằng kja thì rất bình thường khi thấy nó cúp tiết, còn Thiên thì rất ngạc nhiên

_sao lại cúp tiết thế?? Đây đâu phải là phong cách của Cường...

_Bí k thể... nhưng giờ ko có tâm trạng để học...

_Có phải vì chuyện lúc nãy? - Thiên dò hỏi.

_ừkm, ko hiểu sao tự nhiên thấy khó chịu!

Hắn vs thằng Tiên cứ ngồi nhìn nó chằm chằm làm nó vô cùng khó chịu. 2 tên này hiện giờ đang có cùng suy nghĩ

“Sao nhỏ lại thấy khó chịu? Hay nhỏ thích thằng nhóc đó rồi? Hay nhỏ bị less?”

Nó đứng dậy đá cái ghế rồi bước ra ngoài.

“ko hiểu sao mình lại thấy khó chịu nhỉ? Đáng lẽ mình phải rất vui mới đúng chứ? Ít ra thì từ nay 2 đứa đó ko còn làm phiền mình nữa! sao lại khó chịu?????????”

Nó buông mình trên sân bóng của trường...

Nó nằm đó, suy nghĩ... Gió hiu hiu, nó thiu thiu ngủ lúc nào ko hay

Tùng... Tiếng trống trường vang lên làm nó giật mình tỉnh giấc...

“Mình ngủ bao lâu rồi nhỉ???”

Nhìn đồng hồ... nó hoảng

8G TỐI!!!!!!!!!!!!!! Trường đã tan từ lúc nào thế mà nó ngủ giờ này ms dậy

Vội vàng chạy zja‘ mà nó ko nhận ra là mình đã để quên cái cặp...

Tại nhà.....

Mọi người đang nháo nhào bỏ đi tìm nó thì nó lò dò bước zô nhà.

Lập tức mấy chục cái miệng nhào đến hỏi thăm nó, họ xem xét xem người nó có bị thương tích j'ko. Thiệt tình sao họ lại quan tâm đến nó thế nhỉ? Nó cùng lắm thì cũng chỉ là trợ lí của cậu chủ thôi mà?

_Mọi người thôi đi! Tôi đã nói là cậu ta sẽ ko sao mà - hắn bước từ trên phòng xuống - đi đâu mà zề trề? NÓI!

_ờ... tôi... tôi... - nó lắp bắp. tất nhiên, ko lẽ lại nói “tôi ngủ quên giờ ms dậy” sao???

_Ko mún nói thì thôi! - hắn way lên - cậu lên phòng tôi ngay.

Nó chạy theo. Tại phòng hắn

_Cậu chủ... tôi... - nó lắp bắp

_KO cần nói! Tôi bí k cậu an giấc tại sân bóng rồi - hắn cố nhìn cười.

_cậu chủ... thấy sao? - nó

_tất nhiên. - nghiêm túc - tối nay có việc đấy. Thay đồ đi rồi đi theo tôi.

_ơ đi đâu ăh?

_nhiu chiện quá. Tui bủ thay thì cứ thay đi!!!!!!!

_ơ hay, cậu phải nói đi chơi hay đi đánh nhau để tôi còn bí đường mà chọn đồ chứ?

_ờ, đi đánh nhau. Ko có chuyện chơi ở đây đâu! Nó nhảy chân sáo zề phòng... Thiệt hết nói nổi! Tại sao trước mặt hần nó cứ quên mất mình là con gái zậy chời??

30p sau, tại 1 bãi đất hoang

Tiên và Trung cũng đã ở đó.

Băng bên kja tầm chừng kung 30thằng (ko kể tên đầu đàn). Thế mà bên nó chỉ vền vền có 4 đứa.

_Sao bên mình chỉ có 4 người zậy? - nó hỏi

_Ai nói 4 người. Còn 2 người nữa chưa tới - hần nói ko nhìn nó

_ai thế?? Tôi có bí ko?

_nhiu chiện! Tí nữa bí!

Nó đang mãi theo đuổi suy nghĩ riêng của mình thì tiếng mô tô làm nó sực tỉnh. Sao tiếng này nghe wen thế nhĩ????

Là Thiên... Còn người ngồi sau xe ko ai khác chính là Thư...

_Trời... Thư? Làm j' ở đây? - nó ngạc nhiên

Thư thì đã nghe thiên kể rồi nhưng cũng ko khỏi ngạc nhiên. Ko ngờ khi là kon trai nó lại kut3 đến thế.

_Thiên và Thư đã nhập hội chúng ta - hần tuyên bố

_Nèk, đánh nhau mà để đối thủ đợi lâu thế là ko tốt đâu! - Tên đầu đàn bên kja lớn tiếng

Trận đánh bắt đầu. 6 chọi 30, mỗi đứa 5 thằng. Thế này thì dư sức...

Nó từng đánh ghê gớm hơn thế này khi còn học ở trường bên kja, nhưng thỉnh thoảng thôi...

Tên đầu đàn đứng khoanh tay nhìn chứ ko động thủ. Có lẽ hần đang dò xét thực lực của phe ta.

Sau khi hạ xong 5 tên của mình, nó làm 1 hành động rất chi là kì quái: cúi mình xuống, nó sắp 5 thằng nằm sát lại vs nhau. sau đó, nó lại cúi xuống chấp 2 tay lại và nói: “tha thứ cho tui! Tui ko mún sát sinh! Amen!!!!”

Thiên nhìn nó cười thầm, đúng là phong cách của Phương Điệp - nhân vật trong bóng tối.

Thư cũng ko lấy làm ngạc nhiên...

Còn lại thì ai cũng nhìn nó bằng ánh mắt khi nhìn người “ngoài hành tinh”. Ko ngờ có 1 đứa dở hơi như thế trên đời.

Tự hào là người hoàn thành nv sớm nhất, nó tự thưởng ình bằng cách lôi chai rượu trong túi ra ngồi nhắm nháp (do nó mang quần thụng, túi thì lớn nên có thể đựng chai rượu đóa màk!)

Mấy tên kja tiếp tục trận đánh kòn thằng đầu đàn thì nhìn nó ko chớp mắt.

“Thằng đó mạnh kình khủng! Giá mà có thể kéo nó về bên mình thì tốt rồi.” - suy nghĩ của tên đó.

Theo sau nó, Thiên và Thư cũng đã hoàn thành nv. Thế ms bí 3 thằng kja chẳng là j' so vs 3 đứa này kả.

_này... học... chúng ta... phải... làm... j' tiếp đây? học - hần thở

_her, giờ... giờ xử thằng... kja... - Tiên tiếp.

_Ko nên ko nên! Chúng ta nên mở lượng từ bi cho con người 1 con đường sống - đó là nó

_thần nhiên quá nhĩ? - Thư nhìn nó

_tất nhiên - nó cười, khoác vai Thư.

Người ngoài ko bí, tưởng 2 đứa nó là người iu của nhau, vì hành động của chúng nó khá là thân mật. “Người ngoài” ở đây ý nói đến Trung và tên đầu đàn bên kja. Ko tiếp tục cuộc 8, Kha bước tới tên đó

_giờ sao???? Tính sao đây????????

_Vâng giờ tui em xin giao lại địa bàn cho anh - thằng đó nói

_mày tên j‘????????

_dạ? dạ em tên Công, Lữ Thành Công.

_Giờ, tao nghĩ mày nên đổi tên thành Lữ Thất Bại đi là zừa... kekeekkk... - hắc cười khoái trá

_Nham nhở - nó quát cho 1 câu khiến thằng nhỏ ê mặt rồi đứng dậy kéo tay Thư đi thẳng

10. Chương 10

Cháp 10:

Nhìn nó kéo tay Thư đi tự nhiên Trung cảm thấy hụt hẫng trong lòng

_Điệp! Đi đâu zậy?? - Thư hỏi

_Đi chơi! Tui nhớ bà quá!

_ừkm. mới ko gặp có mấy ngày mà tui cũng nhớ bà! tui chuyển qua trường mày học lun rồi đó!

_j‘???? Hồi nào? Sao tui ko bí???

_ms thui! Đi đâu cũng nghe bàn tán về Thiên hết!

_ừ, Thiên đi đâu cũng được hâm mộ hết ák!

Giờ nó thôi ko kéo Thư nữa. 2 đứa đi song song nhau...

Tự dưng nó lại nổi hứng mún hát ms chết chứ

_tui vs bà hát nghe Thư?

_bài j‘????

_TÌNH YÊU SONG SONG!

_uk, hát... - Thư cười

Gần bên nhau nhưng sao vẫn buồn

Chẳng lẽ ta sẽ mãi song song

Chẳng lẽ nào trái tim anh quá vô tình

Người đâu hiểu cho lòng em

Này người ơi hãy nói em nghe

Những suy tư giấu kín trong anh

Đã bao ngày trái tim em quá mỏi mòn

Chờ đợi tiếng iu người hồi có sao lặng thinh

2 đứa im lặng. Mỗi đứa đang theo đuổi 1 dòng suy nghĩ riêng của mình.

Và Thiên đã kể cho hắn nghe toàn bộ câu chuyện. (2 tên kja đã zề lâu rồi, chỉ còn Thiên vs Tiên đi vs nhau)

_ko ngờ cô ấy lại chịu nổi đau của mỗi tình đầu!

_haizz, tao coi nó như em gái mình... nó đau làm tao cũng đau lắm. tao đã tự nhủ rằng nếu sau này kòn có thên nào làm nó đau thì tao sẽ chôn sống thằng đó lun...

_ờ... Tao có thể thích nó ko?? - Tiên bắt chợt hỏi

_hả?? Mà thích nó sao?? - THIên ngạc nhiên

_ờ, ngay từ cái nhìn đầu tiên. Lúc đầu tao tưởng mình bị “bệnh” nhưng ngay sau ngày hôm đó tao đã bík nó là con gái! nên tao ms bík tình cảm của mình

_ờ mà sao mà bík nó là gái giả trai zậy??

_vì Kha cứ lun miệng gọi nhỏ là honey. Mà thên này dù có cà chớn đến mấy cũng ko gọi kon trai kiểu đó. nên tao bík thui. rùi...

_rùi j’??

Rùi tao quan sát nó. Giọng nó tuy hơi trầm nhưng rất ấm, giống giọng con gái... hơn nữa nó ko có lộ hầu...

_ờ...

_zậy tao có được ko?

_hì, nếu là mà thì tao chấp nhận. Có lẽ mà sẽ ko làm nó đau...

_ờ... zậy tao zề vạch chiến lược đây! Mà nó thích kiểu người thế nào?

_nó hả? Thì thằng nào đủ mạnh để kéo thằng kja ra khỏi trái tim nó! đó là mẫu người của nó

_Trời, - Tiên té ngựa - mà thật điên khùng...

11. Chương 11

Cháp 11:

Trời vẫn tiếp tục mưa, nước mắt nó vẫn tiếp tục rơi...

Đang chạy bỗng nó tông zô 1 người đi đường, cả 2 ngã xuống người dính toàn nước...

_Tôi...tôi xin lỗi...

_Đi đứng cái kiểu j’ đó hả thằng rững kja, dám đụng tới bốn tiểu thư sao??

“Sao cái giọng này nghe quen nhεκ” - nó thẳm nghĩ...

Ngước mặt lên nhìn, nó hơi ngạc nhiên

Người này có phải ai xa lạ đâu...

Là chị 2 của nó đây mà???? Sao chị ấy lại ở đây? Ko phải được tài trợ giờ đang du học bên Pháp sao?????????

_Chị! Chị ko nhận ra em sao???

Chị nó giật mình, nhìn kĩ lại thì thấy giống nó nên hơi ngờ ngợ

_Tôi... vs cậu hình như là đã gặp nhau đúng ko???

_Em là em gái chị đây mà!!!!

_Em gái???????? Mà... Đẹp?????

_Vâng... em Đẹp!

_Sao... sao mà... ờ mà quên nữa, ba kể tao nghe rồi... tội nghiệp mà nhưng ráng chịu đi nghen keke...

Bà chị độc ác của nó vẫn nham nhở như ngày nào, vẫn ghét nó như ngày nào

“Bà chị này! Sao bà ghét mình zữ chời?????”

Nó đứng dậy chào chị rồi chạy tiếp zề nhà, có điều nó ko khóc nữa... Nó đã tự nhủ là phải sống cứng rắn mạnh mẽ hơn, đây có lẽ sẽ là lần cuối cùng nó khóc vì tình.

_Đi đâu giờ này ms zề??? Gần sáng rồi đó!!!! - hấn đang ngồi trên sofa đọc báo, hồi mà ko nhìn mặt nó...

_Ơ... tôi... tôi...

_thôi ngủ đi... mai sẽ còn chịu khổ dài dài...

Có vẻ như hấn đang chờ nó thì phải. Nhưng vs tính cách đó hấn sẽ ko bao giờ chịu nói ra đâu! nó mỉm cười nhẹ rồi đi lên phòng.

Sao hết bất ngờ này lại tới bất ngờ khác xảy ra vs nó nhỉ??? Hôm nay đã nhiều bất ngờ lắm rồi đó. Vừa mở cửa bước zô phòng nó đã thấy Trang ngồi trên giường nó đọc tạp chí (2 anh em nhà này lạ her)

_Em ko ngủ ở đây làm j’?

_àk, anh zề rồi sao??? Em chờ anh đó, có chút chuyện cần nói

_Ờ... em nói đi...

_Em thật sự... em xin lỗi vì đã đối xử ko tốt vs anh!

_Em nói j’ anh ko hiểu!!

_Dạ thì chuyện em vs Thành đó. Hôm nay có 1 đám con trai bu quanh em làm em ngạt thở, may có THành... Thành chạy đến ôm em rồi tuyên bố “Trang là bạn gái tôi, các người mà còn làm thế này nữa thì die!”. Xong cái tự nhiên tim em đập thình thịch... rồi sau đó em...

_Thôi em đừng nói nữa! 2 đứa thành đôi anh mừng kòn ko hết sao em lại xl???

_Anh, em tưởng anh thích em???

_Ờ... anh chỉ coi em như em gái thôi!

_Zậy hay qué em đỡ khó xử. Bye anh em zề ngủ đây!

Con nhóc nhảy chân sáo ra khỏi phòng nó... Nhìn con nhỏ nhí nhảnh hồn nhiên vô tư iu đời như thế nó cũng thấy zui zui... nó thực sự đã koi Trang là em gái mình rồi nên cũng mừng cho hạnh phúc của Trang...

Sáng hum sau...

1 con nhỏ đầu tóc lòe loẹt mắt xanh mỡ đỏ xông zô lớp nó

_Anh! Em nghe nói mí bữa ni anh gọi 1 thằng nhóc bằngf “honey” đúng ko???????

_Ờ. - Kha đáp - thì sao??? Liên can j’ tới cô!

_Sao anh ko gọi em như thế mà lại...

_Tôi ko thích! Đừng tưởng có hôn ước thì cô có thể quẩn cả chuyện riêng tư của tôi nhé!

_ANH - nhỏ hét - NÓI ĐI! THẲNG ĐÓ LÀ AI!

_Đó, trước mặt cô đó Con nhỏ way sang nhìn nó...

Choáng... Tất nhiên nhỏ ko ngờ trên đời này có thằng con trai giống con gái đến thế, đẹp quá...

Hình như nhỏ bị sét đánh thì phải~

Nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại, nhỏ hất hàm

_Tan học gấp tao!!!!

_Ờ... - nó hờ hững đáp mà ko thèm nhìn mặt nhỏ làm nhỏ tức mún ói máu, còn mí nường trong lớp thì mắc cười chịu ko nổi mà cũng phải nhin vì sợ thể lực của cô công chúa hắc ám này!

Ko nói ko rằng, nhỏ đạp bàn cái rầm ròi bỏ đi! Con gái thể đó!

Nó ngược lên, nhún vai 1 cái rồi cúi xuống tiếp tục học bài...

Cả lớp ko thể nhin cười được nữa liền phá lên cười... nó thì ko hiểu có chuyện j' nên tiếp tục học bài

“Đúng là 1 lũ điên!!!!!!!!”

Tan trường...

Nó thu xếp sách vở chuẩn bị zề ...

Trên đường, nó đạp xe chậm chậm. Nó thấy thiếu thiếu cái j' hay sao ák

“hình như mình để quên cái j' thì phải! Thôi mặc kệ, để tí coi lại!” - Nghĩ thế nó tiếp tục đạp xe chậm chậm qua các phố phường

Tại 1 nơi nào đó trong trường, có 1 toán người... Và trong toán người đó có 1 con nhỏ tức mún ói máu vì có kẻ hẹn mà ko tới...

_THẰNG CHÓ MÀY COI CHỪNG TAO DOD!!!!!!!! - vâng, đó chính là con nhỏ gây sự vs nó hồi sáng...

“Tự nhiên thấy lạnh xương sống ta???” - nó thầm nghĩ

Phải rồi, nó ra khỏi nhà đã 1 tuần rồi mà chưa zề thăm nhà lần nào! Sẵn nó thăm chị 2 lun...

Tại nhà nó...

Mọi người có vẻ ko hoan nghênh nó thì phải! Nhìn nó mở cửa xong mẹ nó quay xuống bếp tiếp tục nấu cơm, còn ba thì dán mắt zô trận bóng trên tivi... ông già này lại tiếp tục cá độ rồi đây, chị nó thì ko có ở nhà...

Nhìn thái độ thờ ơ lãnh đạm của ba mẹ nó mà phát nản... Nó ko bík là thực ra nó có phải là con của ba mẹ nó ko nữa??

Chủ nhật của 1 tháng sau

Nó tự thưởng ình 1 giấc ngủ vì suốt 1 tuần qua làm việc cực kì mệt mỏi... nào là đánh nhau, rồi còn tiệc tùng, những cuộc hẹn bất thành lình của Thư và Thiên...

Dạo này Tiên ko còn nhìn nó bằng ánh mắt khó chịu nữa. Lúc đầu nó nghĩ thằng này có âm mưu j' đây nhưng lâu dần nó cảm thấy sự chân thật trong các hành động của Tiên nên cũng dần mở lòng ra vs Tiên. Giờ nó vs Tiên chơi vs nhau thân lắm, đôi lúc nó còn cười thật tươi trước mặt Tiên nữa làm cho tim của ai đó cứ đập trập nhập hoài ák!

Bỗng nó nghe có tiếng ồn ào ở phòng đối diện . Tính tò mò lại nổi lên, nó rón rén bước ra (tội lỗi tội lỗi, bà koan thông cảm nó ko định nghe lén đâu tự nhiên mấy cái đó chui zô tai nó đóá chứ!>

_Cô biến khỏi đây cho tui!

_Anh ko thể đối xử tốt vs em hơn sao???

_KO thể là ko thể!! Cô nên nhớ mình là ai... Cô chỉ là con gái của 1 tập đoàn nhỏ thôi

_Anh... hức... hức... huhuhh... anh quá đáng lắm...

Nghe tới đây thì nó lủi zề phòng mất tiu, sợ nghe nữa thì phải nhảy zô can đánh nhau=>người ta sẽ bík nó nghe lén=>nó sẽ bị đánh hội đồng~ mà nó thì ko mún bị đánh chút nào...

Con nhỏ đó nghe Tiên nói hình như tên nó là Hân Hân thì phải!

Điện thoại nó rung lên

“Làm j' mà ko bắt máy trời???” - Tiên bực mình rùi tiếp tục gọi...

Nhưng nó nào có bí... 1 lúc sau nghe tiếng động trong phòng tắm thì chạy zô... lúc này nó bí thì đã muộn, điện thoại nó đã rơi xuống bể tan nát rồi

Chời ơi...

Bực mình vì tự nhiên ko thể gọi cho nó được nữa, Tiên phóng thẳng đến nhà Kha...

_làm j' mà bắt máy! - Tiên xông thẳng zô phòng nó

Nhìn cái mặt nó mếu máo tự nhiên thấy mắc cười quá nhưng Tiên nhin...

_Sao??? Bị cái j'???

nó thuật lại đầu đuôi “câu chuyện”

Suýt chút nữa là Tiên phá lên cười lun...

_Đi theo tui, thằng nhóc... Cháp 12:

Tiên dắt nó ra cửa hàng Alo để mua cho nó cái mới coi như đền bù...

_Thích cái nào thì lựa đi nhóc...

_Nói cho cậu bí tui hok thêm nhận ơn huệ của người khác đâu nhak! Hơn nữa tui ko phải là nhóc

_Ồ... bí rồi đại ca, lựa lựa đi rồi đi

_Đi đâu??? - Nó trở mặt

_Bí mặt...

Đang say mê ko bí lực cái nào (thực ra thì cái nào nó cũng thích) bất giác nó nhìn ra ngoài...

Qua ô cửa kính nó nhìn thấy 1 chuyện rất chi là thú vị (theo nó cảm nhận)...

Thư đang chạy chậm về phía trước còn Trung thì đang chạy theo cổ kéo tay Thư lại, giống như là 1 cặp tình nhân đang cãi nhau hay sao í...

Tính tò mò nổi lên, nó nhanh chóng chọn đại 1 con đê, hối thúc nhân viên thanh toán rồi chạy thẳng ra ngoài khiến Tiên zô cùng ngỡ ngàng...

_Nèk nhóc, chạy đâu đó chờ tôi vs!!!!

Tiên gọi vs theo nhưng nó ko nghe thấy và cứ tiếp tục chạy theo.

Đến 1 khoảng cách đủ gần để nghe được cuộc nói chuyện nhưng cũng đủ xa để 2 nhân ko nhận ra mình đang bị theo dõi

_Thư nghe Trung nói cái gì!!!

_Ko có j' để nói hết - Thư quệt nước mắt

_Thư... Trung xin lỗi Trung ko cố ý làm thế vs Thư đâu!

_KO - Thư hét lên

Rồi nhỏ lại tiếp tục chạy đi, Trung chạy theo... nó cũng chạy theo... chỉ khổ cho chàng Tiên nhà ta khi vừa chạy đến nơi thì các nhân lại tiếp tục chạy báo hại anh chàng ko kịp thở mà phải đuổi tiếp để khỏi mất đầu...

_Thư...Thư ghét Trung đến thế sao????

_..... - nước mắt Thư chảy ra, Thư ko nói j' mà vẫn cứ tiếp tục chạy...

_Trung thích Thư... đó là sự thật... nhưng nếu Thư ko mún thì cũng đừng khó xử... Trung ko gây khó cho Thư đây... Thật đó... - Trung hét to lên nhưng vô ích, Thư vẫn cắm đầu chạy...

“Có chuyện động trời j' rồi đây! Trước giờ chưa thấy nhỏ Thư khóc... còn thằng Trung nó thét cái j' thế?? Thật ko chịu nổi! Thế mà lâu nay mình tưởng hắn đang hoành... bạn của cả chốn thì cũng cả chốn thui...!!!”

Nó trầm nghĩ và rẽ đường khác để chặn Thư lại

_STOP!! - nó đón đường.

Thư quệt vội nước mắt nhưng con mắt đỏ chót sưng húp lên vì khóc thì nhỏ ko thể che dấu được

_Giờ thì nói đi! Thằng đó đã làm j' mà bà khóc...? - khi đã yên vị trong 1 quán trà sữa, nó lên tiếng

_Ko, tui... tui... chỉ là...

_Ko coi tui là bạn sao???

_Ko. Tui kể nèk...

Cách đây 3 tiếng, Trung gọi Thư ra quán cafe... Thư ko bík tưởng có đánh nhau nên gấp rút chạy ra... đến nơi thì thấy chỉ có Trung ngồi đó, bên cạnh là 1 bó hoa hồng to. Thư bước tới thì Trung tặng ngay bó hoa đó cho Thư nhưng Thư từ chối... nào ngờ tên đó tức giận kéo Thư vào trong 1 con hẻm... và bắt đầu sàm sỡ... Nhưng được nửa chừng khi thấy Thư khóc thì Trung có vẻ như rất hối hận vì hành động ko tự chủ của mình... thế nên...

_Thằng chó! Dám làm thế vs bà! Tui sẽ ko tha nó đâu!!!

_Thực sự nó cũng chưa làm j'! Nhưng đây là lần đầu tiên tui sợ hãi đến thế! Tui ko thể chống cự lại... hấn mạnh quá...

_Thôi giờ ko sao rồi! Để tui đưa bà zia... Đứng đợi cho tới khi thấy đèn trong phòng Thư tắt hẳn, nó mới từ từ rảo bước... Thằng chó Trung đó dám làm tổn thương nhỏ bạn thân nhất của nó, nó nhất định ko tha cho đâu!!!

Đang thơ thần bước thật chậm để... ngắm sao thì lại có 1 người tông zô nó khiến cả 2 ngã nhào!! Thiệt tình đây đã là lần thứ 2 bị tông rồi! Mà hôm nay trời đâu có mưa!!!

Bực mình nó đứng dậy định chửi cho kẻ đi đứng ko nhìn đường thì chợt khựng lại

_Chị 2??? - nó ngạc nhiên

_Ồ... Điệp! Đúng rồi em giúp chị nhé!!

Chưa kịp hiểu chuyện j' đang xảy ra thì có 1 tên con trai chạy đến...

_Kiều! Em chạy nhanh thế?? Anh có ăn thịt em đâu???

_Àk tui đã nói zs anh là đừng đến gần tui nữa mà! - Chị nó bực mình hét toáng lên

_Sao nào! Em chưa chồng anh chưa vợ anh tới gần luật pháp đâu có cấm...

_nèk - như chợt hiểu ra vấn đề của bà chị, nó nhảy zô hòng khi thằng cha kia chưa nói hết - anh có bík là đang làm phiền bạn gái tui ko???

_Thằng chó này ở đâu ra thế?? - hấn ta hất hàm...

_Tao là người iu của Kiều! Khôn hồn thì tránh xa cô ấy ra nếu ko thì chết ko toàn thây đó!!!

_Mày... - hấn ta nghe thế thì tức lắm giờ nắm đấm lên định đánh nó nhưng nó đã nhanh hơn tặng ngay cho hấn 1 cặp kính đen... hấn ngất ngay tại chỗ

_Mày điên àk! Có cần nặg tay thế ko?? - chị Kiều chửi nó

_Thì em vì chị mà! - nó phân bua

_Ko thèm! mày biến đi cho khuất mắt tao...

Rồi chị nó ngưng nguẩy bỏ đi bỏ lại nó trong tình trạng mắt chữ Ô mồm chữ A...

Thiệt tình tuy bík tính khi chị 2 nó thất thường lại ko ưa j' nó nhưng ko thể ngờ chị nó lại có thể thay đổi thái độ nhanh như điện... pó tay...

Sáng... Nó cố gắng nhấc cái thân xuống khỏi giường... hôm nay tự nhiên lại nổi cơn lười nên nó chẳng mún đi học chút nào, hum nay lại là thứ 2 nữa... lại phải nghe ông thầy hiệu trưởng đầu đình thuyết giáo, bần ngủ chết được...

_Oáp! - nó ngái ngủ - bần ngủ quá!!!

_Zô ziên... che kái miệng lại koi chừng ruồi bay zô giờ! - hấn châm chọc nó nhưng nó nào thèm để ý, quay sang Tiên

_Sr nhak! tự nhiên hôm qua tui...

_Khỏi nói... bık rồi đt nèk! - Tiên giơ chiếc đt lên ngang mặt nó

_Ờ... - nó gật đầu rùi quay qua Thư, nhưng Thư đã gục trên vai Thiên ngủ từ lúc nào

Đưa ánh mắt sang chỗ Trung, nó thấy thằng nhóc đang nhìn Thiên bằng ánh mắt tóe lửa!

Cuối cùng thì giờ “thuyết giáo” của ông “đầu đình” cũng đã kết thúc, nó kéo tay Trung đi trước 6con mắt... ủa ko... trước ngàn con mắt của toàn thể học sinh cũng giáo viên...

12. Chương 12

Cháp 13:

Cuối cùng thì giờ “thuyết giáo” của ông “đầu đình” cũng đã kết thúc, nó kéo tay Trung đi trước 6con mắt... ủa ko... trước ngàn con mắt của toàn thể học sinh cũng giáo viên...

_Cậu làm cái trò j’ thế?? - Trung bực bội khi bị kéo đi 1 cách phũ phàng

_Tôi ms là người hỏi câu đó! Cậu là j’ Thư của tôi mà cô ấy khóc??

_“Thư của tôi”??? Thư là bạn gái cậu sao??

_Ờ... ko! Nhưng Thư thuộc quyền sở hữu của tôi ... cấm cậu đến gần...

_CUỐI CÙNG THÌ CẬU COI THƯ RA CÁI J HẢ??? - Trung tức giận thét lên khiến nó giật cả mình - Thuộc quyền sở hữu sao??? Cô ấy ko phải là đồ vật đâu nha!!!

“Sao phản ứng mạnh zũ zậy?? ko lẽ thịch nhỏ Thư thiệk trời?? Hay đây!!”

_Zậy cậu có tự tin làm cậu ấy hp ko?

_Tất nhiên... nếu cậu ko phá đám.

_Zậy tôi cho cậu 1 tuần để chinh phục cô ấy... nếu ko được thì lập tức tránh xa Thư ra!! - nó nói = vẻ mặt nghiêm túc nhất có thể

Xong nó đi tuốt zô lớp để lại 1 thằng nhóc đang ngẩn tò te vì ko hiểu có chuyện j’ đang xảy ra...

Giờ ra chơi, có 1 con nhỏ đến lớp nó, nhìn con nhỏ đó hình như học lớp 10 thì phải.

_Anh Cường có trong lớp ko vậy chị?? - nhỏ hỏi 1 nường

_KO! Cường đi xuống căn teen vs nhỏ Thư bên A2 rùi...

_Vâng cảm ơn chị...

Tại căn teen, mọi người sững sốt khi thấy sự xuất hiện của con bé tại đây... Con bé là Lê Trần Ngọc Trân, 16t học cùng lớp vs Trang - lớp 10A1. Nhà con bé giàu lắm, học thì pro, đẹp toàn diện từ trong ra ngoài... nhưng con bé chưa bao giờ ăn ở căn teen trường cả... tính tình thì hơi mạnh bạo zui zẻ... và ko chảnh như những nhỏ nhà giàu khác...

Ngọc Trân bước nhanh tới phía nó, nở 1 nụ cười sát zai...

_Xin chào! Anh có phải là Đình Cường ko??

_Là tôi! Có chuyện j'??

_Càng ngày anh càng nam tính ra đó! Em thích anh... chúng ta quen nhau nhé??

_Được! - nó đáp gọn lỏn

Bây giờ nó thực sự mún quên đi mình là con gái... nó rất sợ mọi chuyện bị lộ, nên đành dùng hạ sách cuối cùng này, mặc dù ko được hay cho lắm...

Tiên ngồi nhìn nó sững sờ. Hấn cũng ngồi nhìn nó sững sờ.

“Lẽ nào nhỏ này là less??” - suy nghĩ chung của 2 thằng.

Còn Thiên thì quá hiểu nó rồi nên ko lấy j' làm ngạc nhiên lắm. Trung thì ko pík nó là con gái nên cũng cho là bình thường...

Đúng lúc đó, Trang vs Thành cũng bước tới và nghe được hết câu chuyện... tự nhiên Trang thấy zui zui cho nó... con bé này xem ra rất quí mến nó đây

_Anh đồng ý sao?? Em zui quá...

_Nhưng làm bạn gái tôi ko phải dễ. Cô ko chịu nổi thì có thể rút lui...

_Ko đâu! Ko bao ver! Em sẽ làm anh điên đảo vì em...

Nó chột rùng mình vì lời tuyên bố hùng hồn ấy...

Là sao nhĩ?? Nó khi là con gái thì chưa từng có bạn trai, thế mà giờ chỉ sau 5p nó đã có bạn gái, hết chuyện... có vẻ nó thích hợp vs việc làm con trai hơn con gái.

Tiết 3 là tiết Toán - 1 môn học nhàm chán... nó thích lí hơn vì nó ghét bà cô Toán, thế thôi... vs lại môn lí là môn học sở trường của nó. Nói ko phải khoe chứ nó đã từng giành giải nhất trong cuộc thi học sinh giỏi lí toàn quốc... kinh thật.

“Anh iu đang làm j' ák!” - là

“”Học chó làm jk??”

“Anh này trả lời vs ng y mình thế đấy hả?? Ghét anh”

“Cứ tự nhiên tôi ko cấm!!”

“Anh làm em bùn đó nhak!”

“Tôi đã nói trc rồi! Cô ko chịu nổi thì có thể rút lui”

“ko! Em chịu được mà. Tí tan học mình đi chơi nhé??”

“ừkm, thế cũng được. Giờ lo học đi”

Thật là 1 câu chuyện lằng xẹt... nó ghét mấy con nhỏ zó zắn ăn cứ ngồi nt trong giờ học chỉ vì 3 cái chuyện tào lao... Ko ngờ con gái lại rắc rối thế

”Ước j là con trai mình sẽ cho đám con gái đó tỉnh ngộ ra!!” - suy nghĩ của nó

_Em Đình Cường... đang thơ thần đâu thế?? Lên giải bài này cho tôi!! - bà cô chần tinh gằm gừ...

Nó nhún vai, mặt ko hề biểu lộ nét sợ hãi... ung dung bước lên bảng... Sau 5p, nó bước zề chỗ vs 48 cặp mắt ngưỡng mộ

Tan học, nó dắt xe thần thờ bước ra cổng trường... dạo này nó thấy chán đời quá, ko mún làm j' hết..

Ngọc Trân đang đứng chờ nó ở cổng người, thấy no Trân vẫy vẫy

_Anh Cường... em đây nèk chúng ta đi thôi...

_Ừ... - nó mệt mỗi đáp... tự nhiên lại thấy khó chịu trong người

_Giờ chúng ta đi đâu anh??

_Tùy em. Anh mệt lắm nên đi sớm về sớm

_Anh thiệt là... - con bé phụng phịu nhưng chợt khựng lại khi thấy nét mặt nhợt nhạt yếu ớt của nó.

_Sao...?? - nó ko còn nói ra hơi nữa...

_Ko! Em đưa anh zề! Đi thôi...

Đang zô cùng mệt mỏi nhưng nó bık con trai mà để con gái đưa zề là zô cùng ko nên...

_Thôi em zề đi! Xin lỗi vì anh đã ko đưa em zề tận nhà được

_Ko sao mà anh! Anh đang mệt khi nào khỏi anh bù cho em cũng được. dù j cũng ms là ngày đầu mak

_Ờ... em về đi.

COn bé bắt taxi, vì nhỏ đã cho tài xế về trước rồi... đợi cho nhỏ đi khuất dạng nó ms từ từ leo lên xe... nhưng nó ko còn đủ sức để đạp xe nữa... nó ngã rầm xuống...

Tiên đang ở trong trường, nghe tiếng động nên chạy ra xem thì hốt hoảng vì thấy nó như thế... nhanh như điện, Tiên nhắc để lên phone cho Thiên...

13. Chương 13

Cháp 14:

Tiên đang ở trong trường, nghe tiếng động nên chạy ra xem thì hốt hoảng vì thấy nó như thế... nhanh như điện, Tiên nhắc để lên phone cho Thiên...

Tỉnh dậy thấy mình đang trong phòng nó ngạc nhiên lắm

_Sao mình lại ở đây?? - nó nghĩ thầm

Cạch, hần mở cửa bước zô trên tay là tô cháo đang bốc hơi nghi ngút. Thơm quá

_Tỉnh rồi sao?? Ăn đi nè!!

_Cậu chủ...

_Thiên đưa cậu về đó! Cậu làm j mà đến nỗi bệnh thế hả??

_Tôi...

_Thôi ăn đi! - hần đặt tô cháo xuống rồi ra ngoài.

Tên cà chớn này!! Nó đang bệnh mà để xa thế sao nó vs tới! Hok lẽ phải bước xuống giường àk?? Giờ nó mệt lê thân ko nổi nữa rồi...

Và như chợt nhớ ra điều đó, hần quay trở lại

_Tôi quên! Giờ cậu là thương bệnh rồi mù!!

_Cậu chủ sao cứ xúc phạm tôi hoài thế??

_Tôi á?! Hồi nào sao tôi ko bık?? - hần sững sốt

_Lúc trước cứ gọi tôi là honey, nói tôi như con gái, rồi giờ lại là “thương bệnh” nữa... Mà từ “”thương bệnh” j j đó của cậu đâu có trong từ điển!! - nó bức xúc

_Ồ tôi... tôi xin lỗi nếu làm cậu ko vui! Nếu cậu ko thích thì từ nay tôi ko làm thế nữa! - mặt hần thoáng có nét buồn nhưng chỉ là thoáng qua thôi - thôi ăn đi nèk

“XIn lỗi ák?! Tên này mà cũng biết 2 chữ đó sao?? Lạ thật đấy!!”

Hần múc từng muỗng dứt cho nó, sợ nó bị bỏng lưỡi hần còn thổi thật lâu rồi mới cho nó ăn

Nhìn cái kiểu “chờ đợi được ăn” của nó thật giống con nít bất giác hần đỏ mặt, quay đi chỗ khác

“Đỏ mặt hử?! Tên này biến thái thật!!!”

Hôm sau..... thấy nó đi học Thiên chạy tới

_hết bệnh chưa mà đi học zậy???

_Zù hết hay chưa cũng phải đi học..

_Ồ, zậy tan học đi chơi ko??

_Tui sẽ đi nếu ông có bạn gái!

_Trùi ui ác quá! Bík tui ko thể mà cứ ép hoài àk!!

_Ông nên từ bỏ í định thích tui đi thì hơn! Chúng ta ko thể nào đâu!

_Nèk đừng có hiểu lầm nhák! Tui quên bà lâu rồi... mơ tưởng hão huyền

_Thì thì tốt!! Tí tan học qua lớp tui rùi đi lun...

Suốt 4 tiết học dài đằng đằng, nó chỉ toàn ngủ!

Cuối cùng thì tiếng trống trường cũng nặng nề vang lên, nó uể oải vươn vai.

_Giờ đi đâu?? - nó vừa nhăn nhó vừa hỏi.

_Anh oi đi chơi nào!! - Ngọc Trân từ đâu chạy tới

_Cậu còn nhớ căn cứ địa bí mật VT chứ?? - Thiên hỏi

_Căn cứ nào thể sao tui ko bík?? - Thư chen zô.

_Chỗ bí mật của tụi tui đó mờ! Hồi nhỏ hay ra đó chơi - nó đáp

_Chúng ta đến đó đi! - THIên cười

_Ko được! Chỉ có tôi vs cậu được bík thôi! Àk cả Thư nữa! Còn đi đông thể này thì... - nó liếc nhìn sang Trung, Tiên, Trân và hần.

_Thì sao đâu?! Càng đông càng zui mờ! - Thiên nháy mắt vs Tiên, anh chàng Tiên chột hiểu ra dụng ý của Thiên

_Đúng đó! Chẳng lẽ cậu ko koi tụi này là bạn?? - Tiên nháy zô

_Ó... nhưng mà... - nó vẫn lưỡng lự

_Thôi ko nhưng j hết! Đi ko?? - Thiên nhăn

_Ừ thì đi! Nhưng mà ko được cho ai bík hết nữa nhe. - nó

_Ukm! - thiên cười tươi

Cứ tưởng căn cứ bí mật đó ở đâu, ai ngờ là gần nơi bắt cóc Trang hồi trước. Đi thêm vào 20m nữa có 1 khu rừng tràm, từ khu rừng ấy đi về bên phải 50m nữa có 1 con suối. Mọi người hò hét nhau ra suối bắt cá. Tiên thì leo lên cây nằm ngủ.

Khi chỉ còn lại 2 người, Thiên lên tiếng

_Tại sao lại ko mún ọi người bík chỗ này?

_Tui ko mún chỗ này trở nên âm ỉ! Như cậu thấy đây, họ rất là ồn ào, trừ Tiên ra!

_Hừm, thôi đừng nghĩ nữa! Bà còn nhớ hộp điều ước của chúng ta ko?! Chôn chỗ nào nhỉ??

_Ở cây thứ 30 là của tui, còn cây 29 là của ông!

_Nhớ dai ghê her!

_Hi giờ mình đào lên đi! Đã 12 năm rồi còn j!

_Được.

Thế là chúng nó hì hục đào lên. Tiên ở trên cây quan sát thấy hết, lòng cậu hơi bùn. Tuy bík Thiên giờ ko còn í j vs nó nhưng khi nhìn thấy nó cười cùng đứa con trai khác tất nhiên là Tiên phải bùn rồi.

_Bà đọc điều ước của bà đi! - Thiên hỏi

_Ừk! ừm... Ước j mình có thể tìm thấy bạch mã hoàng tử của mình sớm nhất có thể! Giờ tới cậu đó

_Ồ... để coi... Ước j chúng ta có thể làm bạn vs nhau mãi mãi/

_Hê thế tui sẽ thực hiện điều ước của ông.

IM lặng 1 lúc, Thiên tiếp tục

_Lỡ như... tui nói lỡ nha, nếu lỡ như Tiên bík bà là con gái, rùi thik bà thì bà nghĩ sao??

_Nghĩ sao là nghĩ sao?

_Ý tui là Tiên có thể trở thành bạch mã hoàng tử của bà ko? Hay bà thik tên Kha kja?!

_Bên cạnh Kha tui thấy rất ấm áp, từ cậu ta tỏa ra hơi ấm khiến tui ko thể nào lạnh được! Nhưng ở bên Tiên thì tui thấy zui hơn. Nếu bảo tui cười 1 cách thoải mái vs Tiên thì tui làm được. Nhưng vs Kha thì ko! Zậy theo ông tui đã thik ai??

_Là Kha?!

_Sai, là Tiên. Tui thik cậu ấy, nhưng chưa thể tiến lên mức gọi là tình yêu được. Hiểu chứ?!

_Vậy trong 2 người Tiên sẽ có cơ hội nhiều hơn sao??

_Ừm, có lẽ vậy.

Tiên ở trên cây nghe thấy vậy thì zui lắm. Dù sao thì nó cũng đã thik Tiên hơn, nếu Tiên tấn công thì có thể là nó sẽ yêu Tiên mà thôi.

Còn hần, lúc này sức nhớ để quên đồ trên xe nên quay lại lấy, và đã nghe toàn bộ câu chuyện. Hần thấy tim mình tự nhiên đập nhanh hơn và đau thắt lại. Sao thế nhỉ?

“Tại sao? Cô ghét tui đến thế sao cô nhóc? Nếu tui làm cô khó chịu thì tui xin lỗi! Nhưng tui ko chịu nổi khi cô ghét tui đâu! Cho tui xin lỗi nhé? Đừng ghét tui!”

Có vẻ như hần đã nhận ra con tim mình thuộc về nó rồi thì phải...

_Zậy nếu tui nói Tiên đã nhận ra bà là con gái thì sao??

_Hả????????? Thật ko?? - nó ngạc nhiên

_Ko chỉ thế, tên Kha cũng đã bík. Bây giờ hần ta đứng rình chúng ta nói chuyện nữa đó.

_j????????????????

_Đúng là thế nhóc con - hần bước ra - tui đã nghe thấy hết! Cô ghét tui đến độ đó sao??

_Tui ko ghét cậu. Tui chỉ ghét cái tính cà chớn của cậu thôi.

_Thật sao?? Thôi được. Zậy tui nói tui thích cô! Tui sẽ ko cà chớn nữa, ko chọc phá cô nữa, cô nghĩ sao??

_Tui ko thể chấp nhận! Tui ko ghét cậu ko có nghĩa là tui thik cậu. Hơn nữa cậu đã có vị hôn thê là Hần Hần rồi, tui ko thể chen vào!

_Nhưng hôn ước đó là do ba tôi sắp đặt, tôi có thể hủy bỏ nếu có bạn gái trước 18t.

_Nhưng tôi ko thể...

Chúng nó cứ to tiếng vs nhau như thế, Tiên nhảy xuống

_Ồn quá.

_Zậy rồi sao?? - Thiên hỏi

_Có ngủ đâu là dậy?!

_Vậy nghe hết rồi chứ j?? - hấn nhếch mép

_Tôi ko nghĩ tình bạn của chúng ta có thể vì 1 đứa con gái mà tan vỡ đâu nhé! - Tiên

_Tôi cũng đâu có nghĩ thế?! Thế nên cậu nên từ bỏ í định theo đuôi cô ấy đi! Như thế cô ấy sẽ thuộc về tôi!

_Điệp ko phải là đồ vật đâu

_Điệp?? Àk tên cô ấy àk??

Nó liếc xéo THIÊN 1 cái khiến cu cậu ngoảnh mặt đi. Chắc chắn việc Tiên bik tên nó là do Thiên hết chữ ko ai khác...

Nghe có tiếng ồn ào, nghĩ chắc là bọn kja về rồi nên nó bảo tất cả giải tán... 000

Cháp 15:

Vài ngày sau, nó đang ngồi học bài thì bỗng từ đâu có 1 cục đá bay tới, xuyên qua ô cửa sổ rơi ngay trên bàn nó. Mắt nó “lé xệ”. Ko bik đứa nào ném chuẩn thế nhỉ???

Hình như trên đó có dán tờ giấy thì phải.

Nó nheo mắt.

“Con bò mày đang ở trong tay tao!!! Mún cứu nó thì đến nhà kho sau trường, ngay lập tức!”

Lời lẽ có vẻ đe dọa nhưng nó ko để ý. Ném cục đá ra chỗ khác rồi nó thản nhiên ngồi học bài! Nó mún cho Trân bik làm bạn gái nó thì phải cực khổ như thế!!! Để Trân ko quá yêu nó, rồi sau này phải thất vọng khi bik được giới tính thật sự của nó...

Nhưng nó ko bik rằng, Thiên đã nhặt được cục đá đó, và ngay lập tức bay lên nhà kho. Chắc tính anh hùng của Thiên lại nổi dậy, mún cứu giúp kẻ vô tội chứ j!

Đến nơi, Thiên thấy cửa kho mở toang, phía trong là cô bé Ngọc Trân đang bị trói ngồi trên ghế, miệng dán băng keo. Thiên phóng thẳng zô. Cô bé nhìn Thiên nước mắt đầm đìa, đầu lắc lia lịa.

RẦM... cửa kho đột nhiên đóng lại kín mít...

Thiên giật mình quay lại thì cửa đã khóa mất tiêu...

NHưng Thiên ko hề lúng túng, cậu từ từ cởi trói cho Ngọc Trân, mở miệng cô bé ra...

_Hức hức... huhuhuh... - cô bé gục vào ngực Thiên khóc òa.

_Thôi ko sao!! Ko sao rồi! Nín đi, ngoan anh thương... - THIÊN ôm cô bé vào lòng vỗ về

1 lát sau, cô bé ngừng khóc và bắt đầu hỏi

_Tại sao anh lại tới? Mấy chị ấy nói là sẽ gửi cho anh Cường mà???

_Haizz, nó đọc song rùi vứt lun, ko thêm lo lắng nữa... em ko nên hi vọng nhiều ở nó!! - Thiên nói thế chỉ vì mún tốt cho cô bé và cho cả Điệp nữa.

_Em bik, nhưng em ko ngờ anh ấy lại vô tình đến thế! Em nản rồi! Em thật tội tệ phải ko anh??

_KO đâu!! Em ko tệ! Chỉ vì em iu người ko nên iu thôi!! - Thiên ôm cô bé vào lòng, vỗ về

_KO phải em iu, mà là thích. Em ko thấy tim đập nhanh khi ở cạnh anh, ko thấy hồi hộp, ko lo âu, ko đỏ mặt... - con bé thì thầm

“May rồi! Cô bé ko đau lòng vì Điệp!!”

_NHưng làm sao để thoát khỏi đây?? - con bé ngược lên hỏi

_Ờ...

Thiên nhìn quanh. Á ha, may là có thanh sắt ở đây! Thanh sắt này có vẻ khá dày.

Thiên cầm lên ngắm nghía hồi lâu rồi nói

_Cái này có vẻ tốt, dùng nó để phá cửa chắc là được...

Cửa kho cũng ko dày lắm, nhưng Thiên đập đến tê cả tay mà chiếc cửa vẫn ko suy suyễn. Nhưng Thiên vẫn ko bỏ cuộc

May sao bác bảo vệ đi ngang qua, nghe tiếng động liền mở cửa kho ra nên Thiên và Trân được giải thoát. Nhưng bây giờ vấn đề là phải bịa lí do để bác bảo vệ tin tưởng mà ko báo lên nhà trường.

_Dạ... tụi cháu... tụi cháu xuống lấy ghế lên vì lớp thiếu ghế, tự nhiên có đứa nào chơi ác nó khóa cửa nhốt tụi cháu lại nên... - Thiên gãi đầu, bịa ra 1 lí do vô cùng chính đáng.

_Uhm, từ nay cẩn thận nhé!! Thôi các cháu zô lớp đi, trễ 15p rồi đó!!

Thiên và Trân dạ nhanh rồi chạy đi... được 1 đoạn, thấy Trân đi cà nhắc, Thiên hỏi

_Em sao thế?? Trắc chân rồi àk??

_Dạ, em thấy hơi đau đau!! - con bé nhăn nhó

_Đưa chân anh coi nào

Thiên nói rồi ko đợi con bé đồng ý, cụp liền rút chân con bé ra khỏi giày. Xem xét 1 hồi, Thiên gật gật rồi lắc lắc. Sau đó mang giày vào chân cho Trân.

_Sao anh?!?

_Ko sao! May là chỉ bị trẹo thôi! Để anh công lên phòng y tế!!

Thiên cúi thấp người xuống cho cô bé leo lên. Lúc đầu Trân nhất quyết từ chối, nhưng Thiên cứ cương quyết nên Trân đành nhượng bộ, leo lên cho Thiên công đi.

Thành thật... thành thật... Tim cô bé bắt đầu đập nhanh, mặt đỏ ửng lên... Con bé bík...

“Trái tim phản chủ! NGười mà thích là anh Cường đó!! Đừng làm thế! Anh Thiên chỉ là ân nhân thôi! Anh ko thích mày đâu!!!!” - con bé tự phủ nhận

Thấy Trân im lặng, Thiên gợi chuyện

_Em học cùng lớp vs Trang àk??

_Vâng - Trân lí nhí

_Con bé đó học được ko??

_Trang luôn đứng nhất lớp đó anh!!

_Ờ... à mà em có bík ai đã bắt em ko???

_Em... em...

_Cứ nói đi ko sao đâu!!

_Dạ đó là chị Nhím - vk chưa cưới của anh Kha!!

“Nhím??? Ak là tiểu thư Hân Hân đây mà!!!! Phải kêu tên Kha về dạy dỗ lại vk mình ms được...”

_Anh Thiên! Anh có bạn gái chưa??? - con bé đột nhiên hỏi

_Ồ... chưa! Anh ế rồi - Thiên zỡn

_Hi, anh đẹp zai thế sao ế được!! Có...

_Có j???

_Àk, có nhiều em ngưỡng mộ anh lắm

“Hú hồn, suýt chút nữa là... ớ, mà đang nghĩ j thế hử????”

Tới phòng y tế, Thiên đặt Trân xuống giường... do mãi suy nghĩ về tình cảm của mình nên Trân ko để ý.

Thiên nhìn cô bé, lắc đầu rồi bước ra...

Hết tiết, nó chạy xộc vào phòng y tế...

_Em... em ko sao chứ??? Anh xin lỗi, bọn nó...

_Anh đừng nói j nữa hết! Em ko trách anh đâu! Nhưng có lẽ ta ko hợp nhau cho lắm... em nghĩ...

_Ồ... tùy em, lỗi tại anh mà! Anh xin lỗi

_ko sao! Em ko trách anh. Nhưng anh phải hứa coi em như em gái...

_Ừ... - nó cười

“Có lẽ Trân đã nhận ra con bé ko yêu mà chỉ thích mình thôi! Hế, thế càng khỏe, có thể đưa em!!”

Nó và đưa em gái ms ngồi trò chuyện cho đến khi vô tiết ms.

_THôi anh về lớp! Em cứ nghỉ tiếp đi!

_Dạ, anh đi - Trân cười tươi.

Chia tay rồi, con bé ko thấy buồn... ngược lại còn vui hơn khi có 1 người anh iu thương mình

Trong tiết học hần cứ ngồi nhẩn nhó rồi nhìn sang nó làm nó ko thể tập trung được!

_Mún j??? - nó nói nhỏ

_ko j hết

_Saooo cứ nhẩn rồi nhìn qua tôi??

_Ko có j! Lo học đi!

Nó nhẩn mặt. Tên này khó hiểu thật!!

Nó chợt nhớ ra chuyện hôm ở chỗ bí mật hôm trước, nó thấy hơi lo... có khi nào hần nói vs ba hần giới tính thật sự của nó ko??? Chết thật...

_J mà tâm trạng thế??? - Tiên hỏi

_ko có j!! Chuyện hôm bữa ấy... hần ta...

_Yên tâm, nó ko nói ra đâu!!!

_Sao cậu bík???

_Vì nó đã bík cậu là con gái lâu lắm rồi!! Nếu nó mún nói ra thì đâu cần đợi tới giờ này?!

_Ồ đúng ha! Thôi học đi...

Tiên nhún vai rồi tiếp tục nghe giảng... Ngày hôm đó, khi đang trên đường về nhà, Thiên nói nó thích những đứa con trai học giỏi nên Tiên cứ thế mà cầm đầu zô học, ko còn chơi bởi lêu lổng như hồi trước nữa...

14. Chương 14

Cháp 16:

Những ngày tiếp sau đó, Thiên đi đâu con bé Trân cũng leo đèo chạy theo vs 1 lí do hết sức củ chuối: “Anh trai ở đâu thì em gái phải ở đó chứ!!”.

1 cô bạn học lớp 10A2 có vẻ cũng đã kết Thiên từ lâu lắm rồi mà ko dám nói. Hôm đó ko bik trời xui đất khiến thế nào cô bạn ấy lại muốn tỏ tình vs Thiên.

Cô bạn chìa cho Thiên 1 hộp quà hình trái tim màu hồng khá dễ thương.

_Tặng bạn, chúng ta có thể...

_Bạn thích tôi sao????

_Ồ... mình... mình...

_Ko thể được!!!! - Ngọc Trân hét lên

_Tại sao?????? - cô bạn kja ngạc nhiên

_Vì tôi ms là bạn gái của anh ấy...

_THì ra thế... - mắt cô bạn ngân ngấn nước, cô chạy vụt đi...

_Anh... em... em... - Trân lắp bắp, thật tình cô bé ko nghĩ tới hậu quả, cứ thế mà phát ngôn nên giờ đang rất lúng túng.

_Ko sao!! Anh hiểu mà!! Cảm ơn em đã giải thoát cho anh!

_Dạ... - Trân đỏ mặt lí nhí. Con bé bik bây giờ ko thể nói ra được vì Thiên ko có tình cảm j vs cô cả, Thiên chỉ coi là cô đứa em gái mà thôi!

_Cậu chủ!! - nó thét lên khi gọi mãi mà hần chẳng trả lời, tên này dạo này hay mơ mộng đầu đầu í

_Ồ... j... hả??? - hần ngơ ngác...

_Cậu chủ có tính đi ko thì bảo??

_Đi đâu?? - hần càng ngơ hơn

_Trời đất! Hôm nay đi gặp mặt bên nhà zok của cậu đó!!

_Cô bảo tôi đi sao??

_Tất nhiên, lệnh của ông chủ mà??

_Cô ko thấy buồn sao???

“Buồn ư?? Nhưng có ích j đâu?? Chẳng lẽ cậu bảo tôi phải ngăn cản cậu lại sao? Tôi ko thể làm thế được! Tôi ko thể cướp đi hạnh phúc của người con gái khác”

_Bùn j chứ?? - Nó cười gượng

_Thôi tôi bik rồi! Tôi sẽ đi cho cô vừa lòng

Thình thịch... sao tim nó lại đập nhanh hơn nhỉ?? Tự nhiên lại thoáng thấy đau khi hần nói như thế! Cháp 16: (cont)

Hần chuẩn bị rất kĩ cho buổi gặp mặt... Khoác trên người 1 chiếc sơ mi trắng, quần đen ống túm... hần còn chải gel cho tóc dựng đứng lên... Hôm nay trông hần bánh thật. Tự nhiên tjem nó lại đập thình thịch...

“Sao thế nhỉ?? Bình tĩnh nào!!” - nó cố trấn tĩnh mình.

Trông hần thật đẹp zai, nhưng cứ nghĩ tới chuyện hần chuẩn bị đi gặp “nhà bên đó” là tjem nó lại đập thật nhanh... nó cố gắng trấn tĩnh mình nhưng có lẽ ko có hiệu quả... tim nó càng đập nhanh hơn. Nó ko hiểu tại sao mình lại như thế nữa. Đáng lẽ hần có vk, hần ko cà chớn, ko quấy phá nó nữa thì nó phải vui mừng

lên chứ??? Sao tim nó cứ luôn phản đối thế này????? Ko, người nó thích là Tiên, là Tiên mà??? Đây chắc chắn chỉ là cảm xúc nhất thời thôi! Đúng rồi! Người nó thích là Tiên... Ngày mai nhất định nó sẽ tỏ tình vs Tiên, ko cần chờ nữa!!

Suốt đêm, nó cứ trần trọc ko ngủ được. Nó ko thể nào ko nghĩ về buổi gặp mặt của hần... mà càng nghĩ lòng nó càng như có lửa đốt... haizz...

3h sáng, nó vẫn trần trọc ko ngủ được... Bỗng có 1 bàn tay thò lên từ phía dưới cửa sổ...

Nó mừng rỡ, nghĩ chắc chắn là hần đã về rồi... nó chạy đến gần...

Ôi ko. Ko phải là hần... 1 tên con trai hoàn toàn xa lạ...

Nó lùi lại, định chạy ra và la lên thì tên đó đã leo zô và đập vào sau gáy nó khiến nó ngất đi...

Nó lịm đi, và mơ thấy 1 giấc mơ kì lạ

“Nó đang chạy nhảy trong sân trường, vs hình dạng là 1 đứa con gái. Bỗng hần chạy đến, quì xuống và hôn lên tay nó... hần nhìn nó mỉm cười. Và bất chợt nó cũng mỉm cười lại, nó cầm tay hần... hần và nó đang tay trong tay bước đi...”

Rầm... Tên đó quăng nó vào 1 xó phòng. Nó tỉnh. Và nó đã nghe được câu chuyện

_Thằng ngu, đó ko phải là con gái của hần đâu!!! - có vẻ là tên đầu đàn

_Zạ em... em... lúc đó tôi quá nên... - tên đã bắt cóc nó đó.

_Nên nên cái đầu mày. Đi uống nước tiểu thần đồng đi!!! - thằng đầu đàn.

_Tại sao ăk???

_Vì như thế sẽ làm mày thông minh hơn đó!! - tên đầu đàn cốc đầu tên kja...

Úm... nó ko cử động được. Toàn thân nó đã bị trói chặt rồi. Miệng nó cũng bị nhét vải nên cũng vô dụng nốt...

“Úm... mau đến cứu tôi, Kha ơi!!! Mau tới đi!!! Tôi sợ lắm... cứu tôi!!!!” - mắt nó nhòe đi.

Còn về phần Kha, hần ko đến buổi gặp mặt j đó mà đi nhậu nhẹt thâu đêm cùng vs bạn bè.

Sáng, hần lướt lướt về nhà trong bộ dạng hết sức thảm hại... Nhưng cả nhà ko để ý đến, mọi người đều cuống cuống lên đi tìm nó, trừ ba và dì nó ra..

_Có chuyện j mà...

_Anh 2! Anh Cường biến mất rồi...

_Cái j????? Biến mất?????????

_Vâng - bé Trang meo máo

_Tại sao??? Người chứ có phải kim chỉ j đâu mà biến mất?????

_Tối qua nhà mình có trộm. Trong phòng ảnh dép bay tứ tung, đồ đạc linh tinh và hơn hết là sợi dây chuyền ảnh luôn mang rơi dưới sàn nhà!! Ảnh ko bao giờ tháo nó ra kể cả khi đi tắm.

Hần cầm sợi dây chuyền trên tay, run run...

Tập hợp tất cả đàn em, mặt hần tái xám phóng xe như điên đi tìm nó... “Kha!! Anh nói anh thích tôi mà tại sao anh ko tới??” - nó “tràn ngập” nước mắt

Nó xoay người lại, cố ngồi lên và mò mẫm con dao trong túi...

Sau 1 hồi loay hoay vs cái túi quần sâu hoắm, cuối cùng nó cũng lấy được con dao bấm nằm tuốt phía dưới, và sau 1 hồi nữa loay hoay bấm con dao, nó cũng đã mở được dây trói ở tay, rồi ở bụng, và cuối cùng là ở chân...

Nhìn quanh quất, nó nhận thấy mình bị nhốt trong phòng kín, chỉ có duy nhất 1 cửa ra vào và 1 cửa thông gió ở tuốt trên cao... cái cửa hơi nhỏ, nhưng vs vóc người nhỏ nhắn của mình, việc chui qua cái cửa gió đó ko phải là khó khăn...

Nghĩ là làm, nó lùi lại lấy đà rồi “bay” lên cố bám vào tường. Nhưng quả thật ko đơn giản tí nào. Tường thì trơn, lại ko có chỗ vịn vào nên nó phải “bay” 1 lèo lên phía cửa thông gió lun..

.

Cháp 17:

Cuối cùng thì nó cũng “bay” lên được tới nơi, nhưng cũng gây ra vô số tiếng động ko nhỏ, tên đã bắt nó chạy vào, nhưng nó đã bám trụ được trên ô cửa rồi. Nghe tiếng dội cửa mạnh, nó quay lại và tình cờ đã nhìn thấy được mặt của 1 tên.. 1 cách bình tĩnh và khéo léo, nó vịn 1 tay trên cửa sổ, tay kia lôi cái đt ra chụp... xong xuôi, nó liền chui qua ô cửa gió và biến mất trong màn đêm..

Lại nói, hắn đang mún điên lên chạy khắp các góc ngách tìm nó nhưng nó vẫn bật vô âm tín, ko 1 dấu hiệu nào cho thấy nó còn có mặt trong cái Tp sầm uất này.

Về phần nó, sau khi chui ra ngoài thì lại gặp 1 vấn đề vô cùng nan giải. Sau lưng là bức tường, còn trước mặt lại là 1 con sông rộng. Mà điểm yếu duy nhất của nó lại là ko biết bơi, híc..

Giờ trong tình thế “tiến thoái lưỡng nan”, “nghìn cân treo sợi tóc” thật nan giải, nó phải làm j đây?? Chắc chắn bọn kia sẽ tìm ra đến đây 1 cách nhanh chóng thôi..

May mắn thay, lúc đó nó trông thấy từ đằng xa có 1 chiếc ghe.. hú vía, may quá là may..

_Anh j ơi, có người đuổi theo tôi, làm ơn cho tôi qua giang sang sông vs..

_Được, lên nhanh đi.. - người thanh niên mau chóng cho chiếc ghe tấp vào bờ..

Quả thật, sau khi chiếc ghe vừa rời bờ ko bao lâu thì bọn người kia đuổi tới nơi, nhưng giờ thì đã quá trễ rồi, nó đã đi xa quá tầm vs của bọn chúng, có tức cũng ko làm j được.. há há..

_Mà sao gần sáng rồi anh còn... - nó thắc mắc và chột khựng lại.. mặt biến sắc

Ôi khuôn mặt đó.. khuôn mặt mà ngày xưa đã làm nó rung động... người con trai ấy.. là anh.. Nhưng giờ anh ko đẹp trai phong độ như xưa mà một nửa khuôn mặt đã bị bỏng, 1 vết bỏng khá nặng đã để lại 1 vết tích đáng sợ, khiến cho khuôn mặt thanh tú ấy giờ đã bị biến dạng khủng khiếp

_Anh... anh... - nó xám mặt, lắp bắp

_Nhận ra anh sao?? - giọng anh hơi bèn - giờ trông anh khiếp lắm đúng ko??

_Anh.. mặt anh tại sao..?? Còn chị ấy..??

_Đó là 1 đám cháy lớn - đôi mắt anh xa xăm - anh đi làm về khá trễ, đến nhà thì ngôi nhà đã chìm trong biển lửa. Thật khủng khiếp là cô ấy vẫn còn trong đó.. hoảng hồn, anh chạy vào lòng cứu cô ấy ra.. nhưng...

Nghĩ 1 lát, anh tiếp, nước mắt ứa ra..

_Khói mù mịt, lửa giăng khắp nơi.. cô ấy đang nằm thoi thóp trong phòng ngủ.. bằng hết sức của mình, anh dìu cô ấy ra đến gần cửa.. nhưng, đúng lúc ấy thanh xà ngang rơi xuống, cô ấy đẩy anh ra.. anh bị đẩy mạnh ra ngoài, còn cô ấy..

Trời!! Người con gái anh iu quý, người con gái đã khiến anh bỏ nó.. đã đi 1 cách đau đớn thế sao?? Nó đau lòng, ôm lấy anh.. nó cảm nhận được giọt nước mắt ấm nóng lăn dài, rơi trên vai nó..

Nó ôm lấy anh thật chặt. Nó biết anh iu người ấy lắm. Nó cũng đã ko còn trách 2 người nữa, nó thấy đau lòng cho cái chết bi thảm của người con gái anh iu.. đau lòng thật sự..

PHải chăng đó là sự báo ứng ông trời dành cho người con gái đã làm anh bỏ nó, đã làm nó đau lòng?? Nhưng nó đâu có trách 2 người, có sao ông trời lại đối xử vs người thân của nó như thế??? Đau lòng quá, nước mắt nó từ từ tuôn rơi..

15. Chương 15

Chap 18:

_Vậy anh có dự định j trong tương lai chưa?? – nó hỏi, giọng chua chát

_Thì chắc là về vườn trồng rau ăn qua ngày thôi!! – anh đáp

_À, anh Duy nè hay là anh về chỗ của em luôn đi. Làm xã hội đen cũng zui lắm đó.

_Ừ, nhưng mà ko biết ý của chủ em thế nào??

_Để em xin cho, anh lo j??

_Zậy có phiền lắm ko??

_KO đâu anh.

Nó nhanh chóng quyết định rồi kéo anh lên bờ. Lúc này trời cũng đã gần sáng rồi, chắc bọn kja ko đuổi theo nữa đâu.

...

Lại nói về Kha, suốt đêm hần khắp thành phố tìm hần ko ngưng nghỉ. Hần cứ chạy đi chạy lại, miệng kêu gào như 1 kẻ điên.

_Thôi Kha, mày về nghỉ đi. Rồi tao sẽ nhanh chóng tìm thấy nó thôi mà. – Trung vỗ vai hần

_Ko được. Tao phải tìm cho ra nó... ko thể được...

_Cậu chủ?? Cậu tìm ai zậy?? – nó vô tình nhìn thấy hần khi đang đi trên phố.

Hần quay lại, vui mừng khi nhìn thấy nó. Nhưng niềm vui ấy liền vụt tắt khi thấy nó đang đi cùng 1 người con trai.

_Đêm qua cậu đi đâu ko về nhà?? - Hần bước tới, hăng giọng

_À, là thế này... bla bla...

Nó kể lại hết đầu đuôi câu chuyện ko giấu bất cứ 1 chi tiết nào.

Bổng Tiên từ đâu chạy tới. Cậu ôm nó vào lòng, nói bằng giọng đầy lo lắng

_Cậu đi đâu cả đêm làm tui lo mún chết.

_Thôi, bỏ tui ra. Người ta tưởng tui mình là gay kìa.

_Kệ người ta. Là tui lo muốn chết à...

_Bỏ nó ra. – kha quát

Tiên nhìn Kha, tay vẫn ko buông nó.

Bốp... Kha giáng 1 quả đấm vào mặt Tiên làm cậu chảy máu.

_Cậu chủ làm j zậy?? – nó níu tay Kha lại

_Đánh nó chứ làm j?? Cậu cứ để cho hần ôm mà ko khó chịu à??

_Cậu chủ?? Sao lại quan tâm tới chuyện của tôi zậy??

_Ờ... thì... thì tôi... tôi quan tâm trợ lí của mình thôi mà...

Nó nhún vai rồi kéo tay Duy đi.

_Nè đứng lại đó!! Mọi chuyện chưa xong đâu!! - hần gọi vs theo

_Còn j nữa đây?? – nó nhăn mặt, quay lại

_Thằng đó là ai?? – chỉ Duy

_Đây là... là người quen của tôi. Cậu chủ đừng quan tâm.

Đúng lúc đó, Thiên vs Thư cũng chạy tới.

Thư nhìn Duy, mặt tái mét.

_Anh về đây làm j?? – giọng cô nàng lạnh lùng.

_Đúng, đã đi rồi thì phải đi luôn đi chứ?? – Thiên cũng thêm zô.

_Là tôi đưa anh ấy về đây đó!! – nó nhảy zô.

_Là cậu?? – Thiên vs Thư đồng thanh

_Tại sao cậu làm thế?? – Thư lườm nó

_Chuyện này tôi sẽ nói sau...

Thư im lặng, quay mặt đi. Chắc hẳn là cô nàng giận lắm. Mà nó cũng thật là lạ. Duy là người đã làm cho nó đau lòng, zậy mà nó ko những ko giận Duy, giờ con đưa Duy về đây ko lẽ muốn làm lại từ đầu vs Duy?? Ko, ko thể nào được. Thư chắc chắn sẽ ko chấp nhận chuyện này được đâu.

.

_Bà sao zậy?? Tui có làm j sai trái đâu?? – Nó cất giọng năn nỉ

_CÒN NÓI LÀ KO SAI SAO?? – Thư hét toáng lên

_Đầu đuôi chuyện là vậy... bla bla... đó, ảnh đã cứu mạng tui, làm sao tui bỏ mặc ảnh được...

_Cứ cho là zậy đi, rồi bà ko sợ Tiên ghen sao??

_Tiên?? Tui vs thằng đó đâu phải là cái j của nhau đâu mà ghen??

_Ngốc, bà ko nhận ra tình cảm hẳn dành cho bà rất nhiều sao??

_Ko!! Chẳng nhận được j hết á!!

_Trời ạ... bà bị bệnh ngu hời nào zậy?? Tui nó nhận ở đây làm cảm nhận đó.

_Ồ, tui ngu bất thành linh. Hehehhh

_Còn cười được nữa... giờ bà tính sao??

_Đã nói rồi. Tui vs Tiên chỉ là bạn thôi. Dù tui rất zui khi ở bên Tiên nhưng mà... nếu nói thích thì...

_Thôi biết rồi. Bà thích thằng Kha chứ j??

_Ai... ai nói??? Tui... ko có... à!!

_Bà đổ mặt hết rồi kìa. Khỏi giấu tui. – Thư ra vẻ già dặn

_Tui... chỉ là tui...

_Thôi bà zê đi ko Kha lại báo cảnh sát nữa thì khổ.

_“Lại báo”??

_Ừ, thì cái đêm bà mất tích đó, nó lục tung cái thành phố này lên luôn đó. Chắc thằng đó cũng thích bà.

.

Nó thần thờ trở về nhà.

Hắn đã lục tung cả thành phố lên để tìm nó... vui quá.

_Chào cậu chủ!! – nó cười thật tươi

_Giống ngổ rùng quá. Đừng có cười – hẳn quay mặt đi để ai kia ko thấy vẻ mặt đỏ bừng đó của hẳn

_Ngổ rùng hả?? – nó nhăn nhó - người ta cười đẹp zậy mà...

_Thôi đừng có làm cái giọng đó. Coi chừng bị nghi ngờ... - hẳn lo lắng

_hứ.. – nó ngúng nguẩy bỏ lên phòng

.

Tối, nó viết nhật kí. Từ cái đêm bị bắt là nó tập viết nhật kí luôn.

“Nhật kí thân mến,

Hôm nay Thư nói vs mình Kha đã lục tung cả thành phố lên để tìm mình trong cái đêm hôm ấy, mình vui lắm. Ko hiểu sao mình lại vui như vậy nữa?? Mình thích hẳn rồi sao?? Nhưng giờ ko biết hẳn có thích mình thật ko nữa?? Chiều này mình chào hẳn, cười zậy mà hẳn nói mình cười giống ngổ rùng tức ko cơ chứ????...”

Hình như nó đã bắt đầu có cảm xúc của 1 đứa con gái rồi thì phải. Nó vẫn cứ chăm chỉ viết nhật kí mỗi tối mà ko biết rằng, bí mật của mình đã có thêm 1 người nữa phát hiện ra.

Mỗi đêm, khi nó đã yên vị trên giường thì có 1 bóng đen len vào phòng nó đọc trộm nhật kí của nó. Và bóng đen đó ko ai khác đó chính là bé Trang. Hôm trước con bé đi ngang phòng nó, cửa phòng chỉ khép hờ. Qua khe cửa nhỏ, con bé thấy nó cầm cuốn sổ nhật kí đọc rùi cười khúc khích. Tính tò mò lại nổi lên, thế là đêm nào con bé cũng mò sang phòng nó để đọc trộm nhật kí. Trang biết làm zậy là ko nên, nhưng con bé càng đọc càng thấy tò mò nên...

16. Chương 16

Cháp 19:

Đang ngủ, bỗng nó cảm thấy chói mắt nên sức tỉnh. Và nó bắt gặp bé Trang đang đọc nhật kí của nó. Nó bò dậy, nhẩy tới bàn giật ngay cuốn sổ trên tay Trang.

_Sao em lại làm zậy?? – nó tức giận

_Em... em... em xin lỗi... - con bé rưng rưng nước mắt

_Anh thật thất vọng quá...

_Xin lỗi anh, em ko cố ý...

_Em thật là!! Thôi, coi như...

_Anh... à chị thích anh của em sao??

_Em...

_Em xin lỗi, em đã đọc hết rồi!! Em khuyên chị đừng nên thích anh. Tuy anh rất tốt nhưng anh đã có hôn ước rồi.

_Chị biết – nó ngồi phịch xuống giường – nhưng biết làm sao giờ?? Con tjm này phản chủ rồi, nó ko nghe chị nữa!!

_Chị, hãy cố quên anh em đi. Em rất quý chị nên ko muốn phiền phức xảy ra cho chị đâu!!

_Cám ơn em. Em đúng là 1 cô bé tốt.

_Thành cũng thích chị đúng ko?? – Trang đột nhiên đổi chủ đề

_Sao?? Làm... làm j có???? – Nó giật mình

_Chị ko phải giầu... em đã biết rồi!! Hôm trước Thành đã thú nhận vs em đã thích 1 chị lớp 11, mà chị đó em cũng biết. Nghĩ đi nghĩ lại em ko biết đó là ai hết!! THành rất ghét chị Nhím. Mà em thì chỉ biết chị Nhím khối 11 thôi chứ có quen ai nữa đâu?? Cho tới khi đọc được nhật kí của chị... - Con bé xổ 1 tràng.

_Chị xin lỗi!! Đáng lẽ chị ko nên xuất hiện...

_Ko đâu. Người dễ thay đổi như Thành, lúc trước thích em rồi sau đó lại thích chị, thì em cực kì ghét!! Em đã ct vs hần rồi!! - mặt cô bé buồn buồn

_Chị... chị...

_Chị đừng nói j nữa!! Em xin lỗi vì đã đọc nhật kí của chị. Thôi chị ngủ đi, em zề phòng đây!! – nói rồi con bé đứng dậy trở về phòng.

Chỉ còn lại 1 mình nó, nó ko thể nào ngủ tiếp được nữa... ko thể tin nổi là nó đã làm Trang đau lòng đến thế!!

Dù ko trực tiếp gây ra nhưng chính nó là nguyên nhân chính khiến cho cuộc tình của pé Trang trở nên ** le như thế... nó tự trách mình nhiều lắm. Đáng lẽ ngày hôm đó nó ko nên đi theo thằng Thành chết tiệt kia... để rồi bí mật bị phát hiện ~> tên Thành thích nó cũng vì biết nó là con gái thôi.

Nó ngồi ôm gối suy nghĩ suốt đêm. Nó ko thể ngủ trở lại được vì lo lắng cho tâm trạng của pé Trang. Ko biết con bé có bất ổn j ko nữa.

Cùng lúc đó, tại 1 quán bar nào đó, có 1 tên đang cố gắng làm ình say hết mức.

...

Sáng, nó sửa soạn rồi đi học sớm. Nó ko muốn đối mặt vs Kha, đúng hơn là nó ko đủ dũng khí để đối mặt vs hần. Từ khi nó biết mình thích hần, lúc nào nó cũng thấy bồn chồn... nó muốn mình là 1 đứa con gái đẹp trong mắt hần chứ ko phải là 1 thằng con trai mạnh mẽ. Chưa bao giờ nó khao khát được làm con gái hơn lúc này.

Đúng lúc nó đang định dắt xe ra thì hần loạng quạng đi vào trong tình trạng say mèm.

_Cậu chủ!! Cậu sao zậy?? – nó hoảng hốt, quăng cả xe để chạy lại đỡ hần

_Tôi... tôi... hức... tôi... tôi tôi... tôi...

_Tôi j hoài zậy??? Có chuyện j từ từ nói, để tôi đưa cậu lên phòng.

Đúng lúc đó bé Trang đi xuống. Nó liền nói

_Hôm nay xin cô giáo nghỉ zùm anh nha!!

_Dạ, sao zậy anh??

_Anh 2 em nè!! Ko biết có chuyện j mà say xỉn đến độ này!!

_Zậy thôi, anh ở nhà chăm sóc ảnh zùm em. Hôm nay mọi người xin nghỉ hội đồng rồi. Có j để em xin phép cho.

_Ồ, cảm ơn nhóc.

_Ko có chj, mà anh nhớ đừng để ba em biết đó!!

_Ừ, thôi em đi học đi!!

_Anh – bé Trang vuốt cằm

_Hử?? J??

_Cho em mượn xe đạp nha!!

_Ồ, mà em biết đi hok?? Coi chừng té á!!

_EM biết mà! Hồi nhỏ có lần mẹ tập cho em đi xe đạp đó!!!

_ừ zậy cẩn thận nha!

_Bye anh..

Kết thúc cuộc nói chuyện, bé Trag dựng xe lên rồi đạp nhanh tới trường. Còn nó chờ cho con nhỏ đi khuất bóng rồi ms dìu hần lên phòng

_Thiệt tình, làm j mà lại đến nông nổi này chứ?? – nó cảm rằm pha cho Kha li nước chanh

_Cô... tên thật của cô là j zậy?? - hần có vẻ đã tỉnh hơn

_Ồ, cậu hỏi làm j??

_Thì cô cứ nói đi!!

_Tôi là... Chế Phương Điệp.

_Điệp nè!! Tôi gọi zậy được ko??

_Tùy cậu. Có chuyện j??

_Tôi... tôi...

_J thì cậu cứ nói đi, tôi tôi hoài!!

_Giờ tôi kể cô nghe 1 câu chuyện nhé??

_Hứng j nữa đây?? Được thôi!!

_Ngày xưa ngày xưa, có 1 nàng công chúa lọ lem nọ, sống ở 1 vương quốc xinh đẹp. Vì hoàng cảnh bất buộc, cô phải giả trai tham gia quân đội để nuôi sống cả nhà. Cô đã giấu kín được bí mật của mình trong 1 thời gian dài, rất dài, nhưng cô ko ngờ rằng vị hoàng tử của vương quốc ấy đã biết cô là con gái. Anh ta luôn âm thầm theo dõi, bảo vệ cho cô. Cho đến khi người bạn thân của hoàng tử xuất hiện, hần ta cũng biết cô là con gái. Hần ta rất thích cô, và cô cũng rất thích hần ta. Vậy cô nghĩ hoàng tử phải làm j để có được tình yêu của mình đây??

_Hãy sống thật vs chính mình. Nói ra hết lòng mình cho cô gái đó biết. Như thế dù có bị từ chối nhưng cũng vẫn được nhẹ lòng.

_Lãng xẹt zậy??

_Tôi nghĩ zậy đó!!

Hần ko nói j thêm, cứ trầm tư suy nghĩ như 1 ông cụ

_Cậu chủ!!

_Từ nay đừng gọi tôi là cậu chủ nữa. Nghe xa lạ lắm. Kêu tôi bằng tên đi!!

_Kha hả??

_Ừ...

_Zậy có được ko??

_Được!!

_Ừ, Kha nè cậu muốn ăn j để tôi nấu cho?

_Cô biết nấu ăn sao??

_Ừ thì biết!! Nhưng ko biết có ăn nổi ko!!!!

_Thì cô cứ nấu đi!! Mà tôi là người đầu tiên được ăn món ăn do cô nấu sao?

_Ừ, đúng là thế - nó cười toe

_Zậy thì cô nấu đi!! Nấu j tui cũng ăn...

17. Chương 17

Cháp 20:

Nó vừa nấu ăn, vừa hát líu lo ở dưới bếp khiến hấn bật cười.

_Nè, sao cô nhí nhảnh quá zậy??

_Ko biết nữa!! à mà sao cậu tỉnh rượu nhanh quá zậy??

_Tôi có say đâu!!! Chỉ hơi hơi thôi hà!!

_Ừ... zậy thì tốt. Nhìn cậu lúc này tôi tưởng cậu say lắm chứ??

_Thôi làm nhanh đi!! Đói quá à!!

Nó lại tiếp tục làm. Nó vui mừng vì người đầu tiên nó nấu ăn cho lại là hấn. Hình như nó đã thích hấn thật rồi thì phải.

.

_Ngon hok?? – nó hỏi

_Cũng tạm được!!

_Ko biết đâu!! Cậu ăn gian quá, tôi nấu zậy mà “cũng tạm được” hả??

_Ừ thì ngon...

_Yeah!!

_Sao??

_Cậu thấy ngon làm tui zui quá!!

Nó ngây thơ, mà ko biết câu nói của mình làm ai kja đỏ mặt

_Cô cũng đi!!

_Thôi, cậu ăn đi!!

_Nè!! - hấn dứt nó

Mặt nó thoáng đỏ nhưng cũng há miệng ra nhai và nuốt...

_Sao?? Thấy đồ tui dứt ngon hơn ko?

_No.1!!

_Hi, ăn nữa đi nè!

Hấn tiếp tục dứt cho nó, và nó vẫn tiếp tục ăn miệng thì cười tươi như hoa. Lần đầu tiên hấn thấy bộ dạng con nít cũng là bộ dạng thật sự đó của nó. Mặt hấn thoáng đỏ lên.

Sau khi chén sạch nồi cháo thịt băm, nó bắt đầu dọn dẹp nhà cửa. Dù sao thì nghỉ học ở nhà cũng ko biết làm j nên nó dọn nhà zùm Kha luôn. Kha thấy tội nghiệp nó làm 1 mình trong căn nhà rộng thênh thang ấy nên bay zô phụ 1 tay luôn. Nói là zọn zẹp nhà cửa nhưng hình như tụi nó bày bừa ra thêm thì đúng hơn. Lau nhà j mà nhà toàn là nước, lau kính thì kính nứt , rửa chén thì chén bể , dọn phòng thì phòng như cái chuồng heo!! (ngã)

Nếu có cuộc thi nào nói về phá phách thì đây là số 1. 2 tụi nó mà đi thi phá thì chắc chắn sẽ đoạt được huy chương vàng.

.

Ngày hôm sau, mọi người trong nhà đều ngao ngán cái thành quả lao động của 2 tụi nó. Lần sau ko ai dám để cho tụi nó lao động kiểu này nữa nếu ko là khổ dài dài luôn. Con bé Trang thì cười khúc khích khi nhìn thấy “bãi chiến trường” do nó vs Kha gây ra...

__Anh chị quậy zậy ko sợ ba em la hả?? – bé Trang ngồi xuống giường nó

__Thì 2 thằng con trai quậy có j lạ đâu?? – nó ngạc nhiên

__Ba em là người rất tinh mắt. Chị cứ cư xử như thế này thì ko chừng chị sẽ bị phát hiện đó. – bé Trang trầm giọng xuống.

__Ừ chị nhớ rồi!! Em đúng là cô bé tốt... ờm...

__Chị định nói j? – Bé Trang tròn mắt

__Em vs thằng Thành ct luôn hả??

__Vâng. Dù sao thì tình cảm của em vs hắn cũng ko sâu đậm lắm.

__Chị thật có lỗi...

__Em đã nói chị ko có lỗi j rồi cơ mà! Chị đừng tự trách nữa...

__Ừ, thôi em về phòng nghỉ đi. Mai chị chở em đi học bằng xe đạp hen?

__Dạ. G9 chị... - Bé Trang nháy mắt rồi chạy tốt về phòng.

Chỉ còn lại 1 mình, nó phì cười. Con bé này đúng là 1 cô bé tốt. Khi biết nó là con gái đã ko những ko giận mà còn giúp đỡ nó che dấu thân phận nữa. Nhưng bị mặt của nó đã dần bị bại lộ vs quá nhiều người. Nó lo chẳng bao lâu sau nữa ông chủ (tức ba của Kha) cũng sẽ biết được thân phận thực sự của nó... đến lúc đó ko biết số phận của nó sẽ thế nào nữa...

Cộc cộc...

__Vô đi ạ!! – nó vọng ra.

__Em chưa ngủ hả?? – là anh Duy

__Dạ sắp rồi anh! Mà sao anh ko ngủ đi...??

__Anh ko ngủ được. Em đi dạo vs anh nha??

__Vâng.

Nó và anh thả bộ trên đường. Khung cảnh lúc này thật giống vs ngày xưa, khi mà nó vs anh vẫn còn yêu nhau... bầu ko khí im lặng tĩnh mịch đến đáng sợ. Nó ghét sự im lặng này, định cất tiếng trước nhưng anh đã chặn họng nó

__Em...

__Em thấy khó chịu khj đi vs anh hả??

__Dạ ko!! Chỉ là em thắc mắc tại sao anh lại ko ngủ được.

__Là vì... có vẻ như... Thư ko thích anh trở về đây lắm thì phải??

__Vâng đúng là thế!! Nhưng mà anh yên tâm đi, nó là người tốt mà. Nhất định nó sẽ chấp nhận anh thôi. Anh cũng là người tốt mà.

__Hi, em vẫn còn tình cảm vs anh sao?? – anh đột ngột chuyển chủ đề.

__... Vâng, tình cảm anh em!! – nó hơi bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng đáp.

__Ừ, zậy thì tốt. Anh thực sự ko muốn làm em đau lòng.

__Ko đâu!! – nó vội xua tay.

.

Khuya. Nó cứ trần trọc mãi ko thể nào ngủ được. Nó nghĩ tới anh, anh ấy thật đáng thương... đã mất đi người mà mình yêu thương nhất rồi, nay còn phải từng ngày chịu sự ghẻ lạnh của Thư nữa thì...

.

Sáng, nó dậy sớm làm bữa sáng. Đây là lần thứ 2 nó bước zô bếp từ khi tới đây. Xong xuôi đâu đấy, nó lên gọi anh vs pé Trang xuống ăn. Sau khi gọi bé Trang, nó chạy sang phòng anh.

Cộc cộc...

Cộc cộc...

Cộc cộc...

Nó gõ mãi mà ko thấy anh trả lời bèn mở cửa bước vào phòng.

Căn phòng đã được sắp xếp gọn gàng. Còn anh thì ko có ở trong này.

Nó định đi ra nhưng bỗng có 1 cơn gió thổi lên, 1 tờ giấy bay tới trước mặt nó.

Nó đóng cửa sổ lại rồi bước tới nhặt tờ giấy lên.

“Diệpà, anh ko xứng đáng để em đối xử tốt zậy đâu. Hơn nữa Thư cũng ko thích anh ở đây... anh phải đi thôi, em nhớ giữ gìn nhé!! Tạm biệt em, đưa em gái đáng yêu của anh...”

Cuối cùng thì anh cũng đã quyết định, anh đã lựa chọn sự ra đi. Chắc anh ko muốn thấy tình bạn của nó vs Thư bị sứt mẻ.

Đọc xong, nó chỉ thở dài ko nói năng j.

.

Suốt buổi học, nó cứ chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ... đôi mắt lơ đãng. Hắn thì cứ nhìn qua nó bằng con mắt kì lạ... Có lẽ hắn sẽ ko bao giờ hiểu được vì sao nó lại như thế đâu.

...

Trở lại vs cặp đôi Trân và Thiên, cô bé này cứ bám riết lấy Thiên làm chàng ta cảm thấy rất khó chịu, và có 1 người nữa cũng rất khó chịu...

_Em có thể thôi bám anh được ko?? – Thiên nhăn nhó

_Ko, em đã nói rồi. Anh trai kết nghĩa ở đâu thì em ở đó chứ??

_Nhưng... anh ko thích thế này!! – Thiên bực mình quát lên

_Anh... ghét em sao?? – Trân rơm rớm nước mắt

_Đừng có khóc. Anh ghét nhất là loại con gái mau nước mắt đó!! – Thiên quát

_Vâng. Em làm anh cảm thấy phiền sao? – Trân nín ngay lập tức

_Đúng. Từ nay đừng có bám theo anh nữa...

Trân bất ngờ... ko ngờ Thiên lại máu lạnh như thế... nó cứ tưởng Thiên cũng thích nó, nhưng ko ngờ Thiên lại thấy phiền toái khi bị nó bám riết như thế... nó bất lực chạy vụt đi, nước mắt tràn ra...

Thiên chỉ đứng nhìn theo mà ko giữ con bé lại. Biết làm sao được, Thiên vốn chỉ coi con bé là em thôi, nhưng từ khi biết con bé có tình cảm đặc biệt vs mình thì cậu ko thể ko lạnh lùng vs cô bé. Tuy cô bé ko nói ra nhưng về chuyện tình cảm thì Thiên rất nhạy cảm nên có thể cảm nhận được tình cảm của cô bé dành ỉnh nhiều thế nào... nhưng Thiên ko thể đáp trả vì cậu đã thích 1 người khác, 1 người mà cậu biết là sẽ chẳng bao giờ thích cậu. Cậu chỉ có thể đứng từ xa nhìn người đó thôi.

Thiên dù rất buồn nhưng cũng ko thể bày tỏ lòng mình vs cô bé đó, vì cô bé đã có bạn trai, nếu Thiên xen vào thì chẳng khác nào tự biến mình thành kẻ thứ 3, mà Thiên thì ko muốn làm kẻ thứ 3 (sĩ diện đây mà).

._
_Diệp, đi chơi hok?? - hấn bỗng gọi to tên thật của nó.

_Diệp là ai zậy?? - Trung nhao nhao.

_Im đi!! - Tiên gắt - đừng có kêu cái tên đó ở chỗ đông người.

_Nè, Diệp là ai?? Tụi bay giấu tao cái j zậy?? - Trung tiếp tục bon chen

_Mày im đi, tao có mỗ kêu ở đâu là quyền của tao!!!

_Tụi bay nói j đi chứ!! Giấu tao cái j hả?? - Trung tức sôi máu.

Cứ thế, 3 cái miệng hợp lại thành 1 cái chợ xôn xao cả 1 góc lớp. Nó đang học bài mà cứ cái tình trạng này thì ko thể tập trung được. Bực mình, nó đập bàn

_TỤI BAY IM HẾT ĐI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Rồi nó phóng ra ngoài cửa sổ, cầm theo quyển sách tìm chỗ yên tĩnh để học bài. Cả lớp nhìn nó bằng con mắt kính ngạc. Từ hồi ms chuyển về đây tới giờ, đây là lần đầu tiên nó thể hiện “khinh công” của mình trước toàn thể bàn dân thiên hạ. Bọn con gái đã ngưỡng mộ, nay càng ngưỡng mộ nó nhiều hơn.

_Này, đây là tầng 3 đó!! - Tiên hét lên

_Thằng khùng kja!! - Trung cũng góp loa...

Riêng Kha, hấn chỉ ngồi khoanh tay im lặng. Ở nhà hấn chứng kiến cảnh này ko biết bao nhiêu lần rồi.

Nhớ 2 ngày trước, hấn đang tĩa cây dưới vườn (cái khu vườn nó bị lạc trong đó hồi ms tới đây đó), nó thì đang phơi đồ ngoài ban công. Bỗng nhiên gió nổi lên làm rơi cái “đồ nhỏ” của nó. Nói ra thì hơi xấu hổ, nhưng lúc đó nó vội nhảy ra ngoài chụp vs theo cái “quần” ấy, rồi ms nhận ra mình đã nhảy ra khỏi ban công và đang “rơi tự do”. Nhưng nó ko hề nao núng, nhanh như cắt nó với tay chụp cái thành lang can của phòng ngay dưới phòng nó, rồi nó thoăn thoắt leo lên như “khỉ leo cây”, nó thậm chí còn ko thèm đi vô nhà để lên mà leo ở phía ngoài tường nhà... Ặc, hấn nhìn nó leo mà kính nể luôn.

_Này có sao ko?? - Tiên la vọng xuống

18. Chương 18

Cháp 21:

Nó chụp được cành cây gần đó, rồi đu người phóng lên. Nó thủng thỉnh đi trên cành cây mong manh đó mà như đi trên mặt đất. Con này hình như ko biết sợ là j thì phải...

_Sao mày ko nói j hết zậy?? Cứ ngồi im nhìn là sao?? - Tiên bực mình

_Nói nó cũng ko có nghe đâu, tụi bay nói chi phí calo.

_Mày là cái thằng zô tình nhất trên thế gian.

_Tao á hả?? Hồi giờ tao là zậy mà!!

Sao cái tụi này thích đấu khẩu vs nhau zậy nhỉ?? Nó đã đi xa tận 2km rồi mà vẫn nghe được tiếng tụi hấn cãi nhau, nhức cái đầu thiệt. đành vậy, nó đi tới 1 chỗ khá vắng vẻ trong trường. Ko khí thật yên lặng.

Nơi này như thế vì 1 tin đồn là ở chỗ này ngày trước có người tự tử, hằng đêm người ta nghe tiếng khóc ai oán của cô gái đã tự tử vì thất tình đó. Vì sợ ma nên ít khi có người lai vãng tới chốn này. 1 nơi lí tưởng để học bài...

Nó đang ngồi phía sau cây sồi già, bỗng nhìn thấy bé Trang. Khoảng cách này đủ gần để nó nghe lỏm được câu chuyện, nhưng cũng đủ xa để ko ai phát hiện ra nó nghe lén...

_Cậu đừng theo tôi nữa!! – Trang bực tức chỉ vô mặt Thành

_Nhưng... Thành chỉ là... Thành thực sự thích trang. Còn đối vs anh Cường chỉ là thoáng qua thôi!!

_Cậu nói vậy mà nghe được sao?? Tôi kính tởm cậu thật đó!! Chỉ vì tình cảm thoáng qua vs chị Diệp mà cậu nói vs tôi như thế, thử hỏi làm sao tôi chấp nhận cậu được??

_Thành xin lỗi Trang mà!! Nhưng sau khi nói ra thì Thành cảm thấy hối hận zô cùng... cho Thành...

Chát... 1 cái tát nẩy dom đóm dành cho Thành... Trang thấy thật kình tởm con người này, đã theo nó suốt 2 năm trời, vậy mà chỉ vì tình cảm thoáng qua vs Diệp đã vô tình bỏ rơi con bé. Giờ lại năn nỉ xin quay lại. Nực cười hết sức.

_Tôi nói lại lần chót, tránh xa tôi ra nếu ko anh tôi sẽ xử cậu đây!!

_Con nhỏ này, - Thành xoa má – nói nhẹ ko nghe muốn anh đây giở bạo lực hả???

Nhưng như cắt, Thành kéo tay bé Trang lại rồi đè con bé xuống. Như đã nói, nơi này vì 1 tin đồn nhảm nên ít khi có người tới đây... dù Trang có kêu gào cỡ nào cũng ko có người tới cứu. Mặt con bé từ xanh lè chuyển sang xám ngoét... miệng cứ kêu gào la hét, vùng vẫy hồng thoát khỏi tay của thằng Thành nhưng ko thể... nước mắt con bé cứ tuôn trào ra, miệng hình như đang lẩm bầm cái j đó...

Thành từ từ cởi nút áo của Trang ra...

1 cái... 2 cái...

Bất bình trước thái độ sàm sỡ quá đáng của Thành, nó tính nhảy ra nhưng chợt khựng lại.

Anh hùng Thiên nhà ta ko biết từ đâu nhảy ra bụp cho Thành 1 trận nên thân. Đầu tiên, cậu lên gối vào bụng Thành, tiếp theo là “liên hoàn thụy” vô lưng, sau đó nữa, cậu móc ra trong túi quần 1 con dao bấm rách 1 đường dài lên cổ Thành, gằn giọng

_Mày... tao đã lầm tưởng mày là người đảng hoàng nên ko nói ra... nhưng mày dám giở trò vs cô bé này, tao sẽ ko tha ày đâu. Biến đi, nếu còn dám gặp cô bé 1 lần nữa thì đừng trách Thiên này vô tình.

Mọi việc diễn ra quá nhanh khiến nó bất ngờ, thằng Thiên đó ở hốc bờ tó nào chui ra vậy cà?? Còn thằng Thành nữa, lâu nay tưởng hần là người đảng hoàng, ko ngờ lại là 1 tên sở khanh. Thật sai lầm khi Diệp đã tin tưởng mà giao con bé Trang cho hần...

Thằng Thành lồm cồm bò dậy chống trả, nhưng vs thực lực của nó thì ko thể nào là đối thủ của Thiên được.

_Tao đã ày 1 cơ hội, chính mày làm mất đó nha!! Đừng trách tao!! – Thiên nhướn mày, nói nhanh.

Cậu nhắc hòn đá ở kế bên (gấp 2 lần hòn gạch xây nhà) ném thẳng vào tay Thành cho tới khi 2 bàn tay hần nhuộm đầy máu, các ngón tay đó đã bị hết...

Kể ra thì cũng thấy hơi dã man thật nhưng mà đáng đời lắm. Ai bảo dám đi sàm sỡ con gái nhà người ta giữa ban ngày làm chi??

Diệp ngồi đằng sau cây sồi bụm miệng cười để ko thành tiếng. Thiên nhà ta đã ra tay nghĩa hiệp làm anh hùng cứu mỹ nhân bất đắc dĩ lần thứ 2 rồi... hi.

_Anh Thiên... - Trang khóc thút thít

_Đừng nói j hết!! Em mau quên đi, anh đưa em lên phòng y tế!! – Thiên cởi áo khoác ngoài ra khoác lên người Trang. Rồi Thiên bế con bé lên (như hoàng tử bế công chúa í), gương mặt đau khổ... nhìn thấy khuôn mặt đó, nó dám cá là Thiên đã thích nhỏ Trang rồi...

Ngồi thêm 1 lúc nữa, nó cũng chạy lên phòng y tế xem tình hình con bé Trang như thế nào... chắc con nhỏ sock lắm.

Nó nhìn vào trong qua khe cửa đang hé mở. Cô y tá đi đâu mất tiêu rồi, trong đó chỉ còn Thiên và Trang.

Cậu vuốt nhẹ lên khuôn mặt đáng yêu đang sợ sệt của cô bé, thì thầm

_Anh xin lỗi vì đã ko tới sớm hơn... anh xin lỗi vì đã để em phải sợ hãi... anh xin lỗi...

Hình như lần này Thiên ko phải là “anh hùng cứu mỹ nhân bất đắc dĩ” mà đúng là anh hùng thực sự... có lẽ Thiên đi theo Trang chăng??

Nó bắt giác mỉm cười, khép nhẹ cánh cửa lại rồi đi lên lớp.

...

_Có chuyện j mà cứ cười tủm tỉm zậy?? - hần hích vai nó

_Hi, nhà ta chắc sắp có đám cưới...

Nghe tới “đám cưới”, tự nhiên mặt mày hần đỏ ửng lên. Chắc hần tưởng nó đang nói về hần vs nó đây mà.

_Đa... đám... đám cưới j chứ?? - hần lấp bắp

_Hi, là đám cưới bé Trang đó... - nó ko để ý tới thái độ của hần

_Thì ra!! Mà cưới ai??

_Thì thằng...

_Thằng Thành hả?? Ko đời nào... tôi ko chấp nhận thằng đó làm em rể đâu!! - hần nhảy vô

_Diên à, tôi chưa nói hết mà!! Là thằng Thiên đó!! Hí hí (giống ngựa kêu quá)

_Thằng Thiên?? Tại sao, hồi giờ có thấy 2 tụi nó kết nhau đâu??

_Từ từ rồi cũng sẽ biết!! - nó vẫn mơ màng.

...

Tan học, Trang vẫn còn ngủ chưa dậy. Thiên thì nghĩ cô bé tỉnh dậy ko thấy ai sẽ sợ hãi nên cứ ngồi đó mà cầm tay cô bé. Pó tay thiệt.

_Ông có định zè hok?? - Thư bước vô - mà con nhỏ bị sao zậy???

_Ko sao!! Chừng nào Trang tỉnh tui sẽ zè. Bà zới Diệp về trước đi.

_Ồ... - Thư gật đầu, mặt thoáng buồn.

Nó nhăn nhó khi suốt dọc đường Thư ko chịu nói lời nào hết. Thật ko giống vs Thư ngày thường chút nào.

_Nè bà sao zậy??

_Tui hok sao!! Chỉ hơi mệt thui...

_Chết thật!! Để tui đưa bà zìa.

_Hok sao, tui muốn đi 1 mình. Bà zìa trước yk... - giọng Thư trầm hẳn, nghe như có cái j nghiền ngệch ở cổ.

_Ồ, vậy bà cẩn thận đi!! - nó nheo mắt

Thư đi rồi, nó rảo bước 1 mình trên đường.

“Tưởng chị khờ hả em?? Tui thừa biết bà thích thằng Thiên rồi, nhưng mà ko được đâu... bà mà thích nó thì chỉ có bà đau khổ thôi!! Haizz, 1 đứa là em gái 1 đứa là bạn thân... khó xử quá”

...

_Chị!! - bé Trang mệt mỏi bước vào phòng nó.

_Sao zậy em?? - nó giả bộ hỏi nhưng trong lòng thừa biết con bé muốn nói j rồi.

_Em... em... hức hức...

_Ngoan nào, nín đi. Kể chị nghe đã có chuyện j?? Đứa nào bắt nạt em?

_Em... thằng Thành... nó... nó dám sàm sỡ em... hức hức... huhhh

_Nó dám vậy sao?? Thôi nín đi mai chị dẫn nó cho!! – nó ôm con bé vào lòng.

_Ko sao, anh Thiên đánh nó rồi. Nhưng em tức lắm...

_Thôi em... nó chưa làm j là may rồi!! – nó buột miệng

_Em chưa nói sao chị biết???

_À... ờ... chị... - nó gãi đầu - chị lỡ nhìn thấy

_Hi, nhìn thấy mà lỡ chị??

_Ờ... mà thôi!! Hình như em định nói chuyện j nữa chứ ko phải chỉ chuyện đó ko đúng ko??

_Dạ. Như chị thấy đó, anh Thiên xông ra cứu em làm em cảm kích lắm lắm.

_”Cảm kích”??? _Dạ... em... thực ra em... em thích anh lâu rồi!! Mà em hok dám nói!

_Hồi nào??

_Cái hồi ảnh bắt cóc em í. Hình như lúc đó em bị tiếng sét ái tình luôn sao í, cứ nhớ tới ảnh hoài à... nhưng mà ảnh lạnh lùng quá em ko dám nói...

_hahahah... - nó cười nắc nẻ - hớ hớ, hay đó. Rồi sao nữa??

_Rồi lúc mà em cặp vs Thành đó, em cố tình làm vậy để thăm dò tình cảm của ảnh dành cho em. Nhưng ảnh lại ko phản ứng j, có lẽ ảnh chỉ coi em là em gái của bạn của chị thôi...

_Hơ hơ... khục khục... - nó ko thể nhịn nổi nữa bèn cười như 1 con điên.

_Chị kì quá... tự nhiên cười em!!! – con bé giận dỗi

_Hi, thôi chị hok cười nữa... mà em làm vậy hok ăn thua đâu... thằng đó nó sĩ diện cao lắm. Giờ cho dù nó có thích em đi nữa mà thấy em đã có bạn trai rồi thì nó cũng sẽ im lặng chứ ko lên tiếng đâu... em làm vậy là bậy hết sức

_Giờ em phải làm sao chị??

_Zậy đi, ngày mai tan học, em đợi nó ở cổng trường đi. Chị kêu nó ra cho em, rồi tùy em xử lí.

_Chị này kì quá, lỡ ảnh ko thích em thì sao??

_Yên tâm. Có chị đây mà...

...

Vừa ms tới lớp, nó đã nhảy tót qua lớp bên cạnh tìm Thiên.

Tụi nó xuống căn teen ngồi nói chuyện.

_Có chuyện j vậy??

_Thì... ông thích bé Trang hử??

_Ừ. Rồi sao? - Mặt Thiên đanh lại. Chắc cậu tưởng nó định trêu chọc cậu đây mà.

_Ồ thì... zậy, ông tỏ tình vs nó đi!!

_Thôi ko được. Chuyện hôm qua còn làm cô bé sock lắm.

_Sr nha, nhưng mà tui hiểu nó hơn ông. Chuyện hôm qua tui cũng thấy hết từ đầu tới cuối. Ông cứ làm theo lời tui đi. Có j tui chịu

_Bà nhớ nha!! Chuyện này ko thành là tui giết bà.

_Ừ...

Tan học, Trang đứng ngoài cổng chờ Thiên theo lời dặn của nó.

Thiên từ trên lớp đã nhìn thấy cô bé. Cậu nhanh chóng thu xếp sách vở chạy ra ngoài, nhưng bị Thư kéo lại.

_J đây?? – Thiên nhăn nhó

_Tui có chuyện cần nói vs ông...

_Có chuyện j?? Nói luôn đi tui bận lắm.

_Chắc ông cũng biết, tui thích ông.

_Đúng, tui biết nhưng tui ko thể đáp lại. Tui thích người khác.

_Tại sao chứ?? Tui gặp ông trước... tui thích ông trước... mà ông lại dành tình cảm cho con bé đó??

_Trang hả?? Thì tự nhiên tui bị sét đánh trúng thôi!! Ko có j nữa thì tui đi đây.

Thiên là vậy đó. Ko muốn dây dưa về tình cảm vs bất cứ ai cả. Ko thích thì nhất định sẽ nói ko thích, chứ ko chần chừ nhưng những kẻ khác. Tính tình Thiên thẳng như ruột ngựa vậy... tuy thế cũng tốt nhưng cũng chính vì vậy mà Thiên đã làm ko biết bao nhiêu cô gái phải khóc thảm thiết vì thích mình nhưng bị từ chối 1 cách thẳng thừng...

_Ông đừng đi... hãy ở lại đây đi... tui xin ông mà... - Thư khóc nức lên

_Tui ko thể... Trang đang chờ tui phải đi rồi. Xin lỗi bà.

Thiên nói bằng vẻ mặt đau khổ rồi chạy mất. Thư khụy xuống... ko ngờ là bạn thân lâu như thế mà Thiên cũng ko có tình cảm đặc biệt vs Thư... cô ko cam tâm... cô ms là người gặp Thiên trước... và cô là người đã thích Thiên trước... con bé đi từ đâu ra mà dám cướp Thiên của cô?? Ko được...

19. Chương 19

Cháp 22:

_Trang!! Em chờ anh lâu chưa?? – Thiên hét hải

_Dạ chưa!! Thật vui vì anh đã tới. Em cứ nghĩ anh ko tới chứ? –Trang vui mừng.

_Tất nhiên là anh phải tới rồi. Trang đã muốn gặp mà...

_Hi, zậy giờ mình đi đâu anh??

_Giờ... em muốn đi đâu??

_Em... em cũng hok bik nữa, em ít khi đi chơi lắm – Trang đỏ mặt

_Nhìn em dễ thương ghê. Zậy mình tới chỗ lần trước nha?? Khu căn cứ bí mật đó!!

_Căn cứ bí mật nào??

_À anh quên, lần đó đâu có em. Cái chỗ mà anh bắt cóc em rồi xảy ra chiến ấy...

_Ờ, cũng được. Thấy chỗ đó cũng đẹp đó anh...

_À chờ chút, anh đi lấy xe...

Trang ko tin nổi vào mắt mình nữa, anh Thiên thực sự đứng trước mặt Trang, anh thực sự đã tới... giờ thì 2 đứa sẽ thực sự đi chơi riêng vs nhau, rồi Trang sẽ tỏ tình vs anh... sau đó anh sẽ đồng ý, và 2 đứa thực sự thành đôi (ặc), chỉ ms nghĩ tới thôi là thấy sung sướng rồi...

_Nghĩ j mà thần thơ zậy công chúa?? Lên xe đi!! – Thiên cười

“Á ảnh kêu mình là công chúa kìa, zui quá” – Trang cười tí mắt rồi phóng lên xe.

Thiên chạy chậm rãi, giờ này gió thổi khá mạnh, cậu sợ làm cô bé ngồi sau đóng băng nên cố gắng chạy chậm hết mức có thể chứ ko phóng nhanh vượt ẩu như thường ngày.

_Anh sao vậy?? Sao chạy xe ỉu xìu vậy?? Phóng nhanh lên đi chứ??

_Giờ này là 4g30, tầm này gió to lắm. Chạy xe nhanh lạnh lắm nhóc à.

_Hi, anh đang lo em bị lạnh hở?? – Trang thăm dò

_Ừ...

_Ừa thiệt hả?? Em chỉ hỏi chơi thôi mà... - Trang ngạc nhiên zui sướng

_Tí tới nơi anh nói em nghe cái này...

_Nói j thì anh nói luôn đi.

_Phải đợi tới nơi cái đã!! – nói rồi cậu rồ ga phóng thật nhanh.

...

Lát sau, khi đã có mặt tại địa điểm hẹn hò, Thiên nhanh chóng phóng xuống xe rồi vọt đi đâu đó để cô bé Trang ở lại 1 mình trên xe. Con bé đang run lên cầm cập vì lạnh...

_Anh Thiên... anh bỏ đi đâu vậy??

_Anh nè, em zô đây đi. – Thiên từ trong khu rừng vọng ra rồi hát lên thật to bài “Tôn thờ 1 tình yêu 2”.

Trang lần theo giọng hát mà đi theo sâu vào khu rừng...

Bùm...

1 tiếng nổ làm Trang sững lại

_Anh Thiên, anh ở đâu?? Em sợ quá... Trong này tối quá... - Trang ngồi phệt xuống, run rẩy.

Bỗng trước mặt Trang rực lên ánh đèn điện.

“Lạ quá, trong rừng mà có đèn điện sao??”

_Anh Thiên...

_Trang nghe anh nói nè!! – Thiên đứng sau lưng Trang từ lúc nào – anh... ANH THÍCH EM.

_Anh... - Trang quay lại sững sờ, ánh mắt ngạc nhiên tột cùng.

_Tất nhiên là em có quyền từ chối. Nhưng từ nay anh sẽ theo đuổi em...

_Anh... nói thật ko?? – Trang nhú mày

_Sự thật 100%, nếu em ko thấy phiền...

_PHIỀN GÌ CHỨ??? AAAAAAAAAAAAAA – Trang hét lên rồi ôm chầm lấy Thiên

_Trang... em... em sao vậy?? – Thiên ngỡ ngàng, mặt nóng ran lên.

_Anh... em... cũng thích anh!! – Trang thì thầm bên tai Thiên.

_Thật ko?? Vậy mà anh cứ sợ...

_100%, em thích anh nhiều lắm.

Trang càng siết chặt lấy cổ Thiên hơn nữa. Bất giác, bàn tay Thiên rời khỏi túi quần rồi từ từ “bò” lên người Trang. Cậu nhẹ nhàng ôm lấy eo Trang rồi cũng siết chặt lấy nó. Mặt Trang bỗng đỏ bừng lên khi Thiên ôm mình.

_Anh... em... em...

_Đừng nói j hết!!! Anh quyết định rồi, dù em có đồng ý hay ko thì cũng phải là bạn gái của anh~ - Thiên nói nhanh

_Tất nhiên là em đồng ý rồi... hì. – Trang nhón chân lên thơm chụt vào má Thiên, rồi quay đi.

Thiên hơi bất ngờ vì hành động táo bạo của Trang, nhưng rồi cũng mau chóng kéo tay Trang lại. Mặt của 2 đứa giờ chỉ cách nhau khoảng 1li nữa là đụng.

_Mún hôn đúng ko?? Phải làm thế này này...

Nói rồi Thiên nhẹ nhàng đặt lên môi Trang 1 nụ hôn nồng ấm. Vị ngọt của 2 đôi môi quyện chặt lấy nhau rồi chúng hôn nhau mạnh hơn và nhiệt hơn. Đôi lưỡi của chúng quấn lấy nhau ko rời và chúng bắt đầu đá lưỡi vs nhau...

_Thấy sao hả nhóc?? – Thiên cười gian

_Anh này, chưa chi mà đã lo sàm sỡ em rồi... hok chơi zới anh nữa.

_Hok chơi cũng phải chơi. – Thiên giữ chặt tay Trang.

_Anh kì quá, người ta nhìn bì giờ!! – Trang đỏ mặt

_Đâu đâu??? Người ta nào?? Chỉ có ruồi vs muỗi thôi!! – Thiên vờ ngo quánh.

_Anh...

_Hì, thui hok sàm sỡ em nữa, tha lỗi cho anh nha?? Nha?? – Thiên le lưỡi.

_Hok đâu!! – Trang cũng le lưỡi.

_Sao em lại le lưỡi ra?? Bộ mún anh hun nữa hả??

_Anh...

_Thôi được rồi. Chết – Thiên nhìn đồng hồ - trời ạ ms đó mà đã hơn 6g rồi. Mình về đi em.

_Sao vậy, em thích ở đây thêm chút nữa à.

_Ko được, phải zề thôi nếu ko là trễ mất...

_Tại sao??

_Đi về rồi anh kể em nghe.

Nhìn thái độ hốt hoảng của Thiên, dù Trang có búng nữa cũng ko được đành đứng dậy theo cậu ra xe.

Thiên phóng nhanh vs vận tốc tên lửa... có vẻ như cậu đang sợ hãi điều j đó. Có bí mật j ở đây về đêm sao??

...

_Anh kể đi!! – Trang khoanh tay trước ngực, mặt nhăn nhó.

_Thôi em vô nhà đi!! Con nít ko nên biết nhiều!! – Thiên xoa đầu Trang rồi rồ ga phóng nhanh.

_Anh ko giữ lời j hết! Ko kể thì em hỏi chị Diệp!!! – Trang lăm bằm.

...

Cộc cộc... Trang gõ cửa phòng Diệp nhưng ko có ai trả lời

_Anh Cường ơi... mở cửa cho em. Đáp lại Trang vẫn là 1 bầu ko khí im lặng đến đáng sợ.

Ko hiểu sao hôm nay mọi người trong nhà đi đâu hết rồi nhỉ?? Ko thấy bất kì 1 ai...

_Anh Cường... anh 2... mọi người đâu hết rồi?? Ba ơi??

Trang bắt đầu hốt hoảng khi chạy khắp nhà mà ko tìm thấy 1 ai.

_Mọi người đâu hết rồi?? Đừng bỏ em mà!! Anh 2 ơi...

_Có chuyện j vậy con “thỏ điên” kja?? – Kha bực mình quát.

Hắn vừa bước chân vô nhà đã nghe thấy tiếng khóc thút thít. Tiếng khóc ấy giống vs lần Trang đã khóc khi mẹ bỏ đi, cậu ghét cái tiếng ấy.

_Anh 2... đừng bỏ em... đừng bỏ đi mà...

Trang ngược khuôn mặt tèm lem nước mắt mũi lên nhìn Kha. Hắn bật cười.

_Hahahahhh, thở mà cũng khóc nữa hả?? Thôi nín đi.. đứa nào bắt nạt em?

_Dạ ko! Chỉ là trong nhà ko có ai nên em sợ.

_Ờ, hôm nay ko hiểu sao bà ta cho người làm nghỉ hết rồi. Ba vs bà đi ăn cơm vs nhà con nhím, còn Điệp thì ở nhà mà...

_Em ms gõ cửa phòng chỉ, chỉ ko có ở trống.

Kha ngạc nhiên. Vừa lúc này hỏi Điệp, nó còn nói là tối nay ko đi đâu hết mà tự nhiên lại biến mất... có khi nào bị bắt cóc lần nữa ko??

Hắn lo lắng chạy lên phòng nó.

Cũng như Trang, hắn gọi mãi mà chẳng thấy ai trả lời trả vốn j hết. Bỗng nghe có tiếng Trang gọi

_Anh hai, qua phòng em nè...

_Nhỏ Điệp ở bên đó hả?? - hắn chạy ngay qua

_Ko, chỉ viết thư để lại rồi để trong phòng em. Anh đọc đi...

_Ờ...

“Kha nè, xin lỗi vì đã nói dối cậu, thực sự hôm nay tôi có 1 cuộc chiến... cá nhân thôi nên tôi ko muốn cho cậu biết. Tôi sẽ về khá trễ 2 anh em cứ ăn cơm trước đừng chờ tôi nha.”

_Con nhỏ này... về đây biết tay tôi!! – hắn lầm bầm

_Anh, có khi nào...

_Sao?

_Có khi nào bí mật của chỉ bị lộ rồi ba bắt chỉ đi đâu rồi hok??

Cốp... hắn cốc lên đầu Trang 1 cái rõ là đau

_Ngốc, sao mà ba biết được chứ???

_Thì em chỉ nói thôi mà, tự nhiên cốc đầu em...

...

Hắn ngồi ở sofa chờ nó gần như là suốt đêm. Đã 5g sáng rồi mà vẫn chưa thấy mặt mũi nó đâu... nó đi nguyên đêm mà ko chịu mò về

“Có khi nào con thỏ điên đó nói đúng ko trời?? Cầu trời đừng có chuyện j xảy ra vs cô, nếu ko tôi sống ko nổi mất...”

Cạch...

Nó nhẹ nhàng mở cửa bước vô, vô cũng ngạc nhiên khi thấy hắn ở sofa...

_A.. anh làm j ở đây?? – nó cất giọng yếu ớt

Hắn sững sờ nhìn nó... khắp người nó toàn máu me... ko biết nó đã chiến vs ai mà lại thương tích đầy mình vậy nhỉ?? Hắn xót xa nhìn nó, bị vậy thì còn j là nhan sắc nữa chứ??

20. Chương 20

Chap 23:

Hắn đỡ nó lên phòng, trong lòng ngổn ngang những lo lắng.

_Chiến vs ai??

_Ờ...

_Ở đâu??

_Ờ...

_Gồm những ai?? Có thằng Thiên ko??

_Ờ...

_Sao lại để mình te tua zậy hả???

_Ờ...

_CÔ ĐỪNG CÓ Ờ NỮA ĐƯỢC KO HẢ??? - hắn gắt

_Ờ thì...

Thiệt pó tay vs nó luôn. Ko biết tâm hồn đang treo ở đâu mà ko nghe hắn hỏi j hết.

_Cô có biết tôi lo lắng ko hả?? Cô đã đi đâu, làm j??? Tại sao ko nói cho tôi biết???

_Tôi xin lỗi!! Thực sự xin lỗi cậu!! – nó khóc

_Ờ... đừng khóc, nếu tôi có quá lời thì cho tôi xin lỗi, cô đừng vậy mà!!

_Tôi dựa cậu chút được ko??

_Ờ... được chứ! Cô cứ dựa vào tôi đây này. - hắn đỏ mặt

Nó tựa vào ngực hắn khóc nức nở như 1 đứa trẻ... ko biết đã có chuyện j xảy ra nữa?? Nhìn nó đau khổ vậy, hắn cũng đau xót theo lắm lắm... hắn ôm chặt lấy nó, và từ 2 khóe mắt của hắn có j đó long lanh. Đường như hắn cũng khóc.

Trang đứng ngoài cửa nhìn thấy tất cả...

“Đường như 2 người họ thật sự thích nhau!! Mình phải làm j ms tốt cho cả 2 đây? Anh mình đã có hôn ước rồi, nhưng anh lại đi yêu chị Diệp. Mình cũng ko thích anh lấy ai khác, mình rất muốn chị trở thành chị dâu của mình... nhưng chắc chắn ba sẽ ko đồng ý đâu... rồi còn mẹ nữa...”

Tình yêu của bọn nó mong manh quá, mà sóng gió thì ko biết lúc nào sẽ nổi lên... thật tội nghiệp khi thích nhau mà ko đến được vs nhau...

...

Hắn khép nhẹ cửa rồi đi ra ngoài, lúc này nó khóc đã rồi lăn ra ngủ luôn... hết biết. Hắn sau khi băng vết thương cho nó xong cũng ra ngoài luôn. Cả đêm hôm qua hắn đã thức để chờ nó, giờ chắc phải xin nghỉ học thôi.

_Thỏ, tí mày xin cho anh vs chị Diệp nghỉ zùm nha!

_Zạ anh 2. Chỉ sao rồi anh??

_Giờ nó ngủ rồi!!

_Hi, giá mà 2 người cưới nhau thì tốt quá... - Trang phì cười rồi chạy ra ngoài, ném lại đằng sau tiếng cười giòn tan

_Anh cũng nghĩ như nhóc zậy đó! - hắn thì thầm. – a, phải đi nấu cái j cho nhỏ này ăn ms được.

...

“Thiên ơi... đừng mà... đừng đỡ cho Điệp... ĐỪNG!!!!!!!!!!” – nó thét lên rồi ngồi bật dậy

_Có chuyện j zậy?? – hấn hốt hoảng chạy lên.

_Kha... - mắt nó ngấn nước

_Thôi đừng khóc nữa... - hấn ôm chầm nó vào lòng.

Hơi bất ngờ nhưng nó cũng ko đẩy hấn ra. Phải rồi, nó thích hấn mà, hơn bao giờ hết lúc này có cần có bờ vai của hấn. Thật bình yên

_Nào, giờ thì nói cho tôi có chuyện j đã xảy ra.

_Cậu còn nhớ chỗ bí mật lần trước ko?

_Nhớ!! Sao??

_Hôm nay tụi tôi chiến ở đó!! Vs bọn buôn ma túy...

_HẢ????????????? CÔ KO BIẾT SỢ LÀ J À??

_Xin lỗi!

_Có lỗi j đâu mà xin!! Thôi cô kể tiếp đi.

_Tụi tôi đã hạ gần hết rồi, chỉ còn lại 1 tên là còn chút sức. hấn dùng chút sức lực cuối cùng đó để chém vào tên, vì tên là tên cầm đầu.

_Rồi sao nữa??

_Nhưng Thiên đã nhanh chân chạy tới đỡ cho tôi...

_Rồi hấn có sao ko?? – Kha hoảng

_Ko sao, cũng may là tên đó chém trúng khúc gỗ...

_Ở đâu ra có khúc gỗ zậy??

_Ờ thì nhỏ Thư ném nhanh tới. Đúng là may mắn. Sau đó hấn rút con dao bấm ra đâm vô chân Thiên.

_Vậy sao cô lại khóc??

_Cứ nghĩ tới cảnh Thiên lúc nào cũng đỡ cho tôi là tôi lại thấy đau lòng. Nếu lỡ có 1 ngày...

_Thôi, đừng nói gở. Mà cô ăn j ko?? Tôi nấu cháo rồi...

_Cậu nấu hả??

_Sao, ko ăn thì tui ăn đó!!

_Ăn chứ!! Tất nhiên rồi... - nó cười tít mắt. Phải ha, nó thích hấn mà.

... Gần trưa, nó định đi học thì bị hấn ngăn lại

_Bộ cô không hả?? Giờ này mà đi học j nữa??

_Thà trễ còn hơn vắng mà...

_Thôi nghỉ đi. Tôi kêu con thỏ điên nó xin zùm rồi. Ở nhà đi.

_Ừm, zậy đi thăm Thiên vs tôi ko? – nó rủ

_Đi! Tất nhiên phải đi rồi, bạn bè mà.

...

13h15' tại bệnh viện, phòng 409...

_Ông sao rồi?? – nó bước zô

_Ko sao! Cũng may ba tui đi vắng nên... - Thiên gãi đầu

_Hờ, tui quên mất ba ông... chắc ông vẫn khó tính như hồi đó her...

_Hi, có j đâu! Mà cái thằng kja sao cũng tới zậy??

_Tao đi vs Điệp chứ ko phải tới thăm mày đâu... đừng có mơ! - hấn hất hàm

_Cám ơn... mà mày ra ngoài đi cho người ta nói chuyện

Kha bực tức bỏ ra ngoài vì lời xua đuổi thẳng thắn của Thiên... biết zậy ko thèm tới thăm còn hơn.

...

_Có j mà phải đuổi hấn ra ngoài zậy??

_Ờ, thì tui muốn nói chuyện riêng vs bà thui mà...

_Nói chuyện bé Trang chứ j?? Ông tỏ tình vs con nhỏ rồi hử??

_Ừ, mà bà vô tâm quá. Tui tưởng sáng nay bà đi học nên ms nghỉ, nếu ko tui đã đi học rồi.

_Tại sao?? À ông sợ bà Thư làm khó con nhỏ chứ j?? Yên tâm đi, bà là người tốt mà ko có chuyện đó đâu!!

_Ờ thôi... zậy thì tốt nhưng dù sao tôi vẫn cảm thấy lo.

_Yên tâm, bà Thư ko có ngu đi làm cái chuyện mà ông vẫn ghét đó đâu!!

_Ừa mà sao bà biết bà Thư sẽ ko làm khó Trang??

_Tui chơi vs bà thân lắm... bà là người tốt mà, đừng lo.

_Ờ...

_Mà ông đừng có gây vs Kha nữa, ko là sau này bị hành hạ đó!!

_Ờ chết, sao tui lại quên mất thằng đó là anh vợ tui chứ... chết rồi!!

Thiên nói xong rồi phá lên cười, nó thấy zậy ko nhin nổi cũng cười theo. Kha ở ngoài hành lang nghe 2 đứa cười zỡn vs nhau thì tức lắm, đập cửa xông zô

_Mấy người nói đủ chưa????

_J mà mặt hầm hầm như cháo thịt băm zậy?? - nó cười

_Cười cái j mà cười!! Bộ zui lắm hử?? Đừng có nói nữa đi zề!!!!!!

_Đừng có nóng mà, anh vợ...

_Mày ms gọi tao là cái j?? - hấn ko tin nổi vô tai mình nữa

_Thì tui kêu anh là anh vợ. Tui vs Trang đã chính thức cặp vs nhau rồi!!

_Ko đời nào, tao ko đồng ý.

_Nếu anh ko đồng ý thì tui sẽ lấy Điệp!! - Thiên nhe răng còn chị Điệp nhà ta thì mặt mày đỏ phừng phừng.

_Thằng khùng này... - hấn nổi điên - thôi được rồi, cho phép mày lấy em tao.

_Hi, tui biết thế nào anh cũng đồng ý mà..

...

Nó vs hấn rảo bộ trên vỉa hè nhìn trời nhìn mây...

Cả 2 đều im lặng ko nói j, hay đúng hơn là ko biết nói j. Tự nhiên đầu óc của 2 đứa lại trống rỗng ko có j để nói. Cuối cùng thì 1 trong 2 cũng đã lên tiếng

_Hồi nãy sao cậu ko đồng ý rồi lại đồng ý?? - nó cúi mặt

_Bà khờ thiệt hay giả bộ khờ zậy?? Có zậy mà cũng ko hiểu!

_Tui có khờ đâu... ủa mà sao tự nhiên kêu tui là bà???

_Ngu quá!! - hấn bực mình – vì tui thích bà nên ms đồng ý thôi!

_Ông nói cái j zậy?? Ông thích tui??

_Ồ... ừ... đúng zậy á, sao hok?? - hấn đỏ mặt quay đi chỗ khác

_Ủa mà ông thích tui thì có liên quan j tới nhỏ Trang vs thằng Thiên?? – nó ngây ngô (con nì bữa nì ngu bất thành linh)

_Ngu lâu dốt bèn khó đào tạo!! Bà ko thấy hấn nói nếu tui ko đồng ý sẽ lấy bà hả??

_Hahahahh... ông ms ngu thì có... thằng đó mà dám lấy tui thì chỉ có nước cả đời húp tương..

_Hả??

_Hok có j! Mà nói tóm lại nó chỉ nói zõn thui, zậy mà cũng ko biết, ngu như bò.

_Đúng rùi, ngu nên ms thích bà đó!!

_Thì zậy. Ông thích tui là 1 chuyện, còn tui có thích ông hay ko lại là chuyện khác...

_Nè, đừng có nói là bà ko thích tui nha??

_Ừ... - nó cười.

_... - sống mũi hấn từ từ đỏ ửng lên. Hình như hấn sắp khóc thì phải

_Nè giận hả??

_Hứ, tui ko hơi đâu mà giận người dưng nước lã!!

_Hi, tui chưa nói hết mà... - nó hít 1 hơi sâu, đã đến lúc nó phải thổ lộ lòng mình rồi đây – Trương Hoàng Kha, tui ko thích ông... _Cũng như nhau à - mặt hấn xịu xuống

_Chưa nói hết mà cứ nhảy zô à, tui ko thích ông mà là rất thích ông. Zậy là tui thích ông hơn ông thích tui rồi đó nha, đừng giận nữa... - nó cười

_Hả?? Bà nói thiệt hok??

_THiệt mà..

_Hok dám bà hơn tui đâu. Bà rất thích còn tui là rất rất thích.

_Hứ tui rất rất rất thích

_Còn tui rất rất rất rất thích.

Cứ thế tụi nó rất rất thích nhau, cãi nhau ồm tỏi vang đường làm người đi đường phải ngoái nhìn, nhưng mà tụi nó ko hề để ý. Tụi nó vẫn cứ cãi nhau là rất rất thích vs rất rất rất thích... pó tay. Cặp đôi của người ta là lãng mạn, còn cặp đôi này thì rất chi là lãng... xẹt.

... (1 tháng sau)

Một ngày như mọi ngày, Thiên đến nhà chờ Trang đi học bằng xe... đạp. Cặp này lãng mạn thiệt. Giờ thì toàn thể bà con trong trường đều biết em gái của đại ca cặp đôi vs hoàng tử sân trường (biệt danh ms đó), ai ai cũng cho 2 đứa nó là xứng đôi vừa lứa. Nhưng có 2 người thì ko đồng ý vs ý kiến này. Vâng đó chính là Thư và Trân. 2 đứa này là 2 người khác nhau nhưng có chung 1 suy nghĩ

“Ko thể được!! Bằng mọi giá phải tách 2 người đó ra!! Cứ để vậy là ko được, tại sao anh Thiên lại thích con nhỏ đó chứ?? Nó có j tốt hơn mình mà anh lại chọn nó mà ko chọn mình?? Trang mày đã phản bội tao thì đừng có trách tao vô tình vô nghĩa” – đó là suy nghĩ của Trân.

21. Chương 21

Cháp 24:

Trân tức lắm, đã nhiều lần dằn mặt Trang nhưng ko thể thành công, vì lúc nào Thiên cũng tới đúng lúc để cứu Trang nên Trân phải lần đi. Riêng Thư thì cáo hơn, cô ko có hành động j quá đáng mà ngược lại còn đối xử rất tốt vs Trang...

_Thấy chưa?? Tui nói rùi mà ông hok tin~ - Nó chu mỏ

_Ừ thì... nhưng tui zẫn thấy có cái j đó thất thường... - Thiên nhú mày

_Sự thật rành rành ra đó mà vẫn nghi ngờ... ông đúng là hết thuốc rồi.

Rồi nó bỏ chạy đi tìm Kha rủ nhau đi tìm chỗ vắng để... học bài. Còn Thiên thì cứ mãi suy nghĩ về thái độ kì quặc của Thư... trước j Thư nào có ưa j Trang, vậy mà giờ thì lại đột nhiên đối xử tốt vs cô bé quả là có vấn đề...

...

1 tháng kể từ khi Thiên vs Trang quen nhau, Trân đã nhiều lần định làm hại Trang nhưng ko thành, còn Thư thì vẫn cứ áng bình bất động. Một ngày chủ nhật đẹp trời, Thư hẹn Trang ra quán nước...

_Em biết ko?? Chị vs Thiên đã chơi vs nhau từ hồi cấp II, nên chị rất hiểu Thiên..

_Dạ em cũng nghĩ vậy - Trang tươi cười. Cô nhóc này khá thân thiện mà.

_Ừ, vậy nên chị khuyên em ko nên qua lại vs Thiên nhiều. Ko phải là nói xấu bạn bè chứ nó đã làm nhiều con nhỏ có bầu, rồi ruồng bỏ những nhỏ đó đấy!

_Hả??? Anh Thiên chắc ko phải người vậy đâu chị!! Chắc là chị nhớ nhầm rồi.

_Ko đâu, làm sao mà nhầm được?? Ko tin em cứ đi hỏi nhỏ Diệp đi!! Nó vô trách nhiệm lắm, chỉ coi em là đồ chơi hay gái qua đường thôi!!

Trang ngỡ ngàng. Thư đã bảo cứ đi hỏi Diệp thì chắc chắn là có thật rồi... ko thể nào tưởng tượng nổi Thiên lại là người như thế... Sao lần nào Trang cũng thích nhầm tên sở Khanh vậy trời??? Cô buồn bã thất thểu bước zề lớp

“Muốn tranh vs chị mày à?? Kưng còn non lắm!!” – đó là suy nghĩ của Thư. Cô nhếch mép khi Trang đứng dậy bỏ đi 1 cách mệt mỏi.

...

Giờ giải lao của ngày hôm sau...

Thiên tìm tới lớp rủ Trang ra căn teen...

_Có Trang ở đây ko vậy?? - Thiên lo đầu vô cửa

_Dạ ko anh! - Trân nhanh nhẩu - anh đi ăn vs em nha??

_Ừ... nhưng ah phải nói vs Trang 1 tiếng cái đã.

_Hừm... chẳng lẽ mỗi lần đi đâu vs ai anh đều phải báo cáo vs nó sao?? Bộ nó quản anh dữ lắm à?? - Trân khích

_Ko, chỉ là anh ko muốn Trang hiểu lầm mình thôi!

Thiên cười rồi móc phone ra gọi cho Trang

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm ko nhắc máy...”

“Kì quái, cô bé này đi đâu mà tắt điện thoại vậy trời?? Hay có chuyện j rồi??” - Thiên thoáng lo lắng.

Trân khoác tay cậu tình tứ đi trong hành lang

_Anh đừng lo, chắc nó vs anh Cường đi TÂM SỰ rồi!! 2 người đó thân nhau lắm mà... - Trân cố tình nhấn mạnh 2 chữ “tâm sự” nhằm làm cho Thiên hiểu lầm Trang, nhưng con bé nào có biết Cường là con gái.

_Ồ, chắc thế... thôi 2 anh em mình đi ăn. Mà em làm ơn thả tay anh ra cái!

_Sao chứ?? Tội mình là anh em mà anh sợ j chứ?? Mình trong sạch mà.

_Biết vậy, nhưng anh ko muốn Trang hiểu lầm, hơn nữa thằng Cường mà nhìn thấy là anh chỉ có nước chết!!

_Em vs anh Cường đâu có quan hệ j đâu mà anh sợ?

_Ko phải vậy, nhưng lỡ nó nghĩ anh phản bội Trag rồi đánh anh nữa thì mệt.

_Anh kì quá. Sao mọi người cứ dồn tâm điểm vô Trang vậy?? Em có j thua nó??? - Trân nhăn nhó

_Hơn nhiều chứ?? Bạn gái thì phải hơn em gái rồi!! - Thiên ngây ngô trả lời.

_Anh... thôi ko nói nữa. Nói vs anh tức muốn ói máu.

_Thì em nói chứ anh có nói j đâu!! Ko thích thì em cứ im lặng - Thiên vẫn 04.

Trân biết có nói nữa thì Thiên cũng sẽ trả lời lại bằng thái độ rất ư là hồn nhiên vô tư đó nên đành ngậm họng lại mà đi.

Bỗng phía trước 2 người xuất hiện 1 cái bóng mảnh khảnh đi ko vững bước... và Thiên nhận ra cái bóng đó là của Trang.

“Sao trông cô bé có vẻ mệt mỏi nhỉ???” - Thiên nghĩ thầm rồi chạy tới chỗ của Trang.

_Trang... em đi đâu vậy? - Thiên lo lắng hỏi

_Đúng đó, bạn đi đâu mà để anh Thiên tìm ko thấy nên anh định đi căn teen vs mình nè!! - Trân khích

_Anh Thiên... anh quá đáng lắm.

_Anh?? Quá đáng?? Anh đã làm j có lỗi vs em hả????

_Anh còn hỏi nữa... - nước mắt Trang chảy dài xuống má càng là Thiên luống cuống.

_Thôi nào cô bé ngốc. Có chuyện j thì nói anh giải quyết cho! Anh đã làm j em???

_Anh là đồ sở khanh, anh chẳng khác j thằng Thành hết...

_Anh?? Sở khanh???? Anh có sàm sỡ em đâu??

_Anh tự biết đi! - Trang vụt chạy đi.

Thiên chạy theo kéo tay Trang lại quyết hỏi cho ra lẽ chuyện này nhưng cô bé nhất quyết ko chịu, cứ giật phăng tay ra mỗi khi Thiên chạm vào.

Trân đứng đằng sau, sau 1 thoáng ngỡ ngàng thì cô nàng zui mừng lắm... cuối cùng sau 1 tháng chờ đợi, Thiên vs Trang cũng đã xảy ra hiểu lầm. Tuy ko biết đó là chuyện j nhưng dù sao Trân cũng cảm ơn ông trời đã giúp cô.. Lúc này nhất định Thiên sẽ rất buồn vì những lời nói và thái độ vô tình của Trang, cô sẽ tới an ủi Thiên và Thiên sẽ cảm kích cô, từ đó sẽ dẫn tới chuyện nảy sinh tình cảm giữa 2 người... há há... cuối cùng thì Trân cũng đã có cơ hội đến vs Thiên rồi... lần này cô nhất định làm Thiên điều đúng (bình thường hơi nặng thì phải).

Thiên thì đứng tần ngần ở đó, ko hiểu Trang định nói j nữa.

... Tiếp những ngày sau đó, Trang cứ tránh mặt Thiên. Thiên tới lớp tìm thì chui xuống phía dưới bàn mà trốn, gặp ở căn teen thì phóng còn nhanh hơn tên lửa... Điệp cũng nhận thấy thái độ kì lạ của Trang.

Những lúc Trang chạy trốn, Thiên chỉ biết đứng tần ngần nhìn theo... lúc đó Điệp định tới chỗ Thiên hỏi chuyện nhưng lần nào con nhỏ Trân cũng xuất hiện trước, nó ổng ọ

_Anh Thiên, Trang thật quá đáng. Anh ko làm j có lỗi hết mà cứ tránh anh hoài à... chắc nó có người khác nên muốn bỏ anh đó!!

__Ko đâu! Nhất định Trang hiểu lầm chuyện j đó nên ms trốn anh. Anh phải làm cho rõ chuyện này ms được! – đó là câu nói muôn thuở của Thiên đáp lại cho Trân.

Đúng là có chuyện rồi, nhất định nó sẽ hỏi con nhỏ Trang cho ra lẽ ms được.

...

Chủ nhật, Thiên đứng trước cửa đợi Trang như thường lệ để chở cô bé đi học đàn. Hôm nay Trang đi học trễ quá, đã gần 9g rồi mà chưa chịu ra mặt ra nữa. Hay vì Thiên mà cô bé ko chịu ra mặt??

Bực mình vì phải chờ đợi lâu, Thiên móc phone ra nt cho Trang

“Em ra ngoài đi chứ?? Anh đang đợi em nè!”

Trang ko trả lời. 5p trôi qua...

“Em giận anh chuyện j thì cũng phải nói ra để anh biết chứ??”

Im lặng. Thêm 5p nữa trôi qua...

“Sao em cứ im lặng hoài vậy?? Gặp anh chút đi! Năn nỉ á!> Vẫn im lặng. Và lại thêm 5p nữa...

“Em làm ơn gặp anh nói chuyện đi!!”

“Chúng ta kết thúc đi anh” Trang nhấn lại và off máy luôn.

“Chia tay”?? 2 từ đó như 2 cánh tay lực lưỡng nhấc hòn đá to lên ném thẳng vô đầu Thiên...

Chia tay sao?? Dễ dàng vậy sao?? Thiên đã làm j có lỗi vậy?? Sao Trang ko chịu nói?? Chẳng lẽ Trang coi Thiên như trò đùa sao??

Thiên nhìn lên trời... trời vẫn vậy, vẫn trong xanh và cao vút. Thật tệ hại, giá mà lúc này có 1 cơn mưa nhỉ?? Nếu có mưa thì Thiên sẽ khóc thỏa thích mà ko ai biết được cậu đang khóc. Nhưng ông trời lại ko chịu đổ mưa, cậu đành kìm nén nước mắt cho nó chảy ngược vào trong tim. Vậy là kết thúc thật rồi sao?? Thiên ko cam tâm. Nhưng Trang đã off máy rồi, nhất định Trang sẽ ko chịu gặp Thiên nữa đâu.

“Thôi thì chia tay... chắc em chán anh lắm rồi chứ j?? Vậy thì em cứ quay đi và quên anh đi, chỉ cần anh nhớ em là đủ rồi!! Anh sẽ cố gắng ko ngó ngang tới em, sẽ cố gắng ko làm em khó chịu nữa” – Thiên cười hì hì, nhìn lên cửa sổ phòng Trang 1 lần nữa rồi rồ máy chạy đi.

Trang ở phía sau tấm màn và đã nhìn thấy nụ cười của Thiên... nó làm cô bé đau lòng lắm.

“Thì ra tình cảm của anh dành cho em chỉ có vậy thôi sao?? Anh còn cười nữa, anh vui lắm khi em trả lại tự do cho anh sao?? Anh đúng là kẻ đáng ghét nhất trên đời.. em ghét anh, em hận anh” nước mắt Trang cứ tuôn trào ra làm ướt hết cả cái gối hình trái tim cô đang ôm trong lòng.

22. Chương 22

Cháp 25

Cháp 25:

Ngay ngày hôm sau đó, Thiên xin nghỉ học 1 tuần liền. Tuy rất lo lắng nhưng Trang lại ko biểu hiện ra bên ngoài. Dù j thì giờ 2 người cũng đã trở thành người dưng rồi còn j...

Còn Trân thì lo cuống lên được, con bé cứ chạy hết chỗ này tới chỗ khác hỏi thăm về Thiên nhưng tuyệt nhiên ko ai biết.

Thư thì cười thầm trong bụng. Thiên nghỉ học 1 tuần liền có nghĩ là kế hoạch của cô đã thành công. Giờ cô chỉ cần đến bên cạnh an ủi Thiên nữa là xong. Nhưng có 1 điều Thư ko thể biết được là giờ này Thiên ở

đâu.. nhưng có hề j, chỉ cần hỏi Điệp là sẽ ra ngay. Mà Điệp thì ko bao giờ từ chối cô bất cứ điều j... chắc chắn sẽ nói ra chỗ của Thiên thôi, Điệp là người hiểu Thiên nhất mà.

Giờ giải lao, Thư và Trân tới lớp Điệp. Trân tới trước...

_Anh Cường... anh có biết anh Thiên của em đang ở đâu ko?

_Ko, anh ko biết!! - Điệp vẫn chăm chú vào cuốn sách.

Trân có vẻ thất vọng như rồi cũng chào Cường và trở về lớp.

Và sau đó khoảng 3p nữa thì Thư tới

_Ông cho tui biết Thiên đang ở đâu đi... - Thư kéo ghế ngồi xuống

_Tui hok biết!! - nó trả lời nhanh vì đang cố nhồi bài

_ÔNG NGƯỢC LÊN NHÌN TUI COI!! NÓI CHO TUI BIẾT ĐI!!! - Thư hét lên

_Ơ hay cái bà này?? Mún biết thì phone hỏi nó đi!! - Điệp cũng bực mình (đang học bài mừ)

_Thật là ông ko biết hả? - Thư dịu xuống

_Ừ.. giờ thì đi đi. - Nó lại chăm chú vào cuốn sách.

Thư nghĩ chắc có lẽ Điệp ko biết thật... xưa nay Điệp có giấu cô chuyện j đâu... tuy hơi nghi ngờ nhưng cô cũng nhanh chóng đứng lên và trở về lớp. Điệp lại tiếp tục nhồi cho hết những chữ cuối cùng...

...

1 tuần sau, Thiên đi học lại vs thái độ hết sức bình thường, như ko có chuyện j xảy ra hết vậy.

Giờ ra chơi, Điệp mò qua lớp bên, kéo Thiên ra chỗ yên tĩnh nhất trong trường - sân bóng cũ (chỗ có tin đồn là có ma đó)

_Ông lặn đâu suốt tuần zậy?? - nó ngồi phệt xuống

_Tui-đi-trốn-nắng!! - Thiên đáp rõ từng từ

_Có chuyện nữa rùi đúng ko?? Dạo gần đây nhỏ Trang hay mất tập trung khi tui đang kèm nó học, khai đi!!

_Tụi này... ct rùi.

_HẢ??? CHIA TAY?? - nó ngạc nhiên - sao nhỏ ko nói j vs tui??

_Bộ bà là mẹ Trang hay sao? Chuyê là zậy, bữa đó tui qua lớp tìm cô bé mà ko thấy, rùi Trân rủ tui đi ăn. Sau đó tui thấy Trang đi phía trước, trông rất mệt mỏi. Tui chạy tới thì cô bé nói tui là đồ sở Khanh chẳng khác nào thằng Thành... rùi từ đó tránh mặt tui luôn. Chủ nhật vừa rồi nè, tui qua bên đó mà Trang ko chịu lo mặt ra. Rùi tui nt cô bé cũng ko trả lời, sau đó thì cô bé nhún qua là ct đi!! Tui còn giữ lại trong máy nè bà coi đi!! Thiên chìa chiếc đt ra cho Điệp. Nhanh như điện, nó chụp lấy rồi mở ra hộp tin nhắn đến. Đúng như lời Thiên nói, con bé Trang này thật tuyệt tình. Nhưng phải có lí do j con bé ms zậy chứ??

_Zậy là ông cũng chưa biết lí do luôn??

_Ừ...

_Rùi ông từ bỏ nó luôn??

_Ừ... cô bé thấy khó chịu khi đi vs tui nên ms ct. Tui thì luôn tôn trọng ý kiến của cô bé, zậy nên tui từ bỏ rùi.

_Zậy ông có bị j hok??

_Bị j???

_Suy sụp???

_Ko, bình thường nè! Trang quên tui chứ tui có quên con nhỏ đâu...

_Lí do j ta??

Nó chống cằm, nhíu mày. Chợt nó nhìn thấy đằng xa thấp thoáng có bóng của ai đó. Nhanh như chớp, nó phóng tới vs vận tốc 4,9 km/s... thấy nó phóng tới, người đó toan quay đầu định chạy trốn, nhưng nó đã nhanh hơn, chụp lấy tay của kẻ đó.

_Thư?? Bà làm j ở đây???

_Tui... ờ... tui... tui có chuyện cần nói vs Thiên mà bà lôi ổng đi mất!! – Thư viện lí do.

_Chuyện j bà nói vs tui cũng được mà??

_Tui chỉ định an ủi Thiên thôi!! – Thư ko dám nhìn vào ánh mắt dò hỏi của nó.

_Vậy hả? – nó cười (sao ngu vậy) – thôi bà cứ nói đi. Tui rút đây.

_Ờ... cảm ơn bà

“Phù, tưởng nó phát hiện rồi chứ! Con này hình như bị ngu rồi, cứ tin người quá đáng hèn j hồi xưa bị lừa!”

Tại lớp 11A1, hần đang ngủ còn nó thì tiếp tục nhồi bài. Tuy nhiên, hôm nay nó ko thể nào tập trung học hành được. Trong đầu nó cứ nghĩ về chuyện của Thiên vs Trang. 2 đứa đó vốn rất thích nhau, ko thể có chuyện tự nhiên lại chia tay được.

_Ey, Kha!!!! Zậy đi tui có chuyện cần nói vs ông nèk!!

_Hok đâu, đang ngủ mà honey. Cho anh ngủ thêm chút nữa đi...

Cái thằng này lại trở về cái tính cà chớn bần đầu rồi. Tức mình, nó đập mạnh vô chân cái ghế hần đang ngồi, và thế là hần ôm trọn lấy mặt sàn.

_J mà cứ làm phiền người ta miết zậy?? - hần bực mình zui mắt

_Hình như con bé Trang chia tay rồi đó!

_Hả?? Kệ nó đi, nói anh làm j??

_Thằng này, ko chịu quan tâm em gái j hết là sao??

_Nè, em iu ăn nói cẩn thận nha, sao lại kêu anh bằng thằng???? – Hần nhíu mày

_Bực mình quá, ngủ tiếp đi!!! – nó nhăn nhó

_Thôi mà đừng giận nữa! Có j thì để tí tui qua chỗ nó coi sao! - hần phán rồi lại tiếp tục công việc đang dở dở của mình

Tức lắm nhưng nó cũng ko nói j thêm, cứ để hần ngủ cho rồi... chứ nói vs hần thì cũng như ko à.

“Chắc chắn là có chuyện mà!!”

Suốt buổi, nó cứ nhăn nhó mặt mày rồi đập đầu xuống bàn... mãi suy nghĩ, nó ko để ý mình đã trở thành điểm ngắm của bà cô.

Lại 1 lần nữa nó nhăn mặt. Bà cô gọi nó _Đình Cường!!

_Đình Cường!!

_Đình Cường!!

Tức mình, bà cô cầm viên phấn phang nó, và trúng ngay chóc zô mặt nó

_ĐÚA NÀO CHƠI TAO?? – nó giật mình thét lên, rung chuyển cả lớp học

_Đứa này này, tôi dạy chán lắm hay sao mà mơ màng zậy hả?? Bước ra ngoài đứng ngay cho tôi...

23. Chương 23

Cháp 26:

Nó đang ngồi xem lại cuốn nhật kí mà nó viết bấy lâu thì bỗng có tiếng gõ cửa. Nó giật mình nhét cuốn nhật kí vô học bàn

_Vô đi!!

Là bé Trang. Nó thở phào tưởng có ai phát hiện chứ... viết nhật kí cũng hay nhưng nó cứ thấp thỏm lo âu bị phát hiện. Nhưng giờ thì viết nhật kí đã trở thành thói quen nên nó ko thể dứt bỏ giữa chừng được.

_Có chuyện j ko Trang???

_Dạ em có chuyện lâu nay giấu chị. Giờ đã tới lúc phải nói rồi.

_Em ngồi đi!! – nó nhường cái ghế xoay cho con bé

_Dạ! Em vs anh Thiên ct rồi chị! - giọng con bé run run

_Chị biết rồi! Giờ thì cho chị biết lí do đi!!

_Chị cũng biết lí do mà. Chị Thư nói vs em là anh Thiên hồi cấp II là 1 tay chơi khét tiếng, làm cho nhiều nhỏ có bầu rồi ruồng bỏ. Em sợ lắm, em sợ sẽ bị ảnh hưởng nên em đã bỏ rơi anh trước, nhưng em ko thể quên anh được. Chị kêu em phải làm sao đây??

_Khoan... thằng Thiên... là dân chơi hồi nào zậy?? Sao chị ko biết?? Còn cái zụ mấy con nhỏ có bầu rồi bị ruồng bỏ là sao?? Con Thư đã nói bấy cái j vs em zậy?? – nó ngạc nhiên

_Chị ko biết hả??? Sao chị Thư kêu muốn biết rõ thì hỏi chị mà??

_Làm j có? Thằng Thiên nó là học sinh gương mẫu mà... nó hok có zậy đâu!! Chị chơi vs nó từ nhỏ nên hiểu rõ con người nó lắm. Vs lại xưa giờ nó chưa từng giấu chị chuyện j hết á!! Chết tiệt, cái con Thư này...

_Zậy là chị Thư đã nói dối để chia rẽ em vs anh Thiên sao?? Nhưng tại sao chỉ lại làm zậy?? Hok lẽ chỉ cũng thích anh Thiên?? – Trang ngỡ ngàng

_Ừ, nó thích thằng Thiên từ cái nhìn đầu tiên kìa, nhưng mà Thiên ko đáp lại.

_Vậy... người gây ra tội là em rồi!! Làm sao em dám nhìn mặt anh Thiên nữa đây?? – Trang ôm mặt khóc.

_Đừng lo nhóc. Em chỉ cần nói vs nó là em muốn quay lại. Zậy là xong, nó sẽ ko giận em đâu!!

_Ko đâu, lần này chị sai rồi!! Hôm nói lời ct, anh đã nhìn lên cửa sổ phòng em rồi cười rất tươi. Anh rất vui khi ct vs em, nhất định anh ko way lại đâu...

“Cười tươi à?? Cái thằng này bị bệnh ngu thiệt mà, tự nhiên lại đi cười lúc ct... buồn thì cứ nói buồn cho rồi con bày đặt...”

Nó cười thầm trong bụng cho sự ngu ngốc của cặp tình nhân này. Cũng đã 1 tháng rồi nó vs Kha quen nhau mà có cãi cọ j đâu?? (cãi nhiều là khác)

...

Trang cứ trần trọc ko thể ngủ được khj nghĩ tới lời của Điệp... cuối cùng thì kẻ gây ra tội lỗi là cô ko phải Thiên.. cô ko thể quên Thiên được... nhưng giờ mà nói lời quay lại chẳng phải là quá trơ trẽn hay sao?? Vs

lại chưa chắc j Thiên sẽ chịu quay lại vs cô. Cô tự trách mình thật ngu ngốc khi nói lời chia tay vội vã vs Thiên... cô trách Thiên nhiều vì đã ko giữ cô lại...

...

Khuôn mặt Trang bơ phờ đến là tội sau 1 đêm ko ngủ... nó thì cố nín cười, còn cái tên Kha kja thì cười ngang nhiên... hình như hẳn bị lãnh cảm rồi hay sao ấy, đồ vô tâm độc ác, em gái mình bị zậy mà ko lo còn đứng ở đó mà cười.

...

_Honey, bữa nay hẹn hò nha?? - hẳn viết giấy qua

_Ko thích, còn bận lo chuyện bé Trang kja’.

_Một honey quá, chuyện của tui nó cứ để tui nó tự giải quyết, mình lo làm j??

_Làm anh kiểu đó hả?? Đồ độc ác vô tâm ác quỷ 1 sùng...

_Honey chửi hơi kình nhe!! Cấp bằng được rồi đó> _Đồ cà chớn... đồ...

_Thôi nha. Chửi nữa là hun giờ!!

_Hok thêm nói nữa...

Nó bực mình quăng tờ giấy vô sọt rác, còn hẳn thì nằm dài lên bàn nhìn nó mà cười... cả 2 ko hay ko biết rằng có 1 người nhìn tui nó bằng ánh mắt cực kì khó chịu. Vâng, đó chính là Tiên.

Tiên thấy đau lắm... tim cậu như đang rỉ máu, nó cứ nhói lên từng chút 1.

Thà nó đau 1 lần rồi thôi, đằng này nó lại cứ nhói lên từng chút như muốn từ từ hành hạ cậu...

“Tí giải lao gặp tui tí nha?”

“Uk”

...

Thấm thoát thì giờ giải lao cũng đã tới

_Ông có j muốn nói thì nói đi!! – nó nhăn nhó (đang lo nghĩ chuyện nhỏ Trang mừ)

_Bà vs thằng Kha có quan hệ j mà sao dạo này thân thiết zậy??

_À ổng chưa nói hả?? Tui vs ổng đang quen nhau đó??

_Hả???????????????? – Tiên sững người

_Thì quen nhau! – nó hồn nhiên lặp lại

_Tại sao chứ?? Tui có j ko tốt mà bà lại chọn nó?

_Tiên... ông... _Bà đã từng nói tui sẽ có cơ hội hơn nó mà?? Tại sao bà lại ko chọn tui?? Ko lẽ bà ko hiểu tình cảm tui dành cho bà lớn thế nào sao???

_Tui... tui xin lỗi... nhưng mà tui...

_Thôi bà đừng nói nữa!! Ko phải tui đang làm khó bà đâu! Nếu bà đã chọn nó thì cố mà sống hạnh phúc nha... tui...

_Tui xin lỗi ông... tui có lỗi vs ông nhiều lắm

_Ngốc. Bà chẳng có lỗi j hết!! Thôi bà cố mà sống hp nha, ko là tui xử nó đó!!

_Tui...

Nó cảm thấy vs Tiên ghê gớm lắm... đúng là trước đây nó đã nói thích Tiên hơn, nhưng cuối cùng thì người nó chọn lại là Kha, đã thế nó còn ko 1 lời giải thích nào vs Tiên. Vậy mà giờ Tiên lại chúc nó hp, Tiên đau lắm mà, tại sao lại giả vờ như ko có j chứ???

Khi Tiên quay đi, lòng cậu cũng đau lắm, chân cậu muốn khụy xuống nhưng cậu ko thể, đơn giản chỉ bởi vì nó đang có mặt ở đây... nếu cậu gục ngã cậu sẽ làm cho nó đau lòng, làm cho nó cảm thấy tội lỗi.

Nhưng mục đích cậu gọi nó ra đây là j?? Chẳng phải làm nó quay lại vs mình sao?? Sao cậu lại chỉ nhẹ nhàng hỏi nó như thế??

“Tôi đã định kéo cô lại về phía mình, nhưng tôi ko thể khi nhìn thấy vẻ mặt tội lỗi của cô!! Nó làm tôi đau gấp ngàn lần khi cô ở bên hần!! Thôi thì tôi phải rút lui thôi. Cô nhớ hạnh phúc nhé, vì tôi sẽ ko bao giờ thích cô thêm lần nữa đâu!!”

Đó là suy nghĩ của Tiên... cậu ko muốn làm nó đau lòng... có lẽ cậu đã yêu nó hơn chính bản thân mình... vậy nên khi nhìn thấy nó đau thì lòng cậu càng đau hơn. Thế là chấm dứt mối tình đầu. Ko sao, người ta nói tình đầu thường ko thành... cậu sẽ gặp được 1 cô gái yêu thương cậu thực sự và rồi cậu sẽ có được hạnh phúc của mình.

“Sẽ ko sao đâu... cố lên” cậu tự nhủ mình đừng ngã quỵ trước mặt nó.

“Xin lỗi. Tui đã làm ông đau đến vậy, mà ông ko hề trách tui lấy 1 lời... thái độ của ông càng làm tui đau lòng hơn... tui phải làm sao để ông cảm thấy tốt hơn đây?? Ông nói đi chứ?? Tui sẽ làm bất cứ chuyện j miễn ông thấy vui, nhưng tui ko thể bỏ Kha được... tôi ko thể.. ko thể phản bội trái tim mình... xin lỗi ông... bây giờ tui chỉ có thể nói vs ông như thế thôi. Tạm biệt!!”

24. Chương 24

Cháp 27:

Nhìn Tiên quay bước đi mà lòng nó đau như cắt, nhưng nó ko thể đón nhận tình cảm của Tiên được, nó chỉ thích Kha, chỉ 1 mình Kha mà thôi... Tự dưng nó lại cảm thấy thích Kha chứ chẳng có 1 lí do nào hết, buồn cười cho cái tình cảm nhạt nhẽo đó.

...

_Nó nói j vs honey vậy?? – hần ngẩng đầu lên hỏi

_Hok có j đâu ngủ tiếp đi~

_Thôi hết buồn ngủ rồi. Honey nhớ là tí nữa mình hẹn hò đó nha!! – hần nháy mắt

_Đã nói là ko rồi mà cứ lằng nhằng hoài vậy?? Còn phải lo chuyện thằng Thiên vs bé Trang nữa!! KO đi đâu hết á!!

_Honey ko đi thì thôi, rủ nhỏ khác đi vậy! – hần giận dỗi

Thiệt tình, lớn tướng hết rồi mà cứ như con nít vậy. Nó tức lắm, giận theo luôn.

_Thick thì cứ rủ rê đi!! Hứ...

_Thôi mà honey, giận gì hoài vậy?? Dù honey có đồng ý ko thì anh vẫn kéo honey đi cho bằng được.

“Đồ sao chối... đồ xui xẻ... đồ bạo lực, độc tài... hứ” nó chửi thề trong đầu.

...

Quay trở lại vs cặp Thiên Trang, cô bé vẫn đang day dứt mình đã ko tin Thiên mà vội vã nói lời chia tay, còn tên Thiên kia thì ngu tới độ ko nhận ra cô bé đang hối hận, cứ đứng từ xa nhìn cô bé ko à...

Bỗng Trân ko biết từ đâu chạy tới chỗ Trang. Tò mò, Thiên tiến tới gần hơn để nghe cho rõ câu chuyện

_Mình biết tất cả rồi!! – Trân lên tiếng trước

_Bạn biết chuyện j??

_Bạn ct vs anh Thiên rồi đúng ko?? Cuối cùng thì bạn cũng đã nhận ra chỉ có mình ms thích hợp vs ảnh!

_Mình... tội mình chỉ là hiểu lầm thôi!! – Trang cười

“Chỉ là hiểu lầm thôi??” – Thiên khẽ nhún mày và tiếp tục lắng nghe.

_Bạn đừng vờ nữa!! Bạn nên nhường anh Thiên ính nếu muốn ảnh hp.

_Bạn nói j zậy?? Anh Thiên đâu phải là đồ vật đâu mà nhường??

Chát... 1 cái tát có độ lớn 20N Trân dành tặng cho Trang.

_Mày còn nói nữa hả?? Mày đã làm ảnh đau khổ suốt hơn 1 tuần qua, rồi mày còn định giành lại ảnh vs tao à??

_Mình... – Trang ôm mặt

_Mày đừng nói j nữa hết!! Tao cảnh cáo mày nên tránh xa anh Thiên của tao ra, nếu ko thì dù anh Cường có ra tay tao cũng ko nể đâu! – Trân trừng mắt

Con nhỏ ác ích kỉ quay bước bỏ đi, Trang thì chẳng biết làm j ngoài việc xoa xoa cái má đang sưng và đỏ lên vì đau, trời thì lại đang lạnh nữa...

...

Con bé ngồi yên trên ghế đá suy nghĩ về những lời của Trân và những việc mình đã làm vs Thiên. Càng nghĩ con nhỏ càng ko chịu nổi sự ngu ngốc của mình.

_AAAAAAAAAAAA – Trang vò đầu bứt tóc.

Bỗng có 1 cái j đó âm ỉ áp vào má Trang. Con bé quay qua thì nhìn thấy Thiên thì toan đứng dậy chạy vụt đi, nhưng Thiên đã nhanh nắm lấy tay cô bé lại

_Giờ thì cho anh biết lí do chja tay được chưa?? – Thiên cười, nụ cười hiền từ làm tjm con nhỏ chột run lên.

_Anh... em... em...

_Ngồi xuống đi rồi nói!! – Thiên kéo tay con nhỏ ngồi xuống ghế đá và cười.

_Anh... ko giận em sao??? – Trang rụt rè

_Việc j phải giận chứ?? Anh thích em mà, nếu em ko thích thì có thể từ chối. Chỉ cần anh thích em là đủ rồi. – Thiên đưa hộp cao nóng cho con nhỏ

_Dạ, em cũng đang tính giải thích cho anh biết mọi chuyện đây!! Thực ra chị Thư đã nói vs em hồi cấp II anh là tay chơi nổi tiếng sát gái, làm cho nhiều nhỏ mang thai rồi lại rũ bỏ trách nhiệm, đối vs em cũng chỉ là 1 món đồ chơi nên em đã bỏ rơi anh trước khi bị anh bỏ rơi... nhưng sau khi nghe chị Diệp giải thích lại thì em thấy có lỗi quá chừng!! – Trang tuôn 1 lèo.

_Nhóc à!! Zậy lời chja tay đó coi như hủy bỏ hén?? – Thiên lại cười

_Anh thực sự ko giận em sao??

Thiên nhẹ nhàng ôm lấy cô bé, thì thầm

_Ngốc quá, yêu em còn ko hết làm sao mà giận được??

Trang quá bất ngờ... ko thể tin nổi tình cảm Thiên dành cho cô lại nhiều đến vậy, càng làm cho cô cảm thấy mình ko xứng đáng vs Thiên hơn. Cô tự nhủ mình từ nay phải luôn tin Thiên, phải tin Thiên hơn bất kì ai...

Con nhỏ rúc vào lòng Thiên, cảm nhận hơi ấm tỏa ra từ cậu.

“Hôhồhồ, 2 cái đứa này làm cái trò j sến rện à!! Thôi, giờ thì yên tâm rồi!!” – suy nghĩ của kẻ ngồi rình này giờ (khỏi nói cũng biết là ai).

... Tân trường, Thiên và Trang lại cùng nhau tay trong tay dưới những cặp mắt ngạc nhiên của toàn thể các nhân trong trường. Em gái của đại ka và hoàng tử sân trường đã tái hợp, và có 2 tia điện phóng về cặp tình nhân này đó là Trân và Thư. Riêng Thư thì rất tức giận khi biết kế hoạch của mình đổ vỡ.

Trong khi đó, có 1 cặp khác cũng đang khoác vai nhau chuẩn bị đi hẹn hò.

_Làm ơn đừng có làm cái trò này trong trường đk ko zậy?? – nó nhăn nhó

_Ko được!! Phải làm zậy thì người khác ms biết honey là của anh!!

_Gớm quá, làm ơn buông tha cho tui đi!! – nó cảm râm

_Ko được, bữa đó ai nói là rất rất thích anh làm chi??

Nó đành cam chịu số phận thôi, cũng tại nó ai biểu thích hần làm chi để rùi giờ phải chịu khổ nè! Mà thà là ở chỗ vắng người nó còn đỡ xí hỏ, đằng này 2 thằng con trai “tình tứ” khoác vai nhau trong trường dễ gây xôn xao lắm. Rồi đây mọi người sẽ nói là gay, là bóng, là đồng tính... híc, số nó thật là khổ.

Đối vs cặp này thì cũng có 1 đôi mắt chiếu tia điện 500V, đó là của nhỏ Hân Hân – vợ chưa cưới của Kha. Hình như tụi nó đã quên mất tiêu con nhỏ này rồi thì phải.

Dù sao nhỏ cũng là 1 hotgirl trong trường, zậy mà lại ko bằng 1 thằng kon trai, lòng tự trọng cao hơn núi thái của nhỏ ko chấp nhận việc đó!!

Máu ghen của nhỏ nổi lên, mặc dù ko biết Điệp là con gái nhưng nhỏ vẫn nổi ghen. Ko ghen sao được khi chồng mình cứ cặp kè vs thằng khác suốt ngày như 2 đứa pê đê zậy... ánh mắt nhỏ nhuốm màu của máu... Điệp sắp phải gian khổ rồi đây...

...

_Tụi mình ra biển nha?? – Kha kéo tay nó

_Sao cũng được! – nó ngái ngủ (chán chưa)

_Honey sao zậy?? Mệt lắm hả?? – hần lo lắng hỏi

_Ko sao... thôi cứ đi đi!!

...

Tại bờ biển, nó từ từ bước xuống xe trong tình trạng ngái ngủ. Bây giờ cũng đã gần 5h rồi. Đáng lẽ giờ này nó phải nằm dài trên chiếc giường thân yêu, zậy mà hần cứ ép nó phải hẹn hò, quá đáng...

_Zui hok??

_Hok!! – nó nhăn nhó

_Sao lại nhăn!! Honey buồn chuyện j??

_Buồn chớ!! Buồn lắm luôn á!! Buồn ơ là buồn...

_Buồn j?? – hần lại lo lắng

_Buồn ngủ chớ buồn j nữa!!

_Honey thiệt là, chán honey quá.

Đương ngập ngừng ngập dài nó chợt bắt gặp 1 ai đó rất quen thuộc... hình như... hình như là... hình như là bà chị khó ưa của nó thì phải... bả đang đi vs ai zậy???

Nó nheo mắt... người con trai đó... cũng rất quen.

Hình như... hình như là... anh ấy... mối tình đầu của nó... tại sao anh lại ở đây?? Và hơn hết, tại sao 2 người lại đi chung vs nhau???

Chẳng lẽ anh coi chị của nó là kẻ thay thế cho người đã mất??

Ko được... ko thể nào được. Dù chị nó ko ưa nó mấy nhưng nó rất quan tâm tới chị... nó ko thể để chị trở thành kẻ thay thế được...

Nhưng giờ mà nó ra mặt thì chắc chắn sẽ bị chị nó chửi cho te tua luôn...

Nó kéo tay hắn chạy nhanh về phía xe. Hắn ko hiểu j hết, nhưng nhìn vẻ mặt lo âu của nó hắn cũng đành chạy theo.

... _Có... chuyện... j... zậy...?? – hắn thở dốc

_Ko... có... j... hết... đâu!! – nó cũng nạt O2

Có vẻ như nó ko muốn nói. Thôi mặc kệ, ko nói thì thôi hắn cũng ko tò mò lắm vì đã đoán được phần nào sự việc rồi.

“Honey vẫn còn nhớ người đó chứ j?? Zậy nên ms bỏ chạy khi thấy người đó đi vs nhỏ khác chứ j?? Honey nên quên hắn và iu anh đi, ko là ko yên đâu!!”

Đó là suy nghĩ thầm kín của hắn. Có vẻ như tên này đã hiểu lắm lắm trọng sự việc rồi thì phải. Mà thôi, chẳng sao... chỉ cần ko có hiểu lầm xuất hiện là được rồi.

_Thôi tui mình về đi!! – nó hối thúc

_Sao zậy?? Ms tới được có 1 lúc à mà!! – hắn hỏi ngược lại

_Thôi đi về!! Hok thì tui đi bộ.

_Thì zề!! – hắn nhăn nhó.

...

Sao hôm nay mọi người lại tề tựu đông đủ tại phòng khách vậy ta?? Nó để ý những người làm thì mặt ai nấy đều xanh lét, còn mặt của ông chủ thì lại đỏ như trái ớt. Nhỏ Trang vs bà mẹ kế cũng ngồi 1 góc, bà mẹ kế thì cười nham nhở, còn nhỏ Trang thì mặt trắng bệch. Quái lại, sao mỗi người mỗi màu vậy trời??

_Có chuyện j zậy ba?? – hắn như đoán được có điều chẳng lành.

_Anh 2... anh Cường...

_Các con cứ ngồi xuống đi đã!! – bà mẹ kế nhấp ngụm nước từ tốn nói

Chợt nó run lên... nó có cảm giác rất bất an. Hay là cái chuyện mà nó hằng lo sợ đã bị bại lộ???

Hắn cũng đã nhận ra vẻ bất thường của mọi người và sự lo lắng của nó. Khẽ hích nó, hắn nháy mắt như muốn nói

“Đừng lo, đã có anh ở đây rồi!!”...

Cái hích đó làm nó đỡ run, nhưng sự sợ hãi vẫn đang ngự trị trong lòng nó.

Hắn kéo nó tới 1 chỗ khá gần ba hắn.

_2 đứa mau tách nhau ra!! – ba hắn hằn học

_Dạ?? – hắn ngơ ngác – sao zậy ba??

_MAU TÁCH NHAU RA!! – Ba hắn đập bàn cái rầm.

25. Chương 25

Cháp 28:

Nó giật mình chạy sang chỗ khác, cách khá xa hắn.

Bà mẹ kể quãng cuốn sổ nhật kí của nó lên bàn. Mặt nó tái mét ko còn giọt máu...

Cuối cùng thì cái điều nó lo sợ cũng đã tới... đáng lẽ ra nó ko nên viết nhật kí ms phải, giờ hối hận thì mọi chuyện đã muộn rồi.

_Hãy giải thích đi!! – ông chủ nói rõ từng tiếng

_Dạ... con... - nó cúi đầu

_Đã quá rõ ràng rồi còn cần j phải giải thích nữa?? – bà mẹ kể kja chêm vào – đã lừa dối mọi người còn bày đặt đem lòng yêu cậu chủ...

_Cô im đi!!! – ba hấn vs hấn cùng quát lên.

Bà mẹ kể kja sợ quá liền im bật.

_Chuyện con là con gái ta ko nói j... nhưng con ko thể thích 1 người đã có hôn ước được!! Đó là trái vs đạo lí làm người. – ba hấn dụ giọng

_Con... con xin lỗi!! – nó cúi gầm mặt xuống đất

_Đã làm lễ đính hôn đâu ba?? Vs lại hôn ước này con cũng ko chấp nhận.

_Ko chấp nhận cũng phải chấp nhận!! Ba đã hứa vs nhà người ta rồi, con ko thể tự tiện hủy hôn zậy được!!

_Ba làm khổ mẹ tôi chưa đủ hay sao mà còn bán cả con trai của mình chỉ vì chuyện làm ăn của ông?? Tôi ko chấp nhận... rồi ko biết chừng ba còn bán cả con thỏ điên kja nữa... tôi ko chấp nhận. Ba ko được làm khổ anh em tôi nữa... chỉ 1 mình mẹ đã là quá đủ rồi!! – hấn xổ 1 tràng, giọng khản đặc

_Con... con ko được hôn vs ba. Ta chỉ muốn tốt cho các con thôi!!

_Tôi ko cần ba tốt vs tôi!! Ba biết cái j mà tốt vs ko chứ?? Ba chỉ giỏi làm khổ mẹ con tôi thôi!!

Ông chủ của nó ko nói j hết, chỉ cúi gầm mặt xuống.

_Nếu ba ngăn cấm chuyện của tôi vs Diệp, tôi sẽ bỏ tất cả... tôi ko cần thiết j cái tài sản này của ba đâu!!

_Con ko được nói zậy!! Con...

_Ông cứ thử ngăn cấm chúng tôi xem??

_Nếu con muốn con bé phải chịu khổ thì cứ làm theo ý mình đi!!

_Nếu ba muốn làm con trai ba phải chịu khổ thì cứ làm theo ý mình đi!!

_Con... Cường, con nói j đi chứ?? “Chẳng lẽ con muốn ba mẹ con phải khổ??” (chữ trong đầu ngoặc kép là ông chủ nói nhỏ chỉ đủ cho nó nghe thôi)

_Dạ con... - mắt nó đỏ hoe lên – cậu chủ, chúng ta... chja tay thôi!!

Khuôn mặt nó giờ thì đã đầm nước. Ko ngờ chính nó lại nói lời chia tay vs Kha 1 cách dễ dàng vậy. 1 tháng qua tuy chẳng có kỉ niệm nào tốt đẹp chỉ toàn cãi nhau nhưng cũng đủ để làm cho tụi nó hiểu nhau và yêu nhau nhiều hơn...

_Ko thể được!! Ba đừng có dọa Diệp, ko là tôi ko tha cho ba đâu...

_Kha này, con ko được hôn vs ba như thế chứ?? – bà mẹ kể chen zô

_BÀ IM ĐI!! TẤT CẢ LÀ TẠI BÀ... ĐỒ HỒ LI!! – Kha hét toáng lên.

Hấn dường như bất lực trước thái độ vô tình của nó. Tuy thái độ của mọi người có kiên quyết nhưng nếu tụi nó nhất định ko chịu thì sẽ chẳng ai làm j được cơ mà...

_Sẽ ko có chuyện ct đâu!! Các người đừng có mong lấy được Diệp từ tay tôi!! – Kha đứng dậy bỏ lên phòng

_Diệp à (nghe thẳng Kha kêu zậy nên bắt chước kêu theo) – ông chủ nói – ta ko giận khi con giấu ta về giới tính của con... nhưng thẳng Kha nó đã có vợ chưa cưới rồi, con ko nên có tình cảm vs nó...

_Vâng thưa ông chủ!! Con biết phận mình ko nên trèo cao...

_Ý ta ko phải vậy! Chỉ là thích 1 người đã có vợ là sai trái thôi!! Nếu như ko có chuyện đính ước này thì tình cảm của con vs nó ta vẫn chấp nhận mà!! – ông chủ hiền từ xoa đầu nó. Ko thể hiểu nổi đây có phải là ông trùm mafia ko nữa.

_Dạ, con biết ăh!! Con xin lỗi vì đã lừa ông chủ trong suốt thời gian qua. Con sẽ lập tức rời khỏi đây.

_Con đừng đi đâu hết!! Chỉ cần con kìm chế tình cảm của mình là có thể ở lại đây!! – ông chủ tiếp tục

_Vâng con biết!! Nhưng Kha sẽ ko bỏ cuộc đâu...

_Vậy thì con cần tránh xa nó ra... hết năm học này ta sẽ tính chuyện cho con. Từ giờ con là con gái nuôi của Trương Hoàng Lâm này.

_Dạ?? Con gái nuôi??

_Đúng!! Ta đã quyết định rồi ko đừng từ chối!!

_Vâng con biết rồi thưa ông chủ!! – nó lí nhí

_Là thưa ba chứ?? – ông nhú mày

_Vâng... thưa... ba!

Nhỏ Trang chỉ biết thở dài ngồi nhìn thôi... con nhỏ đã biết thế nào rồi chuyện này cũng xảy ra mà...

... Nó ngồi thờ người ra trên giường... đã hơn 2g sáng rồi mà nó vẫn ko thể ngủ được. Vậy là tất cả kết thúc rồi, nó đã nói chia tay vs Kha, nó đã có thái độ tuyệt tình vs hấn... tại sao chứ?? Tại sao mọi người cứ phải dồn ép tụi nó vào chân tường ms hả dạ?? Nó biết... nó biết là hấn đã có vợ chưa cưới.. mặc dù vậy, nó cũng ko thể nào cưỡng lại được trái tim mụ mị của mình.. mặc dù vậy, nó vẫn lao đầu vào cái tình yêu mù quáng vô vọng này... là lỗi lầm của nó... tất cả là lỗi lầm của nó...

.

_Chị em vô được ko?? – Trang gõ cửa

_Em vô đi... sao giờ này còn chưa ngủ hả??

_Thì em ko ngủ được... mà chị cũng chưa ngủ còn j?

_Thì chị cũng ko ngủ được.

_À lúc này khi đi ngang phòng ba em thấy ổng đang bàn bạc về chị đó!! ổng nói là muốn đổi tên chị thành Trương Hoàng Phương Diệp. Và Chế Đình Cường thì sẽ hoàn toàn biến mất mãi mãi...

_Chị đã biết thế nào cũng vậy mà... ổng chỉ giả bộ tốt đẹp trước mặt người ta, để chị cảm thấy khó xử rồi ko dám phản bội ổng thôi!! Cái này là chị đoán thôi chứ chưa có bằng chứng.

_Chị đoán tài quá vậy?? Đúng là giang hồ chính gốc, em xin bái phục!!

_Có mà giang nắng phụ hồ á!! Hi...

2 chị em chúng nó ngồi tám chuyện suốt cả buổi tối. Tối sáng, mặt trời nào đưa nấy lơ đãng như thàng khờ, mắt thì nhắm quàng đen thui lùỉ giống cái cục bùi nhùi chùi nùi(^ ^)...

_2 con sao vậy?? – ông Lâm hỏi

_Dạ ko sao ba!! – nhỏ Trang trả lời

_Thôi ba đưa 2 đứa đi học!! Kha cũng nhanh lên đi con.

_Kha đi học trước rồi thưa ông... à thưa ba!! – nó đáp

...

1 bầu ko khí im lặng như tờ bao trùm lấy cả ko gian của gian phòng thầy hiệu trưởng. Lần thứ 3 bố già đích thân tới trường mừ, nhìn mặt ông thầy hiệu trưởng sợ sệt thấy mà tội.

_Đây là con gái trưởng của tôi. Nó là Trương Hoàng Phương Điệp!! Ông xếp cho nó vô lớp 11A2!! – ông Lâm ra lệnh

_Dạ?? 11A2??? Sao lại ko phải là 11A1??

_Ông thắc mắc sao?? – ông Lâm nhướn mày

_Dạ... dạ ko!! – ông hiệu trưởng co cụm lại

_Thôi con học đi nha!! Ba về đây...

Ông hiệu trưởng vs nó cúi chào ông Lâm rồi nó chào ông hiệu trưởng xin phép về lớp. Ông hiệu trưởng cứ nằn nì đòi đưa nó đi nhưng nó nhất mực ko chịu, cuối cùng thì ông hiệu trưởng cũng phải chịu thua thái độ cương quyết của nó.

Nó được xếp chung lớp vs Thiên và Thư. Ms đầu khi nhìn thấy nó thì Thư ngạc nhiên lắm, còn Thiên thì cứ thản nhiên như ko (vì nhỏ Trang đã nói rồi mừ). Nhìn thấy nó, Thiên cười tươi, còn vẫy vẫy

_Bà Điệp, ngồi đây nha?? – Thiên cười

_Ừ!! Thưa cô em muốn ngồi gần bạn Thiên ăh!!! – Nó quay sang bà cô chủ nhiệm

_Ừ được!! – bà đang lau mồ hôi, sợ què mừ.

Nó vui vẻ chạy tới chỗ Thiên. Thư bây giờ cũng đã nhận ra nó... lâu nay nhìn nó dưới bộ dạng con trai quen rồi nên giờ nhỏ thấy hơi ngỡ ngàng.

“Bà đó hả Điệp??” – Thư hỏi nhỏ

“Ừ!!” – nó lạnh lùng đáp rồi quay qua Thiên – “tí đi vs tui tí nha?? Đang có chuyện buồn!!”

“Ừ, tui cũng muốn hỏi bà sao lại đi học trong bộ dạng này đây!!” – Thiên cười.

Vô tiết, tụi nó thôi 8 chuyện mà tập trung vô học, còn nhỏ Thư thì ngồi suy nghĩ về thái độ lạnh lùng của nó.

“Tại sao con Điệp lại làm thái độ lạnh lùng đó vs mình?? Hok lẽ nó đã phát hiện ra mình xui bấy nhỏ Trang?? Ko đời nào, nhỏ Trang dù j cũng là em gái đại ka, phải hiểu được chuyện j nên nói chuyện j ko nên nói chứ?? Nhất định là nhỏ Trang chưa nói ra chuyện đó đâu!! Nhưng tụi nó đã làm lành rồi mà?? CHẾT mình rồi, hành động ngu ngốc quá!!”

26. Chương 26

Cháp 29:

Nó sải người nằm dài trên cây... tư thế này thoải mái thật, cái cây này mọc chia ra 4 phía 1 cách đặc biệt nên có ngủ quên cũng ko sợ té. Thiên cũng vừa leo lên cái cây đối diện nó, nhìn mặt

_Nói chuyện dưới đất ko được sao cứ phải leo lên cây??

_Thích zậy thôi!! Hok thì ông xuống đất ra đồng tai lên mà nghe!

_Thôi thôi tui chịu thua bà luôn á. Giờ thì có chuyện j nói đi!!

Nó thở dài, khuôn mặt bắt đầu xám xịt lại. Chưa bao giờ nó thấy chán nản hơn lúc này. Nhìn thái độ mệt mỏi của nó, Thiên thúc giục

_Nhanh đi, gần 6g rồi đó!!

Ờ thì kể... nó nuốt 1 hơi dài rồi kể lại đầu đuôi ngọn ngành câu chuyện cho Thiên nghe. Nó vô tình biến Thiên thành cái thùng rác để trút bỏ nỗi niềm tâm sự của mình... nhưng nó chỉ nói vs 1 mình Thiên thôi, vì Thiên là bạn thân nhất của nó mà.

_Thì ra là vậy!! – Thiên nuốt cảm

_Cầm hok có râu mà cứ vuốt hoài vậy?? Cho tui lời khuyên coi!!

_Trời ơi cái bà này, cứ chà đạp sở thích của người ta là sao her... theo tui nghĩ thì bà ko nên ct vs thằng Kha đâu!! Dù j 2 tụi bà cũng yêu nhau say đắm mừ~ học tập tui vs Trang nè, ko thêm cãi nhau và nhất định ko thêm ct nhau.

_Nói hay quá her... vậy ai ms chia tay rồi lặn mất tăm luôn 1 tuần vậy ta??

_Thì... thì tại con nhỏ Thư chó bộ?? Mà nói ms nhớ, tui phải rạch mặt nó ms hả giận. Dám tung tin đồn nhằm làm Trang hiểu lầm tui à!!

_Thôi, dù sao cũng là bạn... ông mà bỏ qua được thì bỏ qua cho nó đi!!

_Bà cứ nhân từ vs nó quá coi chừng có ngày nó leo lên đầu bà á!!

_Kệ chứ?? Nó mà dám tui thịt nó liền.

2 đứa lại ngồi trầm ngâm ra đây, ngắm mặt trời lặn.

Bây giờ là 7g25', nó vẫn chưa muốn về nhà. Bây giờ mà về là lại bắt gặp Kha, thì nó sẽ ko thể bình thường được. Nó biết là chính bản thân mình đã quá yêu hấn, giờ muốn quên ko phải là chuyện dễ dàng j... nhưng tận sâu thẳm trong trái tim nó, Kha luôn là số 1.

...

Nó nhẹ nhàng mở cửa bước vô nhà. Mọi người có mặt đông đủ tại phòng khách chỉ trừ có ông Lâm vs Kha. Nó chào bà đi ghế rồi kéo Trang đi tuốt lên phòng, chỉ đơn giản vì nó ko muốn nhìn thấy Kha.

_Chị sao vậy?? Hôm nay chị vs anh Thiên đi đâu?? – Trang bực mình

_Nhóc, em ghen hả??

_Ko... làm j có... em mà thêm ghen à??

_KO ghen?? Mặt em đỏ hết rồi kìa. Thôi 2 anh chị ko có j đâu!! Chỉ là mượn tạm nó để làm cái thùng rác thôi!!

_Chị đừng nói ảnh vậy chứ?? Em giận chị luôn!! – nhỏ Trang chu mỏ

_Con nhỏ này. Mà ba vs anh của em đâu mất tiêu rồi??

_Anh 2 đi quậy phá trong chỗ làm ăn của người ta nên ba phải đi giải quyết!!

Nó im lặng. Nó biết Kha như vậy là để tỏ sự bất bình của hấn. Chắc hấn hấn cũng thích nó nhiều lắm.

Nó nghe có tiếng mở cửa ở phòng khách liền kéo tay Trang chạy nhanh xuống. Đúng là ông Lâm vs Kha đã về. Nó bần thần cả người khi nhìn thấy bộ dạng te tua thảm hại của Kha.

_Con ngồi xuống đi!! – ông Lâm nhìn nó – Trang cũng ngồi đi con!

Nó nhẹ nhàng ngồi xuống kế bên Trang, thấy vậy Kha cũng tiến tới ngồi cạnh nó.

_Kha qua bên đây!! – ông Lâm ra lệnh

Nhưng Kha chẳng những ko nghe lời mà còn cố tình chọc tức ông...

Bằng chứng là hấn ngang nhiên vòng tay qua ôm lấy nó và siết thật chặt khiến tịm nó đập liên hồi... khó thở quá!!

_Kha, cậu làm j vậy?? Buông tôi ra!! – nó nói khề

_Im lặng đi!! Và honey phải chống cự ông cùng vs anh... nếu ko thì tụi mình chấm hết.

Hơi thở nồng nặc mùi rượu của hắn phả vào tai nó khiến nó run lên khe khẽ. Nó đẩy mạnh hắn ra, và hắn bàng hoàng trước thái độ vô tình của nó.

__Chúng ta ko thể được đâu!! Vs lại tôi cũng hết thích cậu rồi... - nó dần lòng

__Đừng đùa!! – hắn sững sờ - ổng lại đe dọa j em đúng ko???

__KO đâu, tôi nói thật!! Trước đây tôi chỉ ngộ nhận về tình cảm của mình dành cho cậu thôi!! Chứ thực sự ra tôi hết thích cậu từ lâu rồi! Tôi xin lỗi!! – nó “đọc diễn văn”

Còn hắn ư?? Tất nhiên là hắn ko bao giờ tin rồi... hắn ko tin nó lại có thể vô tình vs hắn như thế!! Nó thích hắn lắm mà... tự nhiên dùng 1 cái lại nói là hết thích hắn rồi... ko thể nào nhanh như thế được... KO THỂ NÀO!!!!!!!

Hắn nắm lấy bờ vai bé nhỏ của nó, lay mạnh...

__Ko được!! Em hãy nói đó chỉ là dối lừa anh thôi! Nói đi... ko thể nào... em yêu anh mà?? Đúng ko?? Người em yêu chỉ có anh thôi mà??

__Ko – nó gạt tay hắn ra, quay mặt đi để ko phải khóc – tôi thực sự hết thích cậu rồi!!

Nói rồi nó đứng dậy quay lưng bỏ đi nhanh lên phòng. Nó phải nhanh chìm sâu vào giấc ngủ để ko phải đau lòng vs cái hiện tại này. Sao hắn cứ bắt nó phải có thái độ tuyệt tình vậy chứ??

“Xin tha lỗi cho tôi!! Tôi xin lỗi đã làm cậu đau lòng... nhưng tôi còn ba mẹ tôi nữa... nếu tôi cự tuyệt ba cậu thì ba mẹ tôi phải làm sao đây?? Tôi chỉ có thể nói xin lỗi cậu thôi!! Thương cậu nhiều!!” Về phần Kha, hắn thực sự ko tin những lời nói tuyệt tình đó lại phát ra từ miệng của nó. Chắc chắn là nó đã bị ba hắn đe dọa j rồi, nếu ko thì nó sẽ ko cư xử tuyệt tình vậy đâu.

Hắn gục mặt vào gối. Hắn ước j nước mắt mình có thể chảy ra thật nhiều để vơi đi nỗi đau trong lòng... hắn đau lòng quá, tại sao nó có thể xử sự như thế chứ?? Tại sao lại tuyệt tình vậy?? Tại sao lại làm hắn đau lòng nhường vậy??

“Anh ko tin em đã hết tình cảm vs anh!! Anh ko tin... chắc là ổng đã nói j vs em rồi... em đừng vậy!!! Anh sẽ che chở cho em... anh xin em đừng rời xa anh... đừng rời xa anh giống như mẹ đã từng rời bỏ anh... anh xin em mà...”

Hắn cố gắng nặn cho ra nước mắt nhưng ko thể được. Sao bây giờ hắn lại ko khóc được nhỉ??? À phải rồi, tội hắn chưa kết thúc mà... tội nó vẫn đang bình thường thì tại sao hắn phải khóc chứ??? Nhất định ngày mai hắn sẽ làm rõ mọi chuyện!!

...

Nó uể oải vươn vai thức dậy. Đêm qua nó đã mơ thấy ác mộng... nó mơ thấy nó được trở về nhà cũ, nhưng ko còn ai ở đó nữa... nó chạy ra phía sau nhà thì thấy máu chảy lênh láng, xác ba mẹ nó nằm ngổn ngang... nó đã giật mình thức dậy mấy chục lần trong đêm, và rồi nó ko dám nhắm mắt nữa... vì cứ ngủ là hình ảnh ấy, cảnh tượng ấy cứ xuất hiện mỗi khi nó nhắm mắt.

.

Nhanh chóng làm VSCN, nó soạn sách vở rồi phóng xuống nhà định đi học trước. Giờ mà gặp mặt hắn nó sợ mình sẽ ko thể cầm lòng được mất...

Nhưng vô ích. Hắn đang đứng đợi nó trước cổng. Ko còn cách nào khác, nó đành nhắm mắt làm ngơ đi vụt qua hắn. Nhưng hắn ko cam tâm, ko muốn để cho nó được yên. Hắn cầm tay nó níu lại

__Em hãy cho anh biết lí do đi!!

__Tôi ko có j để nói hết!! – nó giật tay ra rồi chạy vụt đi. Tất nhiên là hắn chạy theo. Cũng may hôm nay nó ko đi xe đạp nên hắn có thể đuổi theo...

__Đừng có chạy theo nữa...

__Em phải nói cho anh lí do!!

_Tôi thích người khác rồi...

_Là ai??

_Tiên...

Hắn đứng khựng lại... lại là Tiên... nhưng hắn ko tin và lại tiếp tục đuổi theo nó.

...

Trước cổng trường, nó đứng lại thở hổn hển tưởng đã bắt đuôi được hắn... nào ngờ nó ms dừng có 3s thì hắn cũng chạy tới...

_Anh ko tin đâu!! Em nói rõ đi!! Ông đã dọa em cái j??

_Ko có!! Chỉ là giờ tôi thích Tiên nên...

Đúng lúc đó, Tiên cũng đi tới.

_Có j mà có tui trông nữa zậy???

_À ko, tui đang định tỏ tình vs ông đó mà!! – nó quay về phía Tiên nháy mắt

Tiên hiểu được nó đang cầu cứu cậu nên cũng hợp tác luôn

_Thật ko?? – Tiên hỏi

_Thật!! – nó gật đầu

_Zậy thì tui mình cặp vs nhau đi!! – Tiên quả quyết

_Được sao??

_Thì được chứ sao?

Tiên và nó khoác tay nhau tình tứ đi vào trong để hắn lại phía sau đứng tần ngần... mọi chuyện diễn ra quá nhanh, giống như là 1 giấc mơ vậy... mọi chuyện sờ sờ vậy làm sao mà hắn ko tin cho được nữa...

Hắn cầu mong nước mắt chảy xuống... nước mắt chảy thì có thể giữ nó lại... nhưng khuôn mặt hắn vẫn khô rang... ko có 1 giọt nào chảy ra cả, hắn ko thể khóc được.

... _Giờ thì nói đi!! Các người đã xảy ra chuyện j mà lại lôi tôi vô?? – Tiên lạnh lùng

_Tôi xin lỗi cậu!!! Thật sự xin lỗi!!

_Bà tưởng tui còn thích bà sao?? Giờ chúng ta chỉ là bạn thôi! – Tiên cười

_Ông làm tui hết hồn à!!!!

_Rồi giờ nói đi!! – Tiên lại cười

Nó đã đỡ khó xử hơn vì Tiên ko thích nó nữa. Vậy là tui nó có thể trở lại như xưa rồi...

_Là vậy!! Tui bắt đầu tập viết nhật kí... và rồi... sau đó... và thế là... vậy nên... Mọi chuyện là zậy đó!!

_Nan giải nhỉ?? Nhưng sao ko chọn ai mà lại chọn tui??

_Thì ông là người thích hợp nhất!! Thiên thì có Trang rồi, còn thằng Trung thì thích con Thư nên cũng ko thể nhờ được... nghĩ đi nghĩ lại thấy chỉ còn mình ông là độc thân thôi...

...

Hắn đứng đơ như cây cơ ở ngoài cổng trường. Nghĩ sao rồi hắn lại trở về nhà. Ba hắn cũng có việc nên về nhà chuẩn bị luôn.

_Chào ba!! Có thể dành cho tôi 1 chút thời gian được chứ??

_Được thôi – ông Lâm hơi ngạc nhiên – có chuyện j??

_Tổng cổ nhỏ đó đi thì tôi sẽ nghe ông... sẽ đính hôn!!

_Nhỏ nào??

_Phương Điệp!! Đuổi nó ra khỏi nhà này cho tôi. Ba muốn tống đi đâu thì tôi, tôi ko muốn gặp mặt nó nữa!! – hấn lạnh lùng

_Thật sao??

_ĐỪng!!!!

_Vậy ngay ngày mai con sẽ ko gặp con nhỏ nữa đâu...

Ông Lâm mừng rỡ rồi đi lên phòng

“Anh sẽ chia cắt em vs thằng Tiên... em chỉ thuộc về anh mà thôi... em ko được yêu người khác, nếu ko thì cả 2 sẽ bị anh dày vò!! Em nên nhớ anh là tên cà chớn của em, vậy nên em ko thể đến vs ai được đâu!!”

...

Tan học, Tiên đưa nó về nhà và hôn tạm biệt khi thấy hấn từ trong nhà bước ra. Hơi ngượng nhưng vì đại cuộc nên nó cũng vui vẻ đáp lại.

Hấn nhìn thấy trong lòng như có lửa đốt nhưng cũng ngó lơ luôn...

“Em muốn làm tôi đau khổ sao?? Em đừng có mơ, người đau khổ phải là em!!” – hấn thầm nghĩ rồi chậm chậm bước ra vườn.

Nó tạm biệt Tiên rồi nhảy chân sáo vô nhà!! Trang ở trên phòng đã chứng kiến tất cả. Con nhỏ chạy xuống phòng khách kéo tay nó ra vườn.

Kha cũng đang đứng ở gần đó, khoảng cách thích hợp để nghe lỏm câu chuyện mà ko bị phát hiện

_Chị thực sự hết thích anh em rồi sao?? – Trang bức xúc

_Ừ... chị xin lỗi!!

“Nếu em biết thì hấn cũng biết nên chị đành nói dối cả em thôi!! Xin lỗi em!!”

_CHị... chị làm em thất vọng quá!!

_Chị xin lỗi!!

_Anh em đã thích chị đến zậy...

_Chị xin lỗi

_Chị thực sự vô tình zậy sao??

_Chị xin lỗi...

_CHị...

_Chị thực sự xin lỗi... chị chỉ có thể nói thế thôi. Nếu em muốn thì cứ hận chị đi, chị ko dám trách em đâu!!!

_Tôi thật ngu xuẩn khi đã tin rằng chị có thể làm anh Kha hạnh phúc. Cuối cùng thì chị cũng đã rời bỏ anh, giống như mẹ tôi đã từng làm.

Nó cúi gầm mặt xuống, thôi thì cứ để con nhỏ hận nó... nhất định nó ko thể nói ra sự thật được... nếu vậy thì ba mẹ nó sẽ gặp nguy hiểm

_Chị biến đi zùm tôi!!!! Thật ghê tởm!! Vì 1 người như chị mà anh Tiên lại phản bội anh tôi!! – Trang nói trong nước mắt

_Đừng khóc!! Em khóc chị đau lòng lắm!! – mắt nó đỏ hoe lên

_Chị đừng có ra về ta đây!! Chị biến đi zùm cho!! Tôi ko muốn nhìn thấy chị nữa... chị biến đi...

Nó quay lưng bỏ chạy. Trang đã thốt ra những lời khiến lòng nó đau như dao cắt... nhưng nó biết có người còn đau lòng hơn nó... nó đã nhìn thấy Kha đi ra vườn, và chắc chắn là Kha đã nghe được cuộc nói chuyện

đó... nó cảm thấy mình thật là 1 đứa con gái xấu xa... nó đã làm Tiên đau lòng vì hấn, giờ lại làm hấn đau lòng vì ba mẹ nó... nó ko thể kìm nén được nước mắt nữa...

Úp mặt xuống gối, nó khóc nức nở, khóc tức tưởi lên... 1 đứa con gái xấu xa như nó đáng lẽ ko nên có mặt ở trên đời này nữa ms phải...

Nó thật đáng chết, đáng chết...

Cộc cộc...

_Thưa cô... ông chủ gọi cô ạh!!

Rồi, lại có biến nữa rồi đây!! Nó rửa mặt rồi mau chóng chạy xuống nhà.

_Con ngồi đi, ba có chuyện cần nói!

_Dạ...

_Con hãy...

27. Chương 27

Cháp 30:

Nó lau mồ hôi. Ông ta lại muốn cái j ở nó nữa đây??

_Dạ con nghe!!

_Con hãy đi Nhật du học đi!! Đất nước ấy có thể dạy cho con những điều cần thiết của 1 thành viên trong tổ chức ngầm đó!!

_Dạ??? – nó ngạc nhiên – Đi du học Nhật sao ạh??

_Đúng!! Con có j bất mãn ko??

_Dạ... dạ ko ạh. Vậy chừng nào con phải đi ba??

_Ngay ngày mai nếu có thể!! Con ổn chứ??

_Vâng!! Con xin phép lên phòng thu dọn quần áo ạh!! – nó thưa rồi lui lên phòng.

“Đây ắt hẳn là kế cách li mình vs Kha đây mà!! Thôi kệ, zậy cũng tốt... mình sẽ có thể kìm nén lòng... người ta nói xa mặt thì cách lòng mà” – nó thầm suy nghĩ.

Trang thì bản thân cả người khi nghe tin nó phải đi du học. Nó chỉ ms được đi học trong thân phận con gái có 1 ngày thôi mà tại sao ba Trang lại nỡ ép nó đi Nhật chứ?? Dù hồi chiều nói chuyện hơi quá nhưng thật lòng Trang vẫn muốn nó ở gần thôi chứ ko muốn nó phải đi.

“Tại mình cả!! Tự nhiên kêu chỉ biến đi làm j giờ chỉ phải đi rồi đó!! Mình phải làm sao đây??”

“Tại mình cả!! Tự nhiên trong lúc thiếu suy nghĩ lại kêu ông tổng con nhỏ đi, ko có nhỏ mình sống sao nổi đây???”

...

Sáng, nó cố tình dậy thật sớm và ra sân bay 1 mình ko cần ai phải tiễn hết. Nhưng nó muốn gặp Thiên 1 lần cuối trước khi đi. Nó nhắn tin qua cho Thiên.

“Tui muốn gặp ông ngay bây giờ!!! Có chuyện gấp lắm, nhanh nha!!”

5p sau, Thiên đã có mặt trước cổng. Nhìn nó tay mang vali, quần áo thì trang trọng Thiên ko khỏi tròn mắt

_Bà định đi du lịch hả???

_Thì cũng là đi du, nhưng mà du học!!

_Hả?? Lại là trò của ông ta hả??

_Chắc thế!! Chắc muốn chia rẽ tui vs Kha!! Cũng tốt, người ta nói xa mặt cách lòng mà!!!

_Bà khờ quá, cứ cho là hẳn có thể quên bà thì bà có thể quên hẳn ko??

_Tui cũng chưa biết nữa!! Tới đâu hay tới đó!! – nó cười toe

_Chờ chút tui đi thay đồ rồi đưa bà ra sân bay.

...

Nó ôm chầm lấy Thiên trước khi lên máy bay, nước mắt chan hòa.

_Tạm biệt ông. Ko biết chừng nào ms quay lại nhưng tui sẽ luôn nhớ tới ông!! Dù có chuyện j xảy ra thì người mà tui nhớ nhất vẫn là ông nhé!!

_Bà đừng khóc nữa làm tui khóc theo rùi nè!! – Thiên cười và cũng ôm chặt lấy nó – bà đi zui zẻ đi!! Tui sẽ thường xuyên mail cho bà!! Nhớ giữ gìn sức khỏe nhé!!

_Ừm, thôi tới giờ rồi tui phải đi đây.

Nó buông Thiên ra và cậu cũng buông nó ra. Cả 2 làm như rất luyến tiếc, nó quay đi rồi Thiên vẫn còn cầm ngón tay út của nó. Cả 2 nhìn nhau thêm lần nữa rồi nó giật mạnh tay ra quay đi 1 mạch.

Tụi nó “tình tứ” như vậy mà ko để ý có người nhìn thấy và càng thêm hận nó vô cùng. Vâng, đó chính là Trang. Cô nhìn 2 người ôm ấp nhau giữa chốn đông người mà tjm như có lửa thiêu đốt. Cô nóng lòng chạy tới nhà Thiên để báo ch cậu biết việc nó sắp phải ra đi nhưng gần tới nơi thì thấy 2 đứa nó đang nói chuyện ngoài cổng nhà... cô bèn đi theo ra sân bay luôn và đã nhìn thấy cảnh “thân mật” ấy. Cô ko nghe thấy nhưng nhìn thái độ của họ cô đã nghĩ

“Chị ta đã bắt anh mình phải đau khổ, bắt anh Tiên phải phản bội anh mình giờ còn muốn cướp đi luôn anh Thiên của mình nữa!! Mình ko cam chịu... ko được. Mình đã nghĩ chị ta là người tốt vậy mà...”

...

Thiên tới trường thì đã bắt gặp khuôn mặt giận dữ của Trang ngay cổng trường. Cậu cười tươi và chạy tới

_Em sao vậy?? Đứa nào chọc em?????

_Anh còn hỏi vậy nữa sao?? Sáng nay anh làm j, vs ai???

_Ồ, sáng nay Điệp tới nhà anh nói chuyện, sau đó anh đưa Điệp ra sân bay. Mà chắc chuyện Điệp đi du học em cũng biết rồi chứ??

_Tất nhiên là biết!! Thế nên tôi ms ngu ngốc chạy ra sân bay, thế nên tôi ms nhìn thấy cảnh 2 người ôm ấp nhau giữa chỗ ấy mà ko biết xấu hổ... nếu anh thích chị ta đến vậy thì anh theo chị ta sang Nhật luôn đi!! Chị ta đúng là đồ hồ li, đã làm tan nát trái tim anh 2 tôi, làm cho anh Tiên phản bội lại tình bạn giờ còn muốn mang theo trái tim anh đi luôn chứ j?? Vậy mà tôi cứ tưởng chị ta là người tốt nữa cơ đấy...

Chát...

Thiên ko kìm nổi đã lỡ tay tát Trang. Nhưng ngay sau đó, cậu lại hối hận vô cùng

_Ồ... anh xin lỗi, anh ko cố ý!!

_Anh... anh dám tát tôi chỉ vì tôi nói động tới chị ta sao??

_Em nói anh sao cũng được, nhưng đừng nghi oan cho lòng tốt của Điệp!! Em mà như thế thì ko xứng vs lòng tốt ấy đâu!! _Đã làm những người tôi yêu thương nhất tan nát thì có j là tốt chứ???

_Em... thật là hết thuốc chữa mà!! Lần trước cũng ko chịu nghe anh giải thích rồi gây hiểu lầm... lần này cũng định dẫn thân vào vết xe đó sao???

_Anh... tôi ko muốn thấy mặt anh nữa!! – Trang chạy vụt đi, nước mắt chảy ròng rã.

Thiên đã định kéo tay Trag lại nhưng lại thôi. Lần này cậu đã thực sự giận rồi. Con nhỏ bạn thân nhất, nhỏ bạn nỗi khổ của cậu thật là ngốc... tốt vs người ta làm chi để giờ bị hiểu lầm, bị chửi mắng thậm tệ... cậu giận Trang vì ko chịu nghe cậu giải thích mà nghi ngờ oan cho nó, cậu giận vì con nhóc cứ mãi cứng đầu cứng cổ như thế... được, lần này cậu sẽ ko thềm xin lỗi nữa... cậu sẽ giận, và giận thật lâu để Trang chữa cái bệnh tiểu thư ấy đi... cậu sẽ ko nhìn mặt Trang cho đến khi con nhỏ chịu xin lỗi và chịu nghe cậu giải thích... giờ cậu sẽ ko cần j nữa... cậu phải bảo vệ danh dự cho nhỏ bạn thân nhất của cậu, mặc xác Trang nghi j cậu cũng sẽ ko quan tâm nữa. Dù cậu thích Trang thật đấy, nhưng cứ nghĩ tới cái tính cứng đầu cứng cổ của Trang là cậu lại bực mình... lần này cậu sẽ làm tới bến luôn.

...

Suốt 4 giờ bay đầy mệt mỏi, cuối cùng rồi nó cũng đã đặt chân lên đất Tokyo. Lạ nước lạ cái, nó tìm mãi ms thấy người của ông Lâm cử ra đón nó. Mệt, đói, buồn ngủ, nó ko thềm tắm mà nhào liền vô bàn cơm rồi thả người trên giường đánh 1 giấc. Có j thì đợi mai hẵng tính...

Chưa thích nghi được vs giờ giấc, ở Nhật này muộn hơn so vs tới mấy tiếng, nhưng vì đi máy bay mệt nên nó nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ.

...

_Tiểu thư!! Tiểu thư!!

_Ừm... để chị ngủ thêm chút nữa đi mà Trang... ừm... ừm – nó còn ngái ngủ.

_Tiểu thư mau dậy thôi!! Hôm nay là ngày đầu tiên đi học đấy!!

_AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA – nó hét lên và vùng ra khỏi giường

Rốt cuộc thì nó cũng đã nhận ra mình đang ở hoàn cảnh nào rồi.

_Trường học ở Nhật bắt đầu từ lúc mấy giờ zậy bác????

_Dạ 8g đúng thừa tiểu thư!!

_Dạ. Cũng còn sớm mà cứ lo hã!! Ủa mà... nãy giờ bác nói tiếng Việt đó hã??

_Vâng... vậy tiểu thư tưởng tôi nói tiếng ngoài hành tinh chắc??

_Bác zui ghê!! Nói chuẩn zậy bác chắc chắn là người Việt rồi đúng ko??

_Vâng!! Mà tiểu thư đừng có gọi tôi là bác nữa. Tôi ms có 20t thôi mà!!

_Ủa, zậy anh là...

_Vâng, tôi là trợ lí của tiểu thư... tên tôi là Akira, còn tên việt là Thế Hùng!!

_Vậy tôi gọi anh là Akira hay là Hùng đây??

_Đây đang là ở Nhật nên gọi là Akira đi!! Đi thôi, tôi sẽ chỉ cho tiểu thư 1 số câu giao tiếp thông thường... có j còn làm quen vs bạn ms nữa!!

_Khỏi cần!! Hồi xưa tôi từng là thủ khoa môn ngoại ngữ, nhất là tiếng Nhật!! Còn nếu câu nào tôi ko biết thì có thể dùng tiếng Anh được mà.

_Cô đừng có chủ quan. Đây là nước Nhật thực sự chứ ko phải là trong trường học của cô đâu!!

_Ohayo, onamae wa? Nan sai desu ka?? Denwabanggo nan bang desu ka?? Dozo zorosiku onegaishimas!!!Sao hã?? Còn khinh tôi nữa ko??

_Oh, I'm very sorry tiểu thư!!

_Quên cái thứ tiếng Anh nửa mùa của anh đi!!!

_Tôi xin lỗi tiểu thư, chỉ là tôi...

_Mà thôi đừng nói nữa, tôi phải chuẩn bị đi học chứ!!

Nói rồi nó xem xét quanh góc học tập của mình. Giờ nó ms để ý, căn phòng này được phối bằng hai màu hồng và trắng. Màu trắng thì ko sao nhưng màu hồng là màu nó ghét nhất trên đời, ko biết lí do vì sao nữa tự nhiên nó cảm thấy ghét màu hồng kình khùng.

_Làm ơn dẹp cái màu hồng này zùm tui đi!!

28. Chương 28

Cháp 31:

Nó tới trường bằng xe ô tô, 1 phương tiện mà nó ko thích ấy. Nó muốn tự mình đi bằng xe đạp hoặc thả bộ trên đường hơn, nhưng thằng cha Akira kja thì nhất định ko chịu.. Thân phận bây giờ của nó là 1 tiểu thư, con gái nuôi của 1 bố già trong thế giới ngầm và cũng rất có thể lực ở cái đất Tokyo này.

Tới trường, nó cho xe dừng ở phía đằng xa rồi từ từ đi bộ vào, chiếc xe chở nó cũng lao vô trường... ko hiểu thằng cha Akira này lại toan tính cái j nữa đây???

Tại phòng thầy hiệu trưởng...

_Thưa, chào... Akira, sao anh cũng ở đây??? – nó thốt lên khi nhìn thấy thằng cha Akira đang ngồi chễm chệ trong đó, mà còn là trên ghế hiệu trưởng nữa.

_Ở trường tôi là hiệu trưởng. Dù là tiểu thư cũng phải lễ độ vs tôi đây!! – Akira nhìn nó, cười.

Nó nhăn nhó, thì ra ông này là hiệu trưởng trường nó theo học... sắp phải bị kiểm soát gắt gao rồi đây, cứ tưởng ở trường thì sẽ được tự do thoải mái chứ?

Lớp của nó học là lớp 2A... kì cục nhỉ, sao lại là 2A

_2A??

_Ừ, ở đây ko chia theo khối mà chia theo năm. Tôi sẽ dẫn tiểu thư tới lớp, lớp A năm 2.

Thì ra thế!! Phải công nhận ở cái nước này cái j cũng lạ lẫm đối vs nó.

_Lớp các em hôm nay có học sinh ms!! Cả lớp nhớ giúp đỡ bạn nhé!! – Akira nhẹ nhàng mở lời.

Cả lớp nhao nhao lên khi nghe nói có học sinh ms vào lớp mình.

_Chào các bạn, mình là Sizuka từ nay mong các bạn giúp đỡ!! – nó cười tươi.

_Hey, bạn ms dễ thương quá...

Bạn ms, tui mình làm bạn nha!!

_Chào bạn, chào mừng tới lớp A của năm 2..

_Cả lớp trật tự!! – lớp trưởng hét lên

Nó giật mình khi thấy cô gái Nhật nhỏ nhắn xinh xắn ấy lại có giọng tốt đến vậy, còn cao vút nữa chứ... tương lai nên chọn nghề ca sĩ là đúng nhất.

_Chào bạn!! – cô nàng lớp trưởng nghiêm nghị – đã tới vs lớp này thì có 1 chút luật lệ. Thứ nhất, phải siêng năng trực nhật zùm lớp trưởng, là tôi... thứ 2, phải biết nhường nhịn lớp trưởng... thứ 3, phải biết tôn trọng lớp trưởng... thứ 4, ko được tán tỉnh 2 hotboy của lớp, vì họ là của lớp trưởng.

_Luật j kì zậy?? Nếu tôi ko làm theo thì sao???

_Thì cô bạn đáng yêu à, bạn sẽ bị cả lớp tẩy chay!!

_Tôi ko sợ!! Và tôi sẽ làm theo ý của mình!! Ai có ngon thì thử đụng vào tôi xem!!!

Cả lớp im phăng phắc... lần đầu tiên có 1 con nhỏ lạ hoặc lạ hươ từ đâu tới dám cãi lại cái luật lệ do con nhỏ lớp trưởng đó ban hành...

Nói sơ qua về nhỏ lớp trưởng, nhỏ tên là Yoko học giỏi, đẹp gái nhưng rất chị là lemon question dog, nhà nhỏ rất gia thế. Ba nhỏ cũng là 1 bố già, nhưng thế lực thì ko bằng ông Lâm, nhưng nhỏ cứ luôn ình là nhất nên đã đặt ra các luật lệ trong lớp học mà quyền lời thì chỉ thuộc về 1 mình nhỏ. Vì sợ thế lực gia đình nhỏ nên các nhân trong lớp đều nể sợ đành phải tuân theo, riêng có 2 người cũng ko tuân theo là Shinji và Ashe – chính là 2 hotboy của lớp.

_Các người im lặng hết coi!! – Ashe quát

_Hoan nghênh bạn mới!! – Shinji mỉm cười thân thiện.

Nói sơ qua về 3 người này luôn.

- Shinji, gọi tắt là Shjn: 1 trong 2 hotboy của lớp, tính tình thân thiện hòa đồng, mồ côi ba mẹ từ nhỏ ko có j để mất nên ko phải sợ con nhỏ lớp trưởng đó. Hiện đang làm thêm ở 1 quán pizza.

- Tanaka Ashe: là anh chàng hotboy còn lại, ba hắn cũng là 1 ông trùm mafia ngang ngửa vs thế lực của ông Lâm nên cũng ko nghe theo nhỏ lớp trưởng. Thăng này rất khó gần, hay nói đúng hơn là lạnh lùng. Tuy có nhieu nường theo đuổi nhưng chưa có gf. Là bạn thân của Shjn.

- Furuki Yume: nhỏ lớp trưởng lớp nó cũng là thiên kim của tập đoàn BBC cũng rất có thế lực trong giới xã hội đen nhưng tất nhiên là ko bằng nhà ông Lâm. Nhỏ rất chảnh, vì là con 1 nên rất được cưng chiều.

_Chào, mình là Sizuka, gọi mình là Yuri cho nhanh!! – nó cười đáp

_Mình là Shjn, còn đây là Ashe. Tụi mình làm bạn nha!! – Shjn cười tươi

_Được chứ!!

Có được thằng bạn tốt như Shjn cũng coi như an ủi được phần nào. Nó được cô giáo xếp ngồi gần Shjn luôn nên cũng tiện ối quan hệ này.

Shjn rất thân thiện, lại rất hay cười nên khi nhìn Shjn nó lại nghĩ tới Thiên. Còn tên Ashe kja thì giống Tiên y như đức.

Sau giờ học, nó thường đi tới chỗ làm thêm vs Shjn nên cũng quen được vs khá nhieu người nữa... nhưng mỗi lần nó đi vs Shjn về là thế nào ngày đó nó cũng bị thằng cha Akira kja chửi cho te tua tới tả tày...

Những ngày tháng vui vẻ cũng từ từ trôi qua làm cho nó phần nào vui bớt đi nỗi buồn khi chia tay vs Kha. Thấm thoát cũng đã 1 tháng trôi qua...

Tối nào cũng vậy, học bài xong là nó lại nt vs Thiên.

“Đang làm j đó??” – nó

“Chuẩn bị tan trường nè!! Giờ tính đi ăn vs nhỏ Trân!!”

“À mà dạo này sao ko thấy nhắc tới Trang nữa?? Bộ có vấn đề nữa rồi hả??”

“Thì cũng có chút rắc rối!! Mà tạm thời tui vs nhỏ đang chiến tranh lạnh. Phải làm cho nhỏ chữa cái bệnh công chúa mù!!”

“Ông ba phải vừa thôi nha, đừng bắt nạt con nhà người ta quá đáng!!”

“Tui biết rùi mà!! Thôi tan trường rồi!! Tui đi nha, nhỏ Trân đang réo quá!!”

Thiên gặp đt lại rồi chạy nhanh ra cửa. Đã 1 tháng nay ngày nào Thiên cũng đi vs Trân làm cô nhóc Ngọc Trang tức điên người lên.

Còn về phần Thư, sau khi Diệp đi được 2 ngày thì nhỏ Thư này tụ tập 1 đám con gái trong trường đánh hội đồng Trang. Thiên nhìn thấy, nhưng ko ra mặt. Đợi cho tới khi tàn cuộc, bọn mắt xanh mở đồ kja bỏ đi hết rồi Thiên ms bước tới. Cậu đánh Thư, 1 cách rất dã man. Hành động đó đủ cho thấy cậu yêu Trang sâu đậm như thế nào rồi. Sau cùng, cậu lấy lưỡi lam rạch vô mặt Thư và đe dọa

_Bà mà còn làm zậy vs Trang là tui ko bỏ qua nữa đâu!!

rồi đứng dậy đi thẳng 1 mạch. Ở đằng sau, Trung cũng đã nhìn thấy tất cả. Nhưng cậu ko cảm thấy kính sợ Thư mà ngược lại còn thương cảm vs Thư nhiều hơn. Cậu chạy tới, đỡ Thư lên phòng y tế

Sau biến cố đó, Thư dường như bốc hơi khỏi . Thiên biết mình cũng đã hơi quá tay nhưng cậu ko tìm Thư, ko gọi điện thoại hay làm bất cứ cái j để liên lạc vs Thư cả. Cậu vẫn bình thản như chưa từng có chuyện j xảy ra. Riêng Trung thì rất nóng máu. Cậu là người duy nhất biết được tại sao Thư lại biến mất như thế... và cậu rất giận Trung. Ôi, tình yêu của thằng Trung này thật là cao cả quá!!

_Anh đang nt vs ai mà say sưa zậy?? – Trần cất tiếng hỏi

_À, là Diệp ấy mà~

_Diệp?? Có phải là cái chị ms chuyển vô lớp anh có 1 ngày rồi lại chuyển qua Nhật ko?? Anh vs chỉ có vẻ thân ha!!

_Ừ, tất nhiên là thân rồi! Mà thôi ko nói về Diệp nữa, em gái muốn ăn j để anh đãi nha!!

_Dạ!! – Trần cười đáp.

Tuy bây giờ Thiên chỉ coi cô là em gái nhưng cô vẫn tiếp tục nuôi hi vọng trở thành bạn gái chính thức của Thiên, trong lòng cô hình ảnh Thiên vẫn mãi mãi in hằn, mãi mãi là số 1.

Cách đó ko xa, có 1 đôi mắt vừa buồn, vừa tức giận nhìn về phía này. Đó chính là Trang...

Sau cái ngày cãi nhau ở trường, Thiên đã ko tới tìm cô bé nữa, ko thêm nhìn mặt cô bé nữa và hơn hết là cứ đi vs hết nhỏ này tới nhỏ khác...

“Tại sao anh lại đối xử vs em như thế??? Anh thật chẳng giống anh của trước đây chút nào!! Anh có thể sống zui zẻ mà ko có em sao?? Em ko cam tâm!!”

...

Thiên uể oải mở cánh cửa to rầm bước vô nhà. Ba và mẹ của Thiên đã có mặt tại phòng khách chờ sẵn.

_Thưa ba mẹ con ms về!! – Thiên cúi đầu lễ phép

_Ừm, con ngồi xuống đi ba có chuyện cần nói vs con!!

_Chuyện j zậy ba?? – Thiên ngạc nhiên hỏi lại. Trước giờ ba chỉ nói chuyện vs Thiên về vấn đề học tập thôi, mà tuần này Thiên có phạm lỗi j đâu??

_À... ừ... chúng ta...

_Ba cứ nói thẳng ra đi!! Có j đâu mà ba phải ấp úng?? – Thiên nhú mày

_Con hãy vì gia đình mình mà nghe ba lần này nha?!

_Thì ba cứ nói ra đi!! Nếu được thì con sẽ làm!!

_Ko được, con phải hứa đi!!

29. Chương 29

Cháp 32:

Thái độ của ba làm Thiên hơi sợ... Ba bao giờ cũng rõ ràng trong mọi sự, vậy mà lần này lại ấp úng, úp úp mở mở làm Thiên ko sao hiểu nổi... hay là công ty ba đã có chuyện j rồi??? Thiên mãi mê suy nghĩ mà ko để ý tới câu hỏi của ba... Ông nhăn mặt khổ sở, gọi

_Thiên... Con có thể hứa vs ba chứ??

_Kìa anh, con nó đã ko muốn thì thôi!! Anh đừng có ép nó nữa!! – mẹ Thiên lay lay tay chồng

_Ba mẹ làm con sợ rồi đó!! Có chuyện j thì ba mẹ cứ nói đi! – Thiên hồi thúc

_Ừm, con hãy lấy vợ đi!! Là con gái cưng của ông chủ tịch tập đoàn có thể lực lớn nhất trong thế giới ngầm - tập đoàn KT.

_Ba?? Con phải lấy vợ?? Mà lại phải lấy bé Trang?? – Thiên hơi ngạc nhiên

_Ừm, ba rất bất ngờ khi ông chủ tịch tập đoàn đó tới văn phòng của ba và đề nghị ba phải làm thế!! Nhà chúng ta chết tới nơi rồi!! – ông than thở

_Có j đâu ba?? Con sẽ làm theo lời ông!!

...

Thiên cười thầm. Cuối cùng thì cậu và Trang sẽ đến được vs nhau mà cậu ko cần phải mở lời xin lỗi Trang. Vốn dĩ cậu định sẽ dạy cho Trang 1 bài học để con nhỏ bỏ cái tính tiểu thư kìa đi, nhưng khi xa con nhỏ thì cậu lại nhận thấy lòng mình trống vắng vô cùng. Giờ thì cậu ko cần phải xin lỗi nữa mà có thể ở bên cạnh Trang 24/24... còn có thể “dạy dỗ” lại tính ương bướng của cô bé.

“Bà ngủ chưa?? Tui có tin zui cần thông báo nè!!” – Thiên nt

“Có j ông cứ nói^^” – sau 5s thì tin nhắn đi ngược trở lại

“Tuj zới nhỏ Trang chuẩn bị kết hôn^^”

“CÁI RÌ??? THIỆT HOK ĐÓ?? SAO LẠI CÓ CHUYỆN ĐÓ ĐƯỢC??”

“Cái này nói dài dòng lắm!! Thôi bà đi ngủ đi rồi chùng nào về nước tui kể”

Nó mỉm cười ôm chặt chiếc điện thoại. Nó đang zui lắm... thằng bạn nổi khổ của nó và nhỏ em thân yêu đã có 1 kết thúc có hậu, hay quá rồi!!

Nó quay trở bàn học nhưng ko thể tập trung nhờ bài được. Mới lúc nãy thôi Thiên còn nói là đang chiến tranh lạnh, zậy mà sau 4 tiếng Thiên lại thông báo tin zui, lần này thằng Thiên nhất định sẽ ko để vụt mắt nhỏ Trang đâu...

Cạnh...

Tên Akira chết tiệt mở cửa bước vô.

_Tên biến thái!! Sao lại vô phòng con gái lúc nửa đêm vậy??

_Cô ko thể dùng kính ngữ vs tôi sao?? Dù j tôi cũng lớn hơn cô tới 3t đó!!

_Zậy sao?? Tui quên...

_Tiểu thư, cô có khách kìa!! – Akira chuyển chủ đề

_Tôi?? Khách??? Tôi làm j có bạn mà có khách??

_Tôi ko biết!! Mời tiểu thư ra ngoài ạ!! – anh ta cúi đầu

_Zời, thay đổi thái độ nhanh zậy?? Ms hồi nãy còn kêu tui phải dùng kính ngữ, giờ lại cúi đầu trước tui là sao?? Thật khó mà hiểu nổi các người!! – nó nhăn nhó bỏ ra ngoài phòng khách để koi cái tên chết tiệt nào lại làm phiền nó giữa đêm khuya đây

Nó thò mặt ra phòng khách mà chẳng thấy ai ngoài này hết. Bực mình, nó ***** thăm cái tên Akira kìa dám lừa phỉnh nó. Nó ngúng nguẩy bước tới bàn sưởi.

Bỗng nó nhìn thấy dưới bình hoa có 1 mảnh giấy nhỏ.

Nó dỡ ra đọc.

“Sr vì tui đã ko chờ bà ra. Đang ngồi tự nhiên có đt nên phải đi gấp. Thôi thì hẹn mai gặp ở trường!!”

“Hẹn mai gặp ở trường??? Ai zậy ta?? Viết tiếng Việt, có khi nào có tên nào bên đó nhớ mình quá ko chịu nổi rồi qua đây ko???” – nó nhăn nhó nghĩ

...

1 tháng trôi qua ko phải là dài, nhưng cũng ko phải là ngắn. Đối vs Kha, chỉ 1 tháng thôi mà lại như 1000 năm vậy. Hắn bắt đầu ân hận khi đã tổng Diệp sang Mỹ. Thật lòng hắn vẫn có nhớ đến nó nhiều lắm, thương nó nhiều lắm... chỉ vì 1 phút giận hờn mà lại đẩy nó đi xa. Thực lòng hắn ko muốn zậy đâu, chỉ vì 1 phút nóng nảy mà đánh mất nó. Bây giờ thì hắn phải chuẩn bị hôn lễ vs Hân Hân rồi, ko thể nào quay về như trước được nữa. Hắn đã hứa vs ba nếu tổng nó đi thì sẽ kết hôn vs Hân Hân, giờ hắn ms nhận ra sự ngu si của mình...

Hắn mân mê chiếc đt. Ko biết bao nhiêu lần hắn định gọi cho nó nhưng lại thôi, chắc nó đang giận hắn lắm trong đó... giờ thì hắn đang ân hận lắm, hắn thật ngu muội khi nghĩ ko có nó mình cũng chẳng sao, ko có nó hắn vẫn vui vẻ... nhưng sự thật lại khác xa, ko có nó cuộc đời hắn trở nên nhạt nhẽo hơn, ko có nó hắn thấy lòng mình trống trải vô cùng, ko có nó hắn ăn ko ngon ngủ ko yên, ko có nó cuộc sống thật vô vị. Nó lục lại danh bạ để tìm số của Trân. Đã lâu nó ko còn quan tâm đến cô em gái này. Trang tuy là đứa em mà nó rất yêu thương, nhưng ko vì thế mà nó nỡ làm tổn thương Trân được. Trân cũng là 1 đứa em gái dễ thương, nó cũng rất quý Trân nhưng ko thể tác thành cho cô bé vs Thiên được, nó phải tôn trọng ý muốn của Thiên, và nó ko thể xen quá sâu vào cuộc đời riêng của Thiên, dù j thì nó cũng chỉ là 1 đứa bạn thân mà thôi!!

Vô tình, nó lại nhìn thấy số của Kha. Nó vẫn chưa thể quên hắn được. 1 tháng đối vs nó là quá ngắn để quên được hắn, tuy ko có nhiều kỉ niệm lắm nhưng hình ảnh hắn trong nó hằn rất sâu, ko thể dễ dàng quên đi được!!

Nó ôm chặt chiếc đt trong tay, run lên từng hồi rất khẽ.

Nhìn nó như thế, Shjn lo lắng hỏi

_Sizuka có sao ko?? Mình thấy bạn có vẻ lo sợ!!

_Người như nhỏ có j mà phải lo lắng chứ?? – Ashe chen vô.

Từ khi quen biết nó, Ashe đã mở lòng mình hơn trước. Ngoài Shjn, hắn còn nói chuyện vs cả nó nhưng lần nào cũng là nói đến nó ko àk!!

_Cậu mún gây sự đấy hả?? Coi chừng tôi đó nha!!

_Ôi trời ơi tôi sợ quá, tôi cứ nói đây làm j được nhau nào??

_Cậu... tôi ko hơi đâu mà đi cãi nhau vs kẻ ko biết điều như cậu. Shjn à, mình ko sao đâu bạn đừng ko.

_Ừ, vậy thôi! Bạn truy bài tiếp đi...

_Lát bạn có đi làm thêm ko??

_Ko hôm nay mình nghỉ 1 bữa. Mình phải về dòng, hôm nay có cha cô tới thăm!!

_Ồ. Thôi mình học bài tiếp nha!!! – nó lại chúm đầu vào quyển sách

...

Ngày nào cũng như ngày nào, sau khi đi học về là Thiên lại zot tới công ty ba để giúp ba thêm 1 số việc, tiện thể tiếp xúc thêm vs ông Lâm – cha vợ tương lai của cậu.

Sau 3 tháng, cậu đã chiếm được thiện cảm của ông Lâm. Càng ngày ông Lâm càng thích cậu và muốn gả Trang cho cậu.

Trước đây, khi nghe Trang nói muốn lấy chồng ông đã giật mình vì cô con gái bé bỏng ms 16t của mình lại có cái ý nghĩ ấy, và càng ko hài lòng khi đối phương lại chỉ là con trai của 1 tổng giám đốc công ty làm ăn nhỏ... nhưng qua sự tiếp xúc lâu dài ông nhận ra Thiên là 1 chàng trai tốt và có tài, ông cho rằng nếu lấy cậu thì Trang nhất định sẽ được hạnh phúc...

Thầm thoát mà đã 3 tháng trôi qua rồi, chỉ còn đi học 1 ngày nữa là Thiên đã được nghỉ hè... ông Lâm có ý định trong mùa hè này sẽ làm lễ đính hôn cho Thiên vs Trang và sau 2 tuần kể từ khi đính hôn thì sẽ cho cưới luôn. Với thể lực của mình thì ông dư sức tổ chức lễ cưới dù 2 đứa chưa đủ tuổi. Và nhờ thể lực của mình, ông Lâm đã khiến cho việc kình doanh của công ty ba Thiên phát triển mạnh, chẳng bao lâu công ty ấy đã trở thành 1 tập đoàn lớn.

30. Chương 30

Cháp 34:

Đập vào mắt nó là 1 khoảng đất trống... thật kì lạ, nơi này ngày trước là nhà của nó mà. Tuy chỉ là 1 túp lều lụp xụp nhưng cả nhà nó rất vui vẻ mặc dù chị nó ko ưa j nó và ba nó suốt ngày cở bạc nhưng mẹ thì lại rất thương nó...

Bây giờ nơi này lại hoang vắng lạnh lẽo đến sồn tóc gáy. Nó cuống cuống chạy đi tìm dấu vết của sự sống nhưng ko thấy j cả.

Chợt bà lão hàng xóm thấy nó liền chạy sang.

_Con là Điệp đúng ko?? ĐÚng rồi, con là Điệp đây

mà... sau bấy lâu nay con đi đâu mà mất tích luôn vậy??

_Dạ con được người ta tài trợ đi du học. Mà có chuyện j vs nhà con zậy bà??

_À, 2 tháng trước ba mẹ con đã chuyển nhà đi rồi.

Mẹ con có để lại cho con 1 bức thư nhờ bà gửi zùm... Để bà lấy cho con nha, con chờ chút...

...

Con gái yêu,

Khi con đọc được bức thư này thì gia đình ta đã đi xa lắm rồi. Con đừng bao giờ tìm lại chúng ta nữa vì mẹ ko phải là mẹ ruột của con... chúng ta thật sự ko phải là gia đình của con đâu...

Cha ruột của con chính là người mà con đang gọi là ông chủ - chủ tịch Trương Hoàng Lâm. Vì 1 số lí do hủ tục nên ông bà nội của con đã muốn trừ khử con ngay khi con vừa ms chào đời, chỉ giữ lại người anh sinh đôi của con. Chủ tịch Lâm thì ko muốn con bị tổn thương nên đã nhờ chúng ta giúp nuôi dưỡng con. Hồi ấy, ba con vs chồng ta vốn là bạn thân của nhau nên chồng ta đồng ý giúp ngay ko tính toán. Ba con bảo chồng ta phải nghiêm khắc vs con để con có thể nên người, do đó chồng ta thay đổi hoàn toàn ko còn là 1 người yêu thương vợ con biết chăm lo cho gia đình nữa mà thay vào đó là 1 người cha bết nhè, cở bạc, cá độ... ta biết đó chỉ là giả vờ thôi nên cũng ko phản đối j cả. Xin lỗi vì 17 năm qua đã đẩy con vào cảnh khổ cực. Giờ chúng ta phải đi để con trở về thân phận thật sự của mình. Con đừng lo cho chúng ta vì ba con sẽ ko làm j chúng ta đâu...

Con phải cố gắng sống tốt học tốt để trở thành vị lãnh đạo vĩ đại của tập đoàn K&T nhé...

Yêu con nhiều

Người mẹ hờ.

... Đọc xong lá thư, nó ko còn sức để đứng nữa... Nó ko phải là vì quá nhớ người mẹ hờ đó mà ko còn sức... chỉ vì nó ko thể chấp nhận nỗi sự thật - rằng nó chính là con gái ruột của ngài chủ tịch - ông chủ của nó

và cũng chính là người em gái song sinh của Kha – người mà nó yêu thương nhất. Số phận thật trớ trêu... Mỗi tình đầu nó ko ân hận, ko đau khổ vì bị Duy đá, còn mỗi tình thứ 2 này tuy ko có nhiều kỉ niệm như mỗi tình đầu nhưng đã để lại trong lòng nó 1 ấn tượng rất sâu sắc ko thể mờ phai...

Nhưng thật ko ngờ rằng người tình thứ 2 của nó lại chính là anh song sinh của mình... thật là 1 thứ tình cảm loạn luân. Ko thể được... lí nào lại như thế chứ??

...

Nó như người mất hồn mở cánh cổng nhà quen thuộc. nơi đây ms chính là nhà của nó, chính là gia đình thực sự của nó... nó phải làm sao đây, làm sao để đối mặt vs tình yêu của nó đây??? Ôi đau lòng quá, mọi thứ xung quanh nó dường như sụp đổ. Nếu trước đây cuộc sống là màu hồng thì giờ đây đối vs nó chỉ toàn 1 màu đen kịt ở khắp nơi...

_Con về rồi sao?? – giọng nói quen thuộc cất lên làm thức tỉnh nó.

_Chào ba!! – nó cúi đầu chào ông Lâm, người cha ruột của nó

_Ukm, vô nhà đi con!!

_Con có thể nói chuyện riêng vs ba ko??

_Được thôi!!

...

Trong phòng của nó, nó đi lấy ghế cho ba còn bản thân thì ngồi trên giường.

Nó móc nhẹ lá thư của mẹ từ trong túi ra và đưa cho ba... ông nhận lấy đọc rồi tím tái mặt mày...

_Đây có phải sự thực ko?? – mắt nó đỏ hoe

_Ba đã định giấu con suốt đời, vậy mà... thực sự ba ko muốn làm con đau khổ đâu!!

_Vậy đây đúng là sự thực?? – nó nheo mắt để khỏi

phải khóc

_Đúng... ta xin lỗi nhưng đây hoàn toàn là sự thực. Ba phản đối con vs thằng Kha cũng chỉ vì lí do này chứ ko có ý chê bai con...

_Ko sao, giờ thì con đã hiểu rồi. Con mệt quá ba có thể ra ngoài cho con đi nghỉ được ko??

Ông Lâm thở dài nhìn nó. Thà nó khóc thét, kêu gào hay đập phá còn hơn là kìm nén lại. Nhìn nó đau khổ như thế ông ko đành lòng, nó là đứa con gái mà ông yêu quý nhất...ông cảm thấy mình rất có tội khi đã để nó sống trong cảnh cơ cực suốt 17 năm trời, nay trở về nhà lại chịu 1 nhát dao chí mạng vào lòng. Vậy mà nó vẫn cố kìm nén lại ko cho nước mắt tuôn ra... ông thực sự rất đau lòng khi nhìn đứa con gái yêu của mình bị đau như thế...

_Con nghỉ đi nhé!!

Ông Lâm lại thở dài rồi nhẹ khép cửa phòng nó lại...

Nó lại nói dối rồi...

Nó ko mệt, ko phải nó đang nghỉ ngơi...

Nó đau, và bây giờ thì nó đang khóc...

Những giọt nước mắt long lanh nhẹ lăn xuống từ 2 khóe mắt của nó rồi chạm vào gối...

“Tại sao??? Mình vs Kha lại là anh em ruột, mà lại còn là anh em sinh đôi!! Sao mình có thể tin nổi đây?? Giờ mình phải sống sao đây??? Mất đi tình yêu này mình thực sự rất đau... mình mệt mỏi quá rồi... có lẽ, sẽ chẳng bao giờ mình dẩy vào tình yêu nữa... mình ko muốn lại phải đau lòng...”

31. Chương 31

Cháp 35:

Nó nhẹ cựa mình rồi vươn vai thức dậy. Hôm nay chính thức là ngày đính hôn của đứa em vs đứa bạn thân của nó. Nó nên vui mừng ms phải, nhưng bây giờ thì nó ko thể nào vui nổi.

2 con mắt nó sùng húp lên đồ tấy trông như ma vậy. Nó nhanh chóng bay xuống giường đi rửa mặt trước khi có ai nhìn thấy đôi mắt gớm ghiếc ấy.

...

_Anh nói j đi chứ?? Hôm nay là ngày chúng ta đính hôn, và 2 ngày nữa là chính thức trở thành vợ chồng rồi đây... năm nay anh đã 18 rồi, đừng có giận hờn nữa... – Trang bức xúc

___ – Thiên vẫn làm mặt lạnh vs cô nhóc

_Anh nói j đi chứ??? Anh vẫn còn giận vì em nói đụng tới chị ta sao??

_Anh... được lắm. Lấy anh về rồi tôi sẽ hành hạ anh đủ điều!!

_Em muốn làm j thì làm. Dù sao thì anh đồng ý cuộc hôn nhân này cũng chỉ vì gia đình thôi...

_Anh... anh hết yêu em rồi sao?? – mắt Trang ngấn nước

_Zậy thì đúng rồi!! Anh có thể đi nếu anh ko muốn kết hôn!! – Trang khóc

_Anh ko thể bỏ mặc gia đình được. Hơn nữa đã mời khách hết rồi, anh ko thể để ba mất mặt được.

Thiên lạnh lùng nói rồi quay đi để Trang mặc váy cưới. Cô bé bây giờ đã là thiếu nữ 17t, lại đang xúng xính trong bộ váy cưới trắng tinh làm tôn lên vẻ đẹp thiên thần của cô bé.

Thiên phải giả vờ lạnh lùng nhưng trong lòng cũng xốn xang lắm. Nhìn cô vợ bé nhỏ của mình đẹp như thiên thần buổi sớm vậy, tjm Thiên đập nhanh lắm.

“Sao con nhỏ vợ mình đẹp zữ zậy trời???” – Thiên đỏ mặt đặt tay lên tjm mình. _Ông làm j như thằng điên zậy??? – Nó nhăn nhó khj thấy Thiên đứng trước cửa phòng Trang đỏ mặt còn đặt tay lên ngực nữa chứ – đừng có nói vs tui là ông vừa ms “nhìn trộm” nhỏ Trang nha??

_Bà đừng có nghĩ bậy!! Tại vợ tui đẹp quá nên zậy thôi!! – cười

_Ông đừng có mê hoặc tui bằng nụ cười đó!! Tui hok phải là bé Trang, ko phải nhỏ Trần càng ko phải là Thư, ko đồ trước nụ cười giết ruồi đó đâu...

_Bà kì quá!! Mà có chuẩn bị j cho bữa tiệc chưa??

_Thì ko thể mặc quần jean vs áo bun rồi!! Chết nổi là tui hok có mắt thẩm mỹ. j chứ ba cái zụ thời trang này là tui ngu chết được!!

_Thì hồi giờ mà!! Mà thôi chạy qua bà Thư mượn đồ đi, sắp tới giờ rồi đó!!

_Thôi, ba mua sẵn cho tui rùi!! Mà sau này ông phải kêu tui là chị vợ rùi...

_Sao zậy?? Bà chỉ là con nuôi thôi thì cần j phải...

_Zô phòng tui rồi nói.

...

Thiên nhăn nhó nhìn nó. J mà cứ úp úp mở mở, có j thì cứ nói hoạch toẹt ra cho rồi... cứ lấp bắp zậy đâu phải là nó.

Nó hết nhìn Thiên rồi lại thở dài nhìn xuống chân làm cậu nhóc khó chịu vô cùng, gần như hết chịu nổi rồi định hét lên nhưng nhìn cái khuôn mặt u ám của nó đành dần cục tức lại.

Nó lại thở dài nhìn Thiên, móc trong túi áo ra lá thư của mẹ dúi vào tay Thiên.

Thiên thận trọng mở ra đọc rõ từng chữ một.

1.

2..

3...

Cậu là rơi lá thư xuống rồi ngồi thừ ra đó, 2 tay buông thõng về mặt như người mất hồn...

_Đây là sự thực?? – Thiên cất tiếng mở lời trước

Nó ko nói j, chỉ gật đầu...

_Tui hok tin!! Zậy chuyện bà vs thằng Kha thì sao?? Bà vs nó thương nhau đến nhường đó mà...

_Thì phải kết thúc chứ sao?? Hối ngu quá!! – nó tếu để xua đi ko khí ảm đạm.

_Giờ này mà bà còn zỡn nữa... tui thiệt chịu hết nổi bà rồi!! Buồn thì cứ nói buồn, khóc thì cứ khóc đi đừng cố kìm nén làm j!!

Nó nghe xong mặt nhăn như khi ăn ớt rồi đột ngột vỗ cái bốp vào lưng Thiên

_Giờ ông đang dạy đời tui đó hả????

_Bà thường nói tui ngốc mà giờ tui thấy bà con n

_Bà thường nói tui ngốc mà giờ tui thấy bà còn ngốc hơn á!!

_Hứ, tui có buồn đâu mà phải khóc?? Tui quên hẳn lâu rồi!! Giờ là anh em thì tui cũng đỡ khó xử!! – nó cười

_Bà nói thiệt hok?? – Thiên nheo mắt dò hỏi

_Thiệt sao hok?? Hối ngu nữa!! Thôi zè mà lo cái đám cưới của ông đi!!

... Thiên đi khỏi rồi, nó lại lao vào phòng tắm và khóc sụt sướt. Ở bên ngoài cửa, Thiên vừa bước ra đã đụng mặt Trang.

_Trang... em...

_Anh vô phòng chị ta làm j?? Anh muốn phản bội tôi sao??? – Trang gay gắt – Tôi đã nói anh cứ việc hủy hôn mà!! Còn nếu chấp nhận thì ko được phản bội tôi, nhất là vì chị ta!!

“Con bé chưa nghe j sao ta?? Có nên nói hay ko??” – Thiên nhăn mặt đắn đo.

_Tại sao anh lại nhăn nhó?? Bộ tôi nói ko đúng hay sao???

_Nhóc này!! – Thiên mỉm cười bẹo má Trang, một hành động dễ thương cho thấy Thiên đã tha thứ cho cô bé.

_Ui da, anh làm j zậy??? – Trang ngạc nhiên nhìn Thiên rồi ôm má.

_Chừng nào em thành người lớn rồi anh sẽ nói cho em nghe!! – Thiên mỉm cười và tiếp tục bẹo má Trang.

Sau đó, khi thấy Kha từ dưới đi lên thì Thiên cúi xuống hôn lên bờ môi mềm mại của Trang rồi biến xuống nhà.

Trang đỏ mặt, tịm đập thình thịch. Cô bé ko tin ở mắt mình nữa... Thiên đã mỉm cười, véo má rồi còn hôn Trang nữa. Cô bé đặt tay lên tịm, nó đang nhảy thật mạnh trong lồng ngực.

“Vậy có thể coi là ảnh đã nguôi giận rồi ko?? Mà ảnh zô phòng chị Diệp làm j ta???”

Kha nhìn thấy cái cảnh sến hơn con sên đó thì ko khỏi buồn cười. Hắn ôm bụng cười lăn cười bò vì cái cảnh vừa rồi. Trang bây giờ ms sực tỉnh vì tiếng cười vô cùng “tế nhị” của ông anh mình, cô bé xí hỏ vội bỏ vào phòng.

“Như vậy đủ cho cô bé hiểu chưa ta?? Mà thôi!! Mình phải đi gặp ông ba vợ!” – Thiên tự nhủ

...

Thiên chạy khắp nhà tìm mà ko thấy ông ba vợ của mình đâu cả, cậu nghĩ chắc rằng giờ này ông đang ở khách sạn chuẩn bị cho lễ đính hôn rồi nên liền lấy xe chạy thẳng ra khách sạn luôn.

Tìm thấy nhạc phụ rồi, Thiên ko biết phải bắt đầu câu chuyện thế nào nữa. Dù j cũng ms chỉ là thằng con rể tương lai, còn 2 ngày nữa ms chính thức là người trong nhà thì lấy tư cách j mà xen vào chuyện thầm kín ấy chứ. Nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng cậu quyết định đợi lễ cưới tổ chức xong rồi ms hỏi. Nhưng trong lòng cậu bây giờ ngổn ngang những câu hỏi... nếu bây giờ mà ko biết được thì cậu sẽ chịu ko nổi mất... làm sao đây???

32. Chương 32

Cháp 36:

Buổi lễ đính hôn diễn ra vô cùng mệt mỏi. Khách mời toàn là những vị tai to mặt lớn, đối tác làm ăn lâu dài của tập đoàn ba Thiên và 1 số vị có thế lực trong thế giới ngầm. Trang thì cứ cười cười nói nói vs đám bạn mà ko tập trung lo làm cô dâu j hết, còn nhỏ bạn thân nhất chính là Diệp thì lại đứng đưng ngồi uống rượu>

2 ngày sau, Trần vẫn bật vô âm tín.

Hôm nay là chủ nhật, cũng chính là ngày thành hôn của Thiên vs Trang. 1 ngày đẹp trời thích hợp cho 1 cái đám cưới... bầu trời hôm nay đặc biệt cao và xanh hơn cả tuy chưa tới mùa thu, trời xanh là ko 1 gợn mây, nắng vừa ấm và tỏa lan khắp nơi...

_Trần Hạo Thiên, con có đồng ý nhận Trang làm vợ, thề suốt đời chung thủy và chỉ yêu 1 mình Trang, luôn bên Trang dù đau khổ hay vui sướng, lúc vinh hoa cũng như khi hoạn nạn?? – cha xứ cất giọng nhẹ nhàng

_Vâng, con đồng ý! – Thiên đồng ý

_Trương Hoàng Ngọc Trang, con có đồng ý nhận Thiên làm vợ, thề suốt đời chung thủy và chỉ yêu 1 mình Thiên, luôn bên Thiên dù đau khổ hay vui sướng, lúc vinh hoa cũng như khi hoạn nạn??? – vị cha xứ quay qua Trang

_Vâng, con đồng ý!! – Trang khẽ thưa.

Mặt con bé đỏ ửng lên khi Thiên đeo nhẫn vào ngón tay ỉnh, rồi tới lượt mình phải đeo nhẫn vào tay Thiên thì con nhỏ lúng túng ko biết nên làm j trước, rồi mặt mày đỏ lên hết cả. May mà Thiên nhận ra, cậu nhẹ nhàng nháy mắt làm cho cô bé tự tin hơn.

Sau phần trao nhẫn, mọi người trong nhà thờ đồng loạt đứng lên hô to

_Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi!!

Trang ngại ngùng đan những ngón tay thon dài vào nhau. Còn Thiên sau 2s trấn tĩnh liền khuôn mặt bé nhỏ của Trang rồi nhẹ đặt lên môi con nóc 1 nụ hôn nồng ấm, kéo dài khoảng 2p (hôn ko kịp thở lun). Tjm Trang lại nhảy loạn lên, cô bé run lên khe khẽ rồi nắm tay lấy tay Thiên để khỏi khụy xuống. Đôi chân cô giờ ko đứng vững nữa. Cô bé vui quá, vì đã trở thành vợ chính thức của THIÊN.

Từ giờ Thiên chỉ là của 1 mình cô mà thôi, ko ai có tư cách để tranh giành Thiên vs cô nữa.

Mọi người lo mừng cho hạnh phúc của đôi vợ chồng trẻ mà ko nhận thấy phía cuối nhà nhờ có 1 cô bé đang rơi lệ. Vâng, cô bé đó chính là Trân. Trân khóc ko phải vì buồn hay vì đau khổ. Trân khóc vì vui cho hạnh phúc của Thiên... cô khóc để tạm biệt Thiên lần cuối vì cô biết từ giờ Thiên sẽ ko bao giờ thềm ngó ngang tới cô nữa... Trân khóc vì từ giờ Thiên sẽ có nơi chốn riêng, hạnh phúc riêng và Thiên sẽ được vui vẻ từng ngày. Giờ Trân ms nhận ra mình yêu Thiên nhiều đến vậy... nhiều đến nỗi chỉ cần nhìn thấy Thiên hạnh phúc là cô cũng ấm lòng... cô thật ngốc nghếch... nhưng cô bé đó cũng đã trưởng thành rồi... đã thực sự trở thành người lớn rồi, cô bé đã biết quan tâm đến hạnh phúc của người ấy hơn là của mình, cô bé biết lấy niềm vui của người ấy làm niềm vui của mình... cô bé đã biết rút lui để ko phải đau khổ...

Nhưng sao lòng Trân vẫn đau lắm... đau như có dao cứa vào... đau như có ai đó bóp chặt vào trái tim cô vậy

“Khi nào biển cạn thì em ms hết yêu anh!! Vĩnh biệt anh, em rút lui thôi. Nhưng anh hãy nhớ có 1 cô bé luôn yêu anh mãi, luôn sẵn sàng bên anh những lúc anh cần. Thôi em phải đi đây...”

Cô bé lau nước mắt rồi nhẹ nhàng rút khỏi nhà thờ, nhẹ đến nỗi tưởng chừng như ko 1 ai biết được sự có mặt của cô ngày hôm nay...

Nhưng ko, vẫn có người biết, vẫn có người âm thầm quan sát cô bé mà tjm nhói lên từng hồi. Đó ko phải ai khác chính là Điệp. Nó thấy có lỗi vs đứa em nhỏ này quá, nó đã ko quan tâm đến cảm giác của đứa em. Đáng lẽ nó ko nên để Thiên đi cứu Trân ngày hôm ấy, để rồi TRân rung động vì Thiên và để rồi ngày hôm nay phải đau khổ tột cùng. Nhìn nước mắt con nhỏ lăn chã rơi mà tjm nó quặn thắt, nó xót xa lắm... Nó nhẹ nhàng tiến đến đặt tay lên bờ vai bé nhỏ của Trân.

Cô bé ngược đôi mắt ngấn lệ lên nhìn Điệp.

_Anh Cường?? – Trân khẽ reo lên – à mà ko phải, anh là con trai mà!!

_Ukm, chị là Điệp bạn của Cường vs Thiên. CHị

đã nghe Cường kể, em thích Thiên đúng ko??????

_Dạ!! Nhưng mà điều đó thì có ý nghĩa j đâu... giờ Thiên đã có bến, đã phải dừng lại rồi, em chỉ còn biết rút lui thôi!!

_Em ko nên thích Thiên. Nó chỉ toàn gây đau khổ thôi!! Nếu em là người mà nó thích thì em sẽ sung sướng lắm, nhưng nếu nó chỉ coi em như em gái thì ko nên tiến sâu!! – nó nhẹ nhàng an ủi

_Sao chị biết rõ anh Thiên vậy?? – Trân quệt nước mắt

_Thì chị vs nó lớn lên cùng nhau từ nhỏ tới lớn mà!!

_Hi, em kết chị rùi đó!! Chị làm chị kết nghĩa vs em nha!!

Nó cười, xoa đầuTrân. Cô bé này nếu ko thích Thiên thì sẽ mãi là cô gái dễ thương nhất trên đời.

_Ukm, chị cũng kết em rùi, em gái à!! – nó cười hiền

Nó lại xoa đầu Trân và cả 2 cùng cười.

...

Hôn lễ đã tan từ lâu, nó ngồi chỗ tượng đài Đức

mẹ trò chuyện vs Trân. Lần đầu tiên nó nói chuyện vs TRân bằng thân phận con gái. Nó chợt hiểu ra nhiều điều mà con trai ko bao giờ có thể biết được từ con gái, đó chính là tâm tư thâm kín của các girl. Đúng vậy, con trai sẽ ko bao giờ có thể hiểu nổi đâu.

_Nói chuyện vs chị zui ghê á!! Em kết chị thiệt rùi.

_Ukm, chị cũng vậy!! Tiếc là ko có thời gian bên nhau nhiều. Hết hè chị phải về Nhật rồi!!

_Thì em cũng đi Nhật mà!! Năm nay em chuyển sang đó học lun.

_Ủa thiệt hả?? Zay em tính theo trường nào??

_Sakura!! Nghe nói trường đó dạy giỏi lắm chị!!

_Hay quá, zậy chị em mình tương ngộ rồi. CHị cũng học trường đó mà!!

Tụi nó đang ngồi bàn chuyện “đại sự” thì bỗng Thiên trong trang phục chú rể từ đâu chạy tới hù tụi nó. Nó bực mình dấm thùm thụp vào lưng Thiên, còn Trân thì nhìn cậu bằng đôi mắt sững húp lên.

_Trời, em gái anh sao zậy??? Đứa nào bắt nạt em nói đi anh xử nó cho!!

_Hì có ai đâu anh? Mà em muốn báo cho anh 1 tin nè!!

_Thì nói đi!! Anh đang nghe đây!!! – Thiên mân mê chiếc khăn tay của Trân – cái này em mua ở đâu zậy??

_Em tự thêu đó!! Mà em chuẩn bị đi du học ở Nhật. Bữa nay em tới để tạm biệt anh!!

_Ừ... hả??? Em nói cái j?? Đi du học Nhật?? Tại sao em phải đi?? Mà khi nào em đi?? Sao ko chịu báo sớm hơn cho anh?? – Thiên bức xúc

_Anh... hỏi nhiều zậy sao em trả lời? – Trân nhăn mũi

_Ồ... thôi từ từ nói cũng được.

_ANH ngồi đây đi!! – Trân xích zô trong – ba mẹ em đã có ý định cho em đi lâu rồi, nhưng mà em chưa đồng ý. Giờ thì em chả còn lí do j mà ở lại đây nữa nên em đi thôi.

_Là vì anh?? Anh xin lỗi! _Ko sao đâu anh!! Làm em gái vui hơn mà! Nếu rảnh thì anh bay qua đó thăm em là được rồi!! – Trân có ép nước mắt chảy vào trong rồi chạy nhanh ra khỏi nhà thờ.

Thiên nhìn theo, đôi mắt ánh lên vẻ tội lỗi lẫn xót xa vô hạn... Trang đứng phía sau hàng thông và tình cờ nhìn thấy ánh mắt ấy, cô nàng lại tưởng là THIÊN đang nuối tiếc Trân.

2 ngày trước, khi nghe tin Trân phải đi du học Nhật, Trang cũng hơi có chút buồn trong lòng, nhưng h’ lại nhìn thấy ánh mắt ấy, máu ghen của Trang lại bùng phát...

...

_Bà có thể chấp nhận mọi chuyện sao?? – Thiên

chuyển lên phía trên ngồi cạnh Điệp – bà... ko có cảm giác j sao??

_Tui ko sao mà!! Từ giờ phải kêu tui là chị zợ đó!! Ủa mà sao ông hok trả cái khăn cho con nhỏ??

_Ủa thì thấy đẹp quá nên đưa lun. Mà bé Trân giỏi thêu lắm hả?? Công nhận đẹp thật ák!!

_Trời đất... ông vs nó thân thiết hơn mà lại đi hỏi tui?? – nó nhăn nhó.

Phải công nhận là Trân khéo tay thật. Con nhỏ thêu được 2 chữ “T” lồng vào nhau rất kiểu cách, thật ko ngờ...

“2 chữ T... có lẽ nào là... Thiên vs Trân?? Mình thật ko tốt vs cô bé!!” – Thiên tự trách mình.

...

Vừa mở cửa bước vô phòng, Thiên đã nhận ngay 1 cái gối vô mặt...

Trang ngồi khoanh tay trên giường, vẽ mặt hầm hầm...

_Vợ iu của anh sao zậy nèk?? – Thiên cười hiền, trong hơi thở có chút men rượu.

_Anh lưu luyến nhỏ Trân lắm đúng ko?? ANH đi mà theo nó qua Nhật lun đi!! – Trang tức giận. Cô nhỏ này càng ngày càng mất lí trí rồi.

_Vợ iu đừng giận anh mù!! Anh chỉ biết có mình em thôi!!

Thiên nhào tới ôm Trang vào lòng. Cô nhóc cố hết sức đẩy cậu ra nhưng vô ích. Thiên thì thâm vào tai Trang

_Từ giờ em là của anh rồi, anh sẽ ko bao giờ để mất em nữa đâu...

Trang ko còn đủ sức để đẩy Thiên nữa, cậu ghì cô thật chặt khiến cô ko thể thở nổi. Cô cố gắng nhích người qua 1 bên để tiếp O2

_Anh thả em ra, kì quá!!

_Zậy thì em phải hứa vs anh đi, từ nay đừng ghen bậy nữa thì anh thả, hok là anh ôm em tới tối mai lun!!

_Oh, em... em hứa... anh kì quá àk!!

_Thương vợ nhất!! Thôi vợ ngủ đi, anh qua phòng sách ngủ!!

_Ủa j kì zậy??

_Bộ em thích ngủ chung hả?? – Thiên nheo mắt

_A...ai nói em thích chứ?? Chỉ là... tụi mình là vợ chồng nên... em...

_Àk, ba nói là em chưa đủ tuổi nên ko được ở chung!! Nên anh ra ngoài, nhưng nếu em thích thì ba cũng ko cấm đâu!! – Thiên cười gian tà.

_Anh... anh đi đi!! – Trang ném thêm 1 chiếc gối nữa vô mặt Thiên.

Cậu cười lớn, cúi xuống nhặt chiếc gối rồi bước ra ngoài, ko quên ném lại cho Trang 1 cái nháy mắt tinh nghịch _Vợ iu ngủ ngon và nhớ mơ về anh her!!

Trang tức lắm, tự nhiên bữa nay Thiên lại giở thói cà chớn y như Kha, nhưng trong lòng lại rất zui... Thiên có vẻ thương Trang rất nhiều, và cũng ko còn nhớ chuyện giận hờn j trước đây nữa, vậy là Trang hạnh phúc lắm rồi...

...

Ngày cuối cùng của mùa hè cũng đã đến, nó phải lên máy bay về Nhật để kịp ngày nhập học. Năm nay đã là năm cuối cấp rồi...

Cả nhà chỉ có ba vs Thiên là đi tiễn nó

_Chị nhớ giữ gìn sức khỏe nha! – Thiên bịn rịn cầm tay nó.

_Con đi rồi, này vắng hẳn tiếng cười!! – ba nó cũng gạt nước mắt.

_Ba vs Thiên ở nhà cũng bảo trọng nha!! Ba làm như ko có con thì cả ko có ai cười ko bằng. Ba cố gắng lo cho đám của anh Kha vs Hân nha!! – nó cười, khuôn mặt đượm buồn

Ko phải là nó đã chấp nhận, nhưng sự thật thì lại quá rõ ràng khiến nó ko thể ko tin... dù nói j thì nói, bây giờ Kha vs nó là anh em sinh đôi, ko thể nảy sinh tình cảm được. SUốt mùa hè nó đã tránh mặt Kha, cố gắng ko nói chuyện vs Kha và cố gắng dần lòng mình lại để ko phải đau... nó làm được, nhưng lòng nó vẫn đau, nó vẫn ko thể chấp nhận được sự thật phũ phàng ấy...

33. Chương 33

Cháp 37:

Lên máy bay, lòng nó vẫn ngổn ngang những kỉ niệm ở đây. Thôi thế là hết, chấm dứt tất cả mọi mong ước ở đây thôi... nếu còn tiếp tục tình cảm thì sẽ chỉ có nó đau khổ mà thôi, dù sao thì Kha cũng sắp phải lấy vợ rồi...

Ngồi lâu, máy bay cũng đã cất cánh... nhưng nó ko thấy Akira lên máy bay. Điện thoại thì ko được dùng, mà Akira thì ko thấy tăm hơi đâu cả khiến nó có đôi chút lo lắng.

Bỗng anh chàng từ đâu chạy xồng xộc tới chỗ nó, thở ko ra hơi

_Tiểu thư... xin...lỗi... tôi... tới trễ...

_Ko sao, anh ngồi đi!! – nó cười.

_Tôi muốn nói vs tiểu thư 1 chuyện! – Akira nói – mong tiểu thư đừng giận!!

_Anh cứ nói!! – nó vẫn cười.

_Lão gia đã sắp xếp hôn lễ cho tiểu thư rồi, sau khi thi học kì I xong lão gia sẽ sang đây tổ chức lễ đính hôn. Sau khi tiểu thư tốt nghiệp xong thì sẽ cử hành hôn lễ ngay tức khắc!!

_Có phải chồng chưa cưới của tôi là người tên Jin ko?? – nó bình thản

Hơi ngạc nhiên nhưng Akira khẽ gật đầu.

_Tôi biết rồi!!

Nó nói rồi quay mặt ra phía cửa. Nó đã quá mệt mỏi rồi, giờ người ấy là ba nó thì có thể quyết định cuộc đời của nó... nó sẽ ko phản đối, ko đau khổ nữa.

Nó chợt nghĩ tới lời nói của Trần hôm ở nhà thờ. Hình như Trần cũng sẽ đi Nhật thì phải... ko biết con nhỏ có ở trên máy bay này ko nữa!

“Chắc là ko đâu, cô bé phải đi trước để thích nghi vs thời gian ở bên đó nữa mà!!!!”

_Oáp... mệt quá, chừng nào tới nơi anh đánh thức tôi nhé! – nó dặn Akira rồi lặn quay ra ngủ luôn ko chờ câu trả lời.

...

4h liên mệt mỏi trên máy bay cộng vs sự thật phũ phàng kia, nó ko còn sức mà đi nữa=>buộc lòng Akira phải công nó.

Thức dậy trên chiếc giường cách xa hơn 2 tháng trời, nó vươn vai rồi chạy xuống nhà tìm... thức ăn.

_Chào!! – 1 tên con trai ngồi trên sofa.

_Chào!! – nó đáp lại trong vô thức.

_Bạn có vẻ ko quan tâm tới người khác nhỉ?? Ko thèm nhìn mặt tôi lun!!

...

_Tiểu thư!! – Akira xông vào – ủa, Jin cậu làm j ở đây??

_Cậu là Jin sao?? – nó quay ra hỏi.

Đã lâu rồi, nó gần như đã quên đi gương mặt mà nó tình cờ trông thấy trong nhà sách cùng vs Akira.

_Bạn biết mình à??

_Cậu là người sao?? – nó vẫn tiếp tục hỏi.

_Ukm... mình tới để chào bạn!!

Nó ko nói ko rằng cũng ko tìm đồ ăn nữa, quay lưng bỏ lên phòng.

_Bạn đừng khinh người quá chứ?? – Jin gọi vs lên.

_Cậu đừng nói j nữa!! Tiểu thư ko thích chuyện này đâu, đừng làm tiểu thư ghét cậu thêm... – Akira nói.

_Vậy thì sao?? – Jin nhếch mép – anh thích cô ta sao mà nói?? Thân phận mình chỉ là kẻ làm thuê thì nên an phận đi.

Akira giận tím mặt nhưng ko nói lại được. Dù j thì địa vị xã hội của Jin cũng cao hơn anh mà, nói lại rồi mọi người nói anh ko biết kính cấp trên thì khổ.

_Cậu kia, dám nói động tới Akira sao?? – nó chợt phóng xuống.

_Ừa, bạn... – Jin giật mình.

_Bạn j?? – nó nhào tới ôm lấy cánh tay của Akira – nói à biết, người tôi thương là anh Akira, ko bao giờ tôi chịu lấy cậu đâu!! Giờ thì biến khỏi nhà tôi ngay.

Mặt tên Jin kja từ hồng hào chuyển sang trắng bệch rồi đỏ tía, hấn đứng phắt dậy rồi lừ mắt đe dọa

_Rồi tôi sẽ làm cô phải điều đứng, cứ chờ đây!!

_Xin mời cứ việc!! – nó nhướn mày.

...

Nó ngồi xuống sofa, đối diện là Akira khuôn mặt đỏ lự như ớt chín

_Tiểu thư... chuyện hồi nãy...

_Thì sao?? – nó nhìn anh vs khuôn mặt hết sức ngây thơ.

_Chuyện...

_Anh giận tôi chỉ vì tôi nói dóc là người iu của anh sao?? Đàn ông con trai j mà nhỏ nhen zậy??

_Tôi.. ko phải, chỉ là hấn ta sẽ làm khó cho lão gia nên tôi...

_Cái đó anh ko phải lo!! Tôi sẽ là người giải quyết tất cả!!

Nó mạnh miệng vậy thôi, chứ nếu tên Jin ấy mà có làm j thì nó cũng chả biết phải xử sao nữa...

... Nó đến trường sớm hơn mọi ngày. Có 2 lí do để nó đi sớm, 1 là hôm nay là ngày khai trường, và 2 là để tìm lớp của bé Trân.

Đây rồi, cô bé học lớp 2A, lớp của nó năm vừa rồi.

Vừa thấy nó, Trân đã hét toáng lên rồi chạy ra ôm cổ nó

Con bé vừa cười vừa nói

_Chị... cuối cùng thì cũng được gặp chị rồi!! Nhớ chị quá chừng àh!!

_Chị cũng nhớ em lắm nhóc àk!! – nó xoa đầu con nhỏ.

Bên trong lớp học, mọi người bắt đầu bàn tán về nó vs Trân. Năm vừa qua, nó đã là ngôi sao của trường Sakura này, nên khi thấy 1 con nhỏ xa lạ như Trân lại có vẻ rất thân thiết vs nó thì ai cũng ngạc nhiên.

_Đi thôi, chúng ta ra ngoài nói chuyện!

_Đi đâu chị??

_Ở đây có 1 chỗ yên ắng y như trường cũ của em!! Vs lại nơi đó cũng ko có ai tới nên mình ko lo có người nghe lén đâu em!!

_Sao lại có người nghe lén zậy chị???

_Thì tại chị là ngôi sao mà!! – nó tự hào vỗ ngực.

_Oe...

...

Bài giảng văn của ông thầy hiệu trưởng (tức Akira) kéo dài trong 10p, sau đó các học sinh có quyền giao lưu làm quen vs nhau... trong ngày khai trường này ko phải học hành j cả.

Nó và Trân cũng đang định tìm chỗ vắng vẻ để tâm sự, bỗng Shjn trông thấy nó. Cậu liền kéo tay Ashe chạy theo

_Sizuka, Sizuka... bạn có nghe mình ko?? Mình là Shjn nè!!

Nó nghe được tiếng gọi từ phía sau bèn quay lại và trông thấy Shjn vất vả kéo tay Ashe chạy tới chỗ nó. Nó cười thương cho cái thân của Shjn luôn phải gấn vs tên Ashe cà chớn này.

_Sao cô nói về mà, ko đi luôn đi?? – Ashe bực bội.

_Ừa tôi có nói vs cậu sao?? – nó ngạc nhiên.

_Ồh... thì cô ko nói, nhưng tôi... hỏi thầy hiệu trưởng!! – Ashe chống chế.

_Thật ko?? – nó nheo mắt tinh nghịch – nói thật đi, có phải vì quá nhớ tôi nên cậu tới tìm tôi ko???

_Điên àk?? Cô bị bệnh tưởng nặng lắm rồi đấy!! – Ashe bĩu môi.

Nó bực bội quay đi, tên Ashe này ko gây vs nó thì chết hay sao chứ?? Cứ mỗi lần nó vs Ashe gặp mặt là lại có chuyện xảy ra àk!!

Shjn thấy tình hình căng thẳng bèn cười hì hì như con khỉ để giảm hòa

_Thôi mà, 2 bạn sao cứ cãi nhau hoài vậy??

_Bạn jm đi, để mình trị con nhỏ này!! – Ashe nhếch mép.

_Chưa biết ai trị ai đâu nhé!! – nó cũng trừng mắt lại Ashe.

_Con nhỏ cứng đầu ko biết vâng lời người lớn là j à??

_Cậu vừa bảo ai cứng đầu hả?? Cậu lớn hơn tôi bao nhiêu mà bày đặt chứ??

_Tất nhiên tôi lớn hơn cô nhiều, cô ngốc!!

_Cậu... đồ... cái đồ...

_Đồ j nào???

_Đồ 18~ đồ 35~

Nó bực bội **** đồng 1 câu rồi kéo tay Shjn vs Trân đi 1 mạch.

Ashe nhăn mặt 1 lúc rồi như chợt hiểu ra, hần hét toáng lên muốn banh cái trường

_CÁI CON NHỎ MẶT KHỈ KIA TUI LÀM JK MÀ CÔ DÁM NÓI TÔI VẬY HẢ???

Nó mỉm cười đắc thắng, cuối cùng thì nó cũng đã có thể làm cho Ashe tức giận thét to. Trước đây khj cãi nhau vs nó, hần chỉ nhếch mép rồi buông 1 câu mà khiến nó đứng hình lun, còn giờ thì hần đã giận đến mức mặt mày tím tái, phải thét to lên...

Mà nó đẹp vậy mà hần dám nói nó là nhỏ mặt khỉ thì đúng là tên ko có mắt thẩm mỹ, hoặc con mắt thẩm mỹ ấy đã bị lè rồi.

Nhưng dù mắt hần có lè cũng phải thấy mờ mờ chứ?? Con người ta đẹp như như nàng út trong ống tre vậy mà dám nói là nhỏ mặt khỉ, mắt hần đúng là có vấn đề nặng lắm rồi, ko chữa trị sớm là hỏng hết!!

...

Suốt ngày, Trân cứ bám theo nó như hình vs bóng. Điều này làm cho nó nhớ lại hồi xưa – khi còn là con trai, và cũng khiến nó nghĩ ra trò chơi ms.

_Trân nè, giờ 2 tụi mình giả trai đi tán gái ko??

_Hả??? Chị nghĩ ra cái trò j mà độc quá vậy???

_Ko sao đâu, làm con trai zui lắm, hồi trước có 1 thời chị đã giả trai đi học mà!! Vs lại 2 chị em mình đẹp zậy, ra đường nhất định là con gái theo nhiều lắm...

_Nhưng em vẫn thấy sao sao á!! – Trân lưỡng lự.

_Hay là chị em mình thi coi thử ai được con gái thích hơn?? – nó cười.

_Ờ.. – Trân gãi đầu – em... em...

_Chán em quá!! Sao tự nhiên lại rụt rè zậy chứ?? – nó nhăn nhó.

_Thôi mà chị đừng giận!!! Thì chơi thử cũng được, nhưng mà thử thôi nhak!

_Ukm, iu em gái nhất!!

Nó mỉm cười sung sướng ôm chầm lấy Trân.

Sau khi thay đồ và đội tóc giả xong, nhìn nó và Trân khác hẳn ko còn là 2 tiểu thư nhu mì hiền thực như ban nãy nữa, mà thay vào đó là 2 chàng trai thư sinh trông rất baby. Tất nhiên nó đã có kình nghiệm trong chuyện này nên cảm thấy rất bình thường, còn Trân thì rất ngạc nhiên

_Chị... ko ngờ mình cải trang thành con trai lại đẹp vậy đó!! Hơn hẳn lúc em là con gái!!

_Chuyện, người đẹp vì lụa mà!! 2 chị em mình mặc đồ con trai hợp hơn!

_Thì ra zậy. Giờ mình làm j nữa chị??

_Tối nay có bữa tiệc sinh nhật của nhỏ lớp trưởng lớp chị, tụi mình tới đó đi. Dù sao gia đình em cũng phải nhờ vào thế lực của nhà nhỏ ms phát lên được!!

_Dạ!! Ủa mà sao chị... chị giống anh Cường quá zậy??

_Hả?? – nó giật mình. Hình như nó đã quên mất chuyện này thì phải – ơ, à... ai cũng nói zậy hết á!! Chắc là người giống người!! – nó cố thanh minh.

_À, vậy tối chị qua nhà đón em nha!! – Trân cười.

_Ukm. Nó thở phào nhẹ nhõm. Trân ko nghi ngờ j cả.

Chuyện nó chính là Cường cho Trân biết thì cũng ko sao, nhưng nó sợ khi Trân biết nó chính là người anh mà Trân yêu quý thì Trân sẽ ko thân thiết vs nó nữa, Trân sẽ cho là nó lừa phỉnh Trần rồi giận nó, giống như Trang đã giận nó.

Trang là em ruột của nó nên có giận thì cũng sẽ hòa thôi, nhưng Trân thì chỉ là em kết nghĩa, và nó rất thương Trân ko nỡ để Trân phải tổn thương. Nó đã làm Trân tổn thương rất nhiều rồi, giờ nó có nghĩa vụ phải chăm sóc và bù đắp cho Trân.

...

Tại , phòng của Trang

_Anh Thiên, sao anh vẫn còn vương vấn chị Điệp vậy?? – Trang bọc dọc khi tìm thấy tấm hình của Điệp trong hộp bàn làm việc của Thiên.

_Trang... em đừng có ghen bậy nữa được ko?? Anh giữ lại ảnh của Điệp thôi mà!! Hơn nữa bây giờ Điệp đã là chị vợ của anh...

_Anh nói chị ta là chị của ai chứ?? Em chỉ có anh Kha là anh thôi!! Em ko cần thứ chị kiểu đó, chị em j mà lại đi giành chồng của nhau chứ??

_Em im đi, em biết j mà nói?? – Thiên nổi điên .

_Giờ anh lại vì chị ta mà nổi điên vs em sao??? Chị ta đã dụ dỗ j anh vậy??

34. Chương 34

Cháp 38:

Chát...

Trang sững sờ... Đây là lần thứ 2 kể từ khi quen nhau, Thiên tát Trang...

Mắt Thiên đỏ ngầu lên, trông cậu giờ rất giống Satan – vua quỷ.

Khuôn mặt Thiên nổi lên cơ man nào là gân xanh gân đỏ. Cậu đã tức giận lắm rồi... đây là lần thứ 2 trong đời cậu tát Trang. Nhưng vs cái tát này cậu ko hề hối hận như cái tát đầu tiên.

__Em có biết vì gia đình em, vì Kha mà Điệp phải dằn lòng mình lại, phải xóa bỏ hình bóng của Kha mặc dù hình bóng ấy đã in rất sâu trong trái tim Điệp ko?? Vì sao Điệp phải ct vs Kha, vì sao Điệp phải sang Nhật??? Tất cả chỉ vì Điệp ko muốn nhìn thấy Kha mang tội bất hiếu vs ba, ko muốn nhìn thấy vì cô ấy mà gia đình này bất hòa... và hơn hết là vì cô ấy thương Kha rất nhiều!!

__Tại sao chứ?? Thương anh Kha mà lại bỏ anh ấy mà đi?? Chị ta còn là người ko??? Hơn nữa tại sao lúc em hỏi thì chỉ lại nói là ko còn yêu anh Kha nữa?? Anh nói đi chứ??

__Chính vì thương Kha nên Điệp ms phải bỏ đi... em đâu có biết chuyện j đã xảy ra vs Điệp đâu mà dám lớn tiếng trách cô ấy như thế??? Chính Kha là người muốn tống cổ Điệp qua Nhật trước, chính gia đình em đã đẩy Điệp tới chỗ tuyệt vọng, đau khổ tột cùng... cô ấy đã vì hp gia đình em mà hi sinh nhiều như thế... rốt cuộc thì nhận lại được j nào?? Sự ghẻ lạnh của em... sự hờn dỗi của Kha... tại sao Điệp lại phải làm thế chứ?? Điệp đã phải đau khổ 1 mình, vậy mà chẳng có ai thương cho thân cô ấy hết vậy??

__Anh nói cái j chứ?? Anh sao mà hiểu được con người mưu mô của chị ta???

Chát...

Cái tát thứ 3 Thiên dành cho Trang, cậu đã dồn sức rất nhiều. Khuôn mặt cậu giờ đây ko còn là hoàng tử nữa mà là gương mặt của quỷ dữ.

__Em thì biết j chứ?? Em chẳng biết j cả! Vì thế thì đừng có tùy tiện nhận xét 1 con người cao cả như Điệp!!

__Anh... lại còn dám tát em nữa sao?? – Trang ôm mặt, mắt rưng rưng.

__Cô đừng có khóc trước mặt tôi, thật gai mắt quá!! Chính vì thương Kha mà cô ấy phải từ bỏ cậu ấy... cô có biết lí do vì sao ko?? Vì 2 người họ chính là anh em sinh đôi đấy... nếu là cô thì cô sẽ làm thế nào??? Tiếp tục yêu anh trai song sinh của mình à??? Điệp đã vì các người, đã vì hạnh phúc của các người mà hi sinh lớn lao như thế... cô ấy nghĩ nếu cô ấy đã rời xa Kha thì tất nhiên Kha cũng sẽ quên cô ấy... rốt cuộc thì lòng tốt ấy nhận lại được j nào??? Sự khinh bỉ, rẻ rúng, lạnh nhạt của các người... cô ấy tốt vậy để làm j chứ??? Sao cô ấy lại phải ôm mối tình dang dở mà đau khổ 1 mình chứ?? Cô thử nghĩ đi, nếu là cô thì cô sẽ như thế nào?? Cô có thể cao cả như Điệp ko?? – Thiên xoắn 1 tràng, mặt cậu đã giãn ra đôi chút và đôi mắt ko còn đỏ nữa.

__Anh nói vậy là sao em ko hiểu??? – Trang hốt hoảng.

__Mún biết thì hỏi ba cô đó!! Tôi đi đây, tạm thời chúng ta đừng nên gặp nhau thì tốt hơn... tôi mệt mỏi lắm rồi!! – Thiên nhỏ nhẹ.

Thiên dời gót khỏi phòng Trang, thu xếp đồ đạc rồi trở về nhà ba mẹ. Còn Trang thì ko còn sức để đứng nữa rồi... câu chuyện vừa rồi như 1 vết dao cắt vào tim cô bé...

Cô bé ko còn tin vào tai mình nữa...

“Ko... ko thể nào có chuyện anh Kha vs chị Điệp là anh em song sinh được... bao lâu nay ba mẹ có nói j đâu! Phải rồi, mình phải đi hỏi ba...”

Trang tức thì đứng phắt dậy, chạy sang phòng ba để hỏi cho ra nhẽ mọi chuyện. Nhưng giờ này ông Lâm đang ở công ty rồi... Trang phải làm sao đây?

“Phải rồi... chắc chắn là chuyện này anh Kha phải biết... phải đi tìm anh Kha”

Nhưng rồi ý định đó của Trang cũng tan vỡ khi nhìn thấy ông anh say xỉn của mình. Kha đã trở nên 1 thằng nhóc say xỉn bết nhè từ khi Điệp ra đi. Ngày nào cũng như ngày nào, Kha ko tới trường mà lại trốn vào quán rượu... nhậu nhẹt cho say xỉn rồi lại lên cơn đi gây sự vs người ta. Nếu ko có ông Lâm thì Kha đã bị các băng đảng thanh toán từ lâu rồi.

... Thiên – khuôn mặt hầm hầm chữ cháo thịt bầm – tông cửa xông vào văn phòng rồi nằm phịch xuống ghế sofa, quăng cái vali vào 1 góc. Lúc đầu cậu định trở về nhà ba mẹ nhưng nghĩ thế nào rồi lại thôi, cậu lại xách đồ đạc tới văn phòng mình.

Đúng lúc đó, ba Thiên vs ông Lâm cũng bước vô luôn. Thiên luống cuống đứng dậy chào ba và ba vợ.

_Thưa ba...

_Thưa gửi j?? Sao tự nhiên con lại xách đồ đạc tới đây?? – ba Thiên tức giận quát ầm lên khi nhìn thấy cái vali trong xó nhà.

_Ba, con...

_Con cái jk mà con???

_Ông khoan hãy giận. Chờ con nó trình bày cái đã!!

_Thưa ba, mọi chuyện là vậy... !#\$%^&*... Mong ba đừng giận con.. con xin lỗi vì đã đánh con gái cưng của ba!

_Vậy là con đã nói cho con bé mọi chuyện rồi sao?? Haizz, thế nào nó cũng làm ầm lên cho coi. Mà thôi ko sao, sớm muộn j rồi tụi nó cũng phải biết mà.

Ông Lâm trầm tư hắt đi, lúc này trông ông cứ như là 1 người khác vậy. Im lặng 1 lúc, ông tâm sự

_Con bé Diệp tính cách của nó rất giống tôi, còn bé Trang thì lại giống mẹ nó, chỉ có thằng Kha là chẳng giống ai cả. Thằng Kha thì bất trị, con bé Trang thì lại rất hiếu thắng... sự nghiệp cả đời của tôi ko thể giao lại cho 2 đứa chúng nó, nếu ko sẽ đổ vỡ cả. Vậy nên tôi ms tìm cách rước con bé Diệp về rồi sau này sẽ đắp tập đoàn K&T lại cho nó tiếp quản luôn. Ko ngờ 2 đứa con sanh đôi của tôi lại thương nhau, tôi ms chính là người gây nên tội... đáng lẽ ngày ấy tôi ko nên đưa con bé Diệp đi để bây giờ ko phải đau khổ... tôi thật là hồ đồ... bây giờ, khi nhìn con bé Diệp đau khổ thì lòng tôi cũng đau ko kém j. Ông Trương à, ông biết đây, chúng ta là bậc cha mẹ thì nên hiểu con hơn là quản thúc chúng làm theo ý mình... Tôi đã sai thật rồi... tôi sai rồi!!!

Thiên nghe ông Lâm nói như vậy ms hiểu hết lòng yêu thương bao la của ông dành cho Diệp. Cậu ko chấp Trang nữa, cậu theo ông Lâm trở về ngôi nhà ấy. Ít ra thì cậu phải bảo vệ cho Diệp. Dù j Diệp cũng là mối tình đầu của cậu mà.

Tuy người cậu iu bây giờ là Trang, nhưng ko phải là Diệp ko còn giá trị j trong lòng cậu... ít ra thì Diệp vẫn là cô bạn thân nhất trên đời của cậu. Mà chủ trương của cậu là trọng bạn hơn mọi sự nên cậu càng ko thể để mặc Diệp đau khổ được... cậu phải bảo vệ nó...

Vừa thấy ba vs chồng bước vô nhà, Trang bật đứng dậy tiến về phía ba

_Ba nói cho con biết đi. Mọi chuyện là sao???

Ông Lâm nhìn vào ánh mắt cương quyết của Trang mà thở hắt ra.

_Thôi được rồi, con ngồi đi, ba sẽ kể tất cả ko giấu giếm gì cả!

Đúng như lời hứa, ông kể lại cho Trang tường tận câu chuyện ko giấu bất cứ chi tiết nào cả.

Trang như suy sụp khi nghe ba mình kể lại. Thì ra Diệp chính là chị ruột của cô, thì ra Diệp vì cô, vì gia đình mà phải ôm nỗi khổ đau 1 mình. Vậy mà cô chẳng hiểu, lại còn trách Diệp, oán hận Diệp... cô thật là có tội.

...

_Trân ơi, xong chưa mình đi thôi! – Nó đứng dưới nhà réo Trân.

Bây giờ là 6g30, đúng 7g là tiệc sinh nhật bắt đầu. Ko biết con nhỏ Trân chuẩn bị những j mà lại mò tới tận hơn 2 tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa xong, điều đó cũng tức là nó đã đứng đợi Trân hơn 2 tiếng rồi.

Nó mỏi quá, hết đứng lại ngồi, rồi lại đứng mà Trân vẫn chưa chuẩn bị xong. Thiệt tình, đi trong bộ dạng con trai thì cần j phải sửa soạn cho lâu vậy chứ??

Tiếng cánh cổng sắt nặng nề đang từ từ mở ra. Trân bước ra vs bộ dạng rất chi là kute. Cô bé đang khoác trên mình 1 chiếc áo sơ mi trắng, thêm 1 chiếc ghi-lê đen bên ngoài và 1 chiếc quần tây đen bó sát lấy cặp chân nhỏ nhắn của cô, đôi giày cũng màu đen nốt. Cô bây giờ nhìn như 1 boy chính hiệu, khuôn mặt của cô ko còn trắng hồng màu hơi ngăm ngăm.

_A... em làm cách j zậy?? Sao da lại đổi màu?? – nó hoảng.

_Em có cách mà chị!! Bí mật thôi, mình đi nhak!!

_Ukm, đi!! – nó nhe răng cười.

...

Xe dừng lại trước 1 ngôi biệt thự sang trọng. Cánh cổng mở to, 2 bên là 4 chàng trai mặc áo sơmi trắng đang đứng đón khách. Lối vào trải dài từ cổng tới cửa chính, được lát gạch trắng và trải thảm đỏ bên trên. 2 bên con đường được đặt các chậu cây cảnh chạy dài theo con đường, làm toát lên 1 ko khí trong lành tột cùng, đi trên con đường có hàng cây cảnh 2 bên thế này khiến cho người ta có 1 cảm giác rất dễ chịu.

Nó bước xuống xe, uy nghi và lịch lãm khiến cho các cô gái đang cười tùm tùm vs nhau phải dừng lại và ngược nhìn. Chao ôi, nó đẹp quá. Nó mặc 1 chiếc sơ mi đen ngắn vs chiếc ca-vát thắt lỏng, quần thụng gần tới đầu gối vs cái nịch tổ chảng, 1 kiểu ăn mặc rất phá cách đối vs các buổi tiệc sang trọng thế này.

_Xin hỏi vị công tử đây là... - 1 người bảo vệ tiến tới gần nó.

_Đây là người đại diện cho tập đoàn K&T!! – Akira cũng từ trên xe bước xuống.

Nghe tới “tập đoàn K&T” tên bảo vệ liền lui xuống và 1 người đàn ông bước ra. Ông ta kính cẩn cúi chào nó

_Thì ra công tử đây chính là quý tử của Trương lão gia! Tại hạ là Furuki – chủ tịch tập đoàn BBC. Sau này mong công tử giúp đỡ!!!

_Ồh... àk, còn đây là em trai kết nghĩa của tôi, xin ra mắt ngài luôn!!

_Xin chào ngài – Trân bước ra – tôi là Tr... à là Akito, từ nay mong ngài giúp đỡ!!

_Chào công tử!! – ông Furuki gật đầu chào Trân rồi nhìn nó – mời công tử vô nhà!!

Thong thả, nó bước chậm vào trong. Chợt nó bắt gặp hình dáng 1 người...

35. Chương 35

Cháp 39:

Chợt nó bắt gặp hình bóng 1 người...

Hình dáng ấy trông rất xa lạ, nhưng cũng rất quen thuộc...

Là Kha... con tjem nó lại thổn thức. Nó đã cố gắng quên cậu. 1 tuần nhập học, nó đã ko còn nghĩ tới cậu nữa, nhưng giờ nó lại nhìn thấy cậu ở nơi đất khách quê người này, con tim nó lại đập nhanh và mạnh. Con tjem này từ lâu đã ko còn nghe lời của chủ nhân nữa rồi.

Nó muốn chạy thật nhanh tới bên Kha, muốn nói vs Kha rằng nó nhớ Kha nhiều lắm, nhưng đôi chân nó ko thể nhấc nổi nữa... nó ko thể. Phải rồi, tội nó là anh em song sinh mà!!

Kha từ từ quay mặt lại...

Ko, người ấy ko phải là Kha... đó là Ashe, là cậu bạn cùng lớp hay gây gổ vs nó...

Bây giờ, nó định thẩn lại neho mắt và nhìn thật kĩ. Ko thể nhầm được, đó chính là Ashe. Ko hiểu sao nó có thể nhầm lẫn kì cục thế được.

Nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt bất thần của nó, Ashe tiến lại gần

_Này, nhỏ mặt khỉ! Cô bị j thế??

Nó tức lắm nhưng ko nói lại, nó giận mình khj đã nhìn nhầm Ashe thành Kha. Nó im lặng khiến Ashe lấy làm lạ bèn tiếp tục chiêm chọc

_Này, cô thất tình hay sao mà im thế hả?? Sao thế?? Bị cho leo cây hay bị cấm sùng???

Nó nhúu mày nhìn tên này, hần còn cà chớn hơn cả Kha nữa.

_Ủa mà sao lại trong bộ dạng con trai vậy?? Đúng là thất tình rồi đúng ko???

Đúng rồi, nó đang trong bộ dạng con trai mà... sao hần có thể nhận ra nhỉ??

_NÀY, CÔ BỊ ĐIẾC ÀK?? HAY BỊ CÂM?? SAO KO CHỊU TRẢ LỜI HẢ???? – Ashe hét toáng vào mặt nó.

Lúc này nó như người chợt tỉnh cơn mê.

_Hả??? Cậu... cậu nó j???

_Cô nói cái j thế?? Tôi ko hiểu!! – Ashe nhìn nó khó hiểu.

_À, cậu có chuyện j cần nói vs tôi à?? – nó hỏi

_Ko... thôi vô trong đi. Shjn đang chờ tôi!!

_SHjn?? Cậu ấy cũng tới sao??

_Ukm, Shjn đi vs tôi!!

Nó mỉm cười rồi lại jm lặng. Hình ảnh Kha lại tràn ngập trong lòng nó, nó ko sao có thể xóa hình bóng của Kha trong tjm mình được, nó thật ngu ngốc khj nhìn Ashe thành Kha. Họ là hai con người của 2 thế giới, họ hoàn toàn khác nhau mà... sao nó có thể lầm lẫn ngu ngốc như thế được chứ???

Trân nhìn thấy nó từ xa, liền chạy tới. Nhìn nét mặt buồn bã của nó, Trân ko nén nổi tò mò

_Chị bị sao thế???

_À, chị ko sao! Em đừng lo! – nó mỉm cười xoa đầu Trân, nụ cười thật gượng gạo.

Trân nhìn nó bằng ánh mắt thông cảm, nó lên tiếng để phá tan bầu ko khí u ám này

_À mà hồi nãy em nghĩ đâu ra cái tên Akita vậy????

_Dạ tự nhiên em nghĩ ra thôi!!

_Thôi mình vô đi! – nó cố gắng cười thật tươi.

Trân nhìn nó khó hiểu rồi cũng đi vô cùng vs nó.

Sự xuất hiện của 2 chàng trai thanh tú khiến cho nhỏ lớp trưởng sững người.

_Mừng sinh nhật Yume!!

_Ca... cảm ơn!! Bạn là ai vậy?? – cô nàng sấn tới.

_À, tôi là người đại diện của tập đoàn K&T!!

_Hân hạnh gặp bạn! Chúng ta nhảy vs nhau 1 bản chứ???

_Rất sẵn lòng phục vụ người đẹp!! – nó cười tươi khiến cho con tjm ai đó nhảy thành thịch trong lồng ngực.

Nó nhảy rất đẹp khiến cho các cô tiểu thư quý tộc Nhật Bản đều cảm nể nó. Lúc đầu nó chỉ định giả trai chơi thôi, ai ngờ Akira kêu nó giả trai thật. Nó ko hiểu nhưng cũng ko cãi lại Akira, dù sao giả trai đi sinh nhật nhỏ Yume cũng là ý định từ trước của nó mà.

Các cô nàng kia thì nhìn nó bằng con mắt hình trái tim, nhìn Yume bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Dù sao gia đình Yume cũng rất có thể lực ở Nhật Bản này mà.

Akira nhìn nó hài lòng.

“Ko ngờ tiểu thư đóng đạt tới vậy. Nên đi làm diễn viên hơn là giang hồ!”

...

Trở lại , tại phòng khách của nhà ông Lâm...

_Chị ấy thật là chị của con, là em gái song sinh của anh 2 sao ba?? Ko thể tjn được!!

_Con phải tin!! Điệp đúng là chị của con... con phải tin, ko được oán hận nó nữa!!

_Con... con thật là có tội!! – Trang cúi đầu, quay qua Thiên – anh à, em xin lỗi, tha lỗi cho em!!

Thiên jm lặng – cái jm lặng của sự trừng phạt. Trang đã cứng đầu chẳng chịu nghe giải thích, còn hay ghen bóng ghen gió... được, đã thế thì từ nay Thiên sẽ lãng nhăng lun cho biết mặt.

_Anh Thiên, em biết em sai rồi tha thứ cho em đi – Trang rưng rưng – ba, ba nói j đi chứ??

_Ba ko thể!! Ba muốn Thiên giáo dục lại con nên chuyện của 2 đứa ba ko can!

_Ba...

Trang nhăn nhó nhìn ba rồi lại nhìn Thiên vẻ mặt hối lỗi... Nhưng Thiên vẫn vậy, vẻ mặt vẫn lạnh băng. Dù mặt Thiên đã trở lại bình thường nhưng cậu chẳng thêm cười vs Trang nữa. CHợt như nghĩ ra điều j, Thiên nói

_Thưa ba...

_Có j ko con??

_Con muốn tiếp quản địa bàn của mình bên Nhật!!

_Được. Vậy chừng nào con đi??

_Càng sớm càng tốt ba!!

_Ukm, vậy mai ba đi đặt vé máy bay cho con!! Nhớ đưa Trang theo nhé!!

_Vâng, con biết!

Trang ko tjn vào tai mình nữa... có chuyện j mà Thiên muốn qua Nhật chứ???

_Con ko đồng ý!! – Trang đứng phắt dậy.

_Chuyện này ko tới lượt con lên tiếng. Con cứ nghe theo sự sắp xếp của chồng con đi!!

... Tại nhà của Thư

_Thư, nói chuyện vs Trung đi mà!! Xin Thư đó!!!

Thư mở cổng bước ra, vẻ mặt thất thần

_Cậu muốn nói j??

_Thư hãy mở lòng ra vs Trung đi, ko được sao???

_Ko!! – Thư phán rồi đóng rầm cổng lại đi 1 mạch vô nhà.

Vài ngày sau, Trung nhận được dt từ Tiên

_Alo? – Trung bắt máy – có chuyện j????

_Con Thư... nó...

_Sao?? Thư bị j???

_Nó lên cơn điên, bị đưa vô bệnh viện tâm thần rồi!!

Trung đánh rơi chiếc đt trên tay. Ko thể tin nổi, làm sao mà Thư có thể bị điên chỉ vì thất tình chứ???

Ôi trời ơi, nếu ai thất tình mà cũng bị điên thì hơn nửa Trái đất này đều là người điên mất rồi...

Trung ko tin... ko đời nào Trung tin... cậu tức tốc chạy tới bệnh viện...

Nhưng Thư hình như đúng là bị điên thật rồi...

Cô ko nhận ra Trung nữa... tay chân thì đang múa may, miệng thì hát lảm nhảm...

Trung đứng hình... toàn thân cậu cứng ngắt ko thể cử động nổi...

Đây đúng là sự thật... nhưng 1 sự thật quá phũ phàng...

Trung ko muốn thế này...

Cậu ôm chầm lấy Thư, từ 2 khóe mắt long lanh 2 giọt nước...

Phải... cậu đã khóc... khóc khj người con gái mình yêu trở nên thế này... khóc khj nhìn Thư, tjm cậu đau thất lại... cậu ko khinh Thư vì Thư bị điên... cậu thương Thư, thương nhiều lắm... cậu phải chăm sóc Thư cho tới khi cô ấy tỉnh lại...

Tiên kéo Thư ra khỏi Trung, giáng 1 cú đấm vào mặt Trung

_Mày đừng có như vậy... mày...

_Mày jm đi. Mày biết j mà nói chứ??? Tao phải chăm sóc Thư...

_Nên nhớ tao cũng đã từng thất tình... thứ con gái thất tình rồi phát điên thì ko đáng để mày lưu tâm đâu!! Theo tao về đi!!

Rồi ko đợi Trung đồng ý, Tiên liền kéo tay Trung ra về.

Trung ko muốn nhưng chân của Trung cứ bước theo Tiên. Cậu ngoái đầu nhìn lại... cô gái mà cậu thương yêu nhất trên đời giờ phát điên, vậy mà Tiên lại bảo cậu ko nên quan tâm cô ấy, thật Trung ko thể chịu được.

Từ đó, ngày nào cũng như ngày nào, trước khi đi học Trung tới thăm Thư, tan học xong cũng đi thăm Thư... Chứng tỏ tình cảm cậu dành cho Thư ko j có thể ngăn cản.

Có 1 sự thật mà ko ai biết, đó là Thư thật sự ko điên. Chỉ vì cô buồn quá nên ms bày ra trò này. Ba mẹ Thư thì bận làm ăn ko quan tâm j tới Thư, suốt ngày chỉ có Trung là ở bên cô thôi...

Ko biết từ khj nào tjm Thư lại đập thật nhanh trước Trung. Tối nào cô cũng mơ về Trung... như thế có thể cho là Thư đã thích Trung rồi ko???

36. Chương 36

Cháp 40:

Tiên gọi báo cho Điệp về tình trạng của Thư hiện giờ. Nó đã rất hốt hoảng khj nghe tin, nhưng rồi nó nghĩ lại

“Vô lí, Thư vốn là 1 tiểu thư rất cứng rắn nghịch ngợm và nói nhiều!! Ko thể nào có chuyện phát điên vì thất tình được!! Có khj nào... mà ko đâu, sao nó phải làm zậy chứ??? Nhưng ko thể có chuyện tự nhiên phát điên được... hơn nữa thằng Thiên đã kết hôn lâu lắm rồi, mà giờ nó ms phát điên... vậy thì ko thể nói là vì thằng Thiên được!! Ash, chuyện này là sao đây???”

rồi vô đầu bút tai... chuyện này theo suy đoán của nó khá phức tạp.

Hôm nay là ngày Thiên bay qua Nhật cùng vs Trang... suốt trên máy bay, Thiên ko nói 1 lời nào cả làm cho Trang cảm thấy rất khó chịu

“Gì nữa đây?? Em đã xin lỗi rồi mà??? Được, thích thì cứ giận đi... đến lúc anh hối hận rồi em cũng ko thêm nói chuyện vs anh nữa đâu!!”

Đó là suy nghĩ của Trang, cô tự cười thầm trong bụng vì cái suy nghĩ “thông minh” của mình. Nhưng trong trường hợp này thì... chắc ko thể gọi là thông minh được...

Thấy Trang mỉm cười thích thú 1 mình, Thiên ko khỏi nhăn mũi

“Con nhỏ lại nghĩ ra trò j rồi đây??”

“Chú ý, máy bay sắp đáp xuống Tokyo, mong quý khách chuẩn bị xuống máy bay!!”

Nó đã đứng đợi ở cửa số 1.

Nhìn thấy nó, Thiên cười rồi gọi to

_Điệp, tui tui ở đây!!

rồi vẫy vẫy nó.

Nó nhìn thấy liền chạy tới, cười nói vs Thiên mà ko để ý tới Trang

_Sao tự nhiên lại qua đây zậy???

_Tui xin ba tiếp quản địa bàn bên đây rồi!! Chắc tốt nghiệp cấp III ở đây rồi đi làm luôn!!

_Zậy hả?? Zui quá ha, tui thì phải học tiếp lên đại học ms được tiếp quản K&T.

_Tui biết, ba có nói vs tui rồi!! Thôi mình về nhà đi!!

_Ukm, xe đang chờ ở ngoài!! Tui mình đi!!!

Nó phụ Thiên xách hành lí mà ko xách phụ Trang. Trang bực mình lắm nhưng thầm nghĩ là Điệp còn giận nên cũng ko nói j thêm.

Trên xe, nó vs Thiên nói chuyện rôm rả mà ko để ý j tới Trang... lúc này thì cô bé tức lắm rồi, bèn hét tướng lên

_2 NGƯỜI COI TÔI LÀ KO KHÍ HAY LÀ NGƯỜI VÔ HÌNH VẬY HẢ???

Nó quay qua nhìn Trang đứng 5s rồi lại trở lại câu chuyện vs Thiên càng làm Trang tức thêm

_CHỊ CÓ ĐÚNG LÀ CHỊ CỦA TÔI KO ZẬY HẢ????

_Xin tiểu thư giữ trật tự, đây đang là ngoài phố đây!! – Akira quay xuống nhắc Trang – À quên tiểu thư này, chiều nay chúng ta có cuộc gặp mặt vs băng Strawberry nha!!

_Tui nhớ rồi mà, anh cứ nhắc hoài!! – nó nhăn nhó.

Akira luôn nhắc nhở nó khiến nó cảm thấy vô cùng khó chịu như đang bị quở thúc vậ.

Trang bị Akira nhắc nhở, ko những ko thèm nghe mà còn mắng lại cả anh

_ANH LÀ CÁI THÁ GÌ MÀ TÔI PHẢI NGHE CHỨ?? KIẾP NGƯỜI HẦU THÌ CỨ LO LÀM NGƯỜI HẦU ĐI!!!

_Tiểu thư thật giống vs phu nhân!! Nhưng tôi ko phải là người hầu mà trợ lí của tiểu thư Sizuka, tiểu thư nên cẩn thận lời nói của mình nếu ko tôi ko nể lão gia vs tiểu thư Sizuka đâu đấy!!

_KO NỂ THÌ ANH DÁM LÀM J TÔI NÀO?? BỀ TÔI MÀ CỨ LÀM PHÁCH!! THÁCH ANH DÁM LÀM GÌ TÔI ĐẤY??

_Tôi sẽ ko nể lão gia mà đánh cô đấy!! Tới lúc đó chẳng có ai bênh vực cô đâu...

_Đúng rồi đấy!! Tốt nhất là em nên jm lặng đi!! – nó quay qua nói vs Trang.

_Chị đừng tưởng là chị ruột của tôi là muốn j thì muốn nha. Tôi nói vs ba thì chị đừng hồng sông yên!!

_XIn mời!! Nếu em cứ như thế này thì vô trường thế nào cũng bị đánh cho coi!! Tối lúc đó chị k0 can đầu!!

Nó bực bội nói rồi quay qua tiếp tục nói chuyện vs Thiên, Akira cũng lo tập trung lái xe nên cũng chẳng thèm đôi co vs Trang nữa. Cô bé giờ lại lạc lõng 1 mình giữa 3 người còn lại.

...

Buổi chiều, như lời dặn của Akira, nó đi gặp mặt băng đảng Strawberry. Nhưng nó ko đi 1 mình mà mang theo cả Thiên. Băng này chơi rất bản, ko thể tin vào lời giao hòa của chúng được. Nó rất đề phòng mang theo cả dao găm vs súng nữa.

Đúng như nó dự đoán, cầm đầu băng này là Jin – tên chồng chưa cưới của nó.

_Chào vợ!! – hần cười tươi khi nhìn thấy nó nhưng lập tức biến sắc khi nhìn thấy Thiên – thằng này là thằng nào??

_Người iu cũ của tôi!! – nó thản nhiên đáp rồi ngồi xuống ghế – chúng ta còn phải chờ ai nữa đây??? _Ờh... là băng TP-LINK của thằng Ashe - bạn cùng lớp vs em đó.

_Ukm, vậy chờ thêm chút nữa đi! – nó chộp lấy tờ báo trên bàn đọc ngấu ngiến.

Thiên thì cũng chả biết nói j, cũng đành ngồi xuống ghế mà chờ.

10p sau, Ashe cũng bước vô. Vừa nhìn thấy hần, nó đã lên tiếng chào

_Cậu xài đồng hồ dây thun à??? Hay chân cậu bị dính keo?? Hay cậu cầm tinh con ốc sên?? Ko biết canh giờ tới sao??? Mất uy tín quá!!

_Này, tôi vừa ms tới mà cô đã muốn gây rồi hả??? Đồ con nhỏ mặt khỉ!!

_Cái j?? Mặt cậu có lé cũng phải thấy mờ mờ chứ?? Tôi đẹp như thiên thần vậy mà dám nói tôi mặt khỉ hả?? Nếu vậy thì cậu mà mặt tinh tinh rồi!! Hứ!!

_Oe... nổ mà ko biết ngượng... coi chừng tòa nhà trắng của Mĩ nổ banh xác là cô phải đền đấy!! Có mà tâm thần chứ thiên thần cái nỗi j??

_Có cậu tâm thần ấy!! Thôi bàn việc đi, đừng có cãi vs tôi nữa đồ lí sự cùn.

_Có cô ms là lí sự cùn ấy!! – Ashe bực dọc ngồi xuống.

Nó khâm phục nó quá. Trình của nó càng ngày càng cao rồi, nó đã có thể làm cho tên Ashe kja tức giận đến nỗi ko nói được lời nào nữa... há há, thế ms nói “có công mài sắt có ngày nên... đao”.

Cuộc bàn tán diễn ra nhanh chóng. Đơn giản cũng chỉ là việc phân chia địa bàn thôi. Hình như nó lo hơi xa quá nên ms phải mang theo dao găm vs súng trong người, tên Jin kja chẳng có cơ hội làm j nó cả. Tất nhiên, có cả Thiên vs Ashe ở đây thì hần làm j được chứ??

...

Tối, nó gọi Trân qua ngủ cùng... cũng lâu lắm rồi ms gặp mặt đông đủ nên nó muốn có cả Trân nữa.

Sau 10p phóng nhanh vượt ẩu (bằng xe hằng cải), Trân đã có mặt tại nhà nó. Cũng may nhà nó vs nhà Trân gần nhau, nếu ko thì Trân ko biết làm sao nữa. Ba mẹ Trân đi dự tiệc j đó tới giờ chưa về, người làm thì cũng đã về nhà hết rồi.

Trân xông vô nhà, thở hồng hộc. Sau khi đã nạp đủ O2, Trân ms lên tiếng

_Có j mà chị kêu em gấp zậy???

_Em coi ai nè!! – nó chỉ Thiên.

_Hello, khỏe ko nhóc?? – Thiên cười, vẫy vẫy Trân.

_Anh Thiên?? – Trân ngạc nhiên rồi ngồi xuống cạnh Thiên.

_Nhớ nhóc quá àk!! – Thiên ôm chầm lấy Trân.

Đúng lúc đó, Trang đi xuống. Nhìn thấy cảnh chồng mình ôm ấp cô bạn cũ thì Trang tức lắm, hét tướng lên

_Anh làm cái trò j zậy????

_Nhìn mà ko thấy sao?? Đang chào Trân đó!!

_Anh... anh muốn làm tôi tức chết đúng ko??? Chị Diệp, chị nói j đi chứ??

_Kiểu chào xã giao thông thường thì có j đâu mà phải tức giận??? – nó thản nhiên đáp.

_Anh bỏ em ra đi, em ko muốn bị hiểu lầm đâu!! – Trân đẩy Thiên ra.

_Có j đâu mà hiểu lầm hả em? Tụi mình là anh em mà!! Chỉ cần mình ko làm j có lỗi là được, còn ai thích hiểu sao thì hiểu. Anh ko quan tâm!!

_Zậy thì em cũng ko quan tâm!!! – Trân cười.

Cô bé thừa biết Thiên lợi dụng cô để làm cho Trang tức... tuy ko hiểu đã có chuyện j xảy ra nhưng Trân cũng ghét cái tính tiểu thư phách lối của Trang, và cô quyết định giúp Thiên trừng trị Trang.

...

Tại phòng nó có 3 người là nó, Trân và Thiên. Nó ko cho Trang vô theo vì có chuyện cần phải nói riêng vs Thiên, chuyện này Trân có thể nghe còn Trang thì ko...

_Nói đi, có chuyện j xảy ra giữa 2 người!! – nó khoanh tay ngồi trên giường.

_2 người nào?? Tui vs Trang á hả??? – Thiên ngẩn người – hồi giờ bà có phải người tò mò đâu mà hỏi tui chuyện đó???

_Nhưng là chuyện của em gái tui nên tui phải biết!

_Ukm, ko có j đâu. Chỉ là nhỏ đồng đánh tiểu thư quá nên tui muốn trị nhỏ 1 phen, ko thôi nhỏ lúc nào cũng ình là nhất, rồi ra đường bị đánh bầm mặt thì khổ!!

_Thì ra thế!! Thôi cũng được, ông chẳng làm j sai hết nên tui sẽ ko can thiệp!!

_Anh cãi nhau vs Trang hả??

_Ukm. Chỉ tại vợ anh trái tính trái nết quá, nếu nhỏ được giống như em thì tốt quá!!

_Anh nói cái j zậy??? Cuối cùng thì anh thích cái j ở Trang?? Sao lại muốn nó thay đổi???

_Anh cũng ko biết nữa!! Nhiều khi anh tự hỏi mình có quá ngu ngốc khi thích Trang ko nữa. Nhưng tình cảm anh dành cho Trang đúng là tình cảm giữa con trai và con gái...

_Anh nói chuyện cao siêu quá em ko hiểu. Nhưng nếu anh thích Trang tại sao lại muốn thay đổi con người của Trang???

_Anh cũng ko biết nữa. Có lẽ anh hết chịu nổi cái tính đồng đánh đó rồi!!!

_Có thực sự là anh thích Trang ko?? Hay anh chỉ ngộ nhận thôi??? Anh nên xác định rõ lại tình cảm của mình đi!!

_Ukm, em nói cũng đúng!! Thôi 2 người ngủ đi, anh về phòng đây!!!

_Về đâu?? – nó tròn mắt.

_Tất nhiên là zề phòng tui vs Trag rồi, vợ chồng mà!!

Trân nhún vai, nó bĩu mũi.

Cái cụm “vợ chồng mà” nghe sao nó xa vời quá.

... Có được 1 giấc ngủ ngon, Kha vươn vai ngồi dậy.

“Quái lạ, nếu là bình thường thì đã nghe 2 vợ chồng con thảo cãi nhau rồi, sao hôm nay yên ắng vậy trời?? Chắc có bão quá!!”

Kha nghĩ thầm rồi tung chăn ra đi làm VSCN.

Xong xuôi việc đầu tiên trong ngày đó, Kha bước xuống nhà.

Trong nhà ko 1 bóng người... thật trống vắng.

Kha thoáng rung mình vì sự lạnh lẽo này.

_Thảo điên?? Thiên??? Ba??? Mọi người đâu hết rồi.

Kha cuống lên gọi mọi người, nhưng vẫn ko có ai đáp lời.

Tự nhiên trong lòng Kha lại thấy trống vắng. Đúng lúc đó, di động của hấn vang lên. Là Hân Hân gọi tới

_Alo!! – hấn miễn cưỡng bắt máy.

_Anh iu, ba nói tụi mình chuẩn bị đính hôn kìa~

_Được thôi, chừng nào 2 gia đình gặp mặt!! – hấn lạnh lùng.

_Tối nay, 7g tại nhà anh. Anh nhớ ở nhà nha!!

_Được!! – hấn lạnh lùng.

Giờ thì có lẽ đã tới lúc hấn phải thực hiện lời hứa của mình rồi... đáng lẽ ra hấn ko nên đẩy nó qua Nhật, đáng lẽ ra hấn ko nên hứa là sẽ kết hôn vs Hân... hấn ko muốn chút nào... người hấn yêu ko phải là Hân mà là nó, nó là người con gái duy nhất trong cuộc đời mà hấn yêu.

Cạch, ông Lâm mở cửa bước vô nhà. Nhìn hấn ôm cái đt đứng như trời trồng, bỗng ông nhăn nhó

_Con làm cái trò j vậy???

_Chào ba!! Sao chuẩn bị đính hôn mà ko cho tôi biết??

_Ukm, ba đang tính nói đây. Con ngồi xuống đi!!

_Thôi khỏi, tôi biết rồi. Chào ba!!

_Ngồi xuống. Chuyện này còn có liên qua tới con bé Diệp!!

Nghe chuyện có liên quan tới Diệp, hấn lập tức ngồi xuống, thúc giục ông Lâm mau nói.

_Ba biết là con còn sâu nặng vs con bé Diệp lắm, nhưng con nên từ bỏ đi!!

_Nếu chỉ định nói vậy thì tôi đi đây. Chào ba!!

_Ba chưa nói xong, con ngồi xuống và bình tĩnh nghe ba nói đây!!

_Ba ko cần mang Diệp ra để dọa tôi!!! Tôi đã hứa thì nhất định giữ lời, tôi sẽ kết hôn vs con nhỏ nhím.

_Ko phải vậy... Kha à, thật ra Diệp chính là em sinh đôi của con!!!

Kha mở 2 mắt to hết cỡ, vẻ mặt ngạc nhiên tột cùng... hấn ko tjn vào những từ mà ông Lâm vừa nói

_Ba đừng có nói xàm!! Làm j có chuyện đó... tôi đã nói là nhất định giữ lời hứa mà, ba đừng có làm tôi lung lay!!

_Ba nói thật...

Ông Lâm kể toàn bộ câu chuyện cho hấn nghe... đôi chân của hấn khụy xuống, hấn ngồi phịch xuống ghế...

Nhưng ngay sau đó, hấn lắc đầu nguầy nguậy

_Ba đừng có bịa chuyện để tôi quên Diệp. Ko thể được đâu!!

_Ba nói thật...

_Zậy Đẹp sinh ra ở đâu???

_Bệnh viện JK bên Nhật. Ba đã chờ bên ngoài suốt 7 tiếng liền để nghe được tiếng khóc chào đời của các con!! Ko thể sai được, con chính là anh sinh đôi của nó!!

_Ko thể nào!! Zậy ông đã xét nghiệm DNA chưa?? Biết đâu ông bạn của ba đã đánh tráo con gái thì sao???

_Ko thể đâu. Ông ấy rất thân vs ba, hơn nữa trước khi các con 16t, ngày nào ba cũng tới thăm em con. Tuy chỉ đứng nhìn nó từ xa nhưng ba có thể chắc chắn rằng ko thể nhầm lẫn được!!

_Tôi nhất định ko tin!!! Tôi phải đi Nhật, tôi phải làm rõ chuyện này!!

Ông Lâm lắc đầu, thở dài nhìn thẳng con trai bú sữa bình của mình. Hắn đã quyết rồi, phải sang Nhật để làm rõ chuyện này. Nói là làm, hắn tức tốc chạy lên phòng sắp xếp đồ đạc rồi gọi sang hãng hàng ko đặt vé máy bay sang Nhật trong thời gian sớm nhất.

Ông Lâm chỉ biết thở dài thôi, ông biết tính hắn vốn ngang ngạnh... 1 khi đã quyết chuyện j là ko ai có thể cản nổi. Ông cũng ko có ý định ngăn cản hắn, dù sao nếu hắn biết sự thật vẫn tốt hơn là nuôi cái tình yêu loạn luân kja.

37. Chương 37

Cháp 41:

Sân bay quốc tế – Tokyo...

Akira là người được phận công đi đón hắn, tất nhiên người phận công ở đây ko ai khác chính là nó.

_Sao các người lần lượt kéo qua đây hết vậy?? – Akira nhăn nhó khi thấy hắn.

_Tôi muốn vậy. Anh cần được sao???

_Thôi được rồi, tôi rõ tính thiếu gia quá mà!! Chúng ta về nhà thôi!!

_Khoan. Anh mang hành lí về nhà cho tôi đi, tôi phải đến 1 nơi!

_Thiếu gia à...

_Sao?? – hắn liếc Akira, ánh mắt sắc lẹm khiến anh ko khỏi rùng mình

_Đi đường thượng lộ bình anh – Akira cười trừ.

Hắn nhanh chóng bắt taxi

_Quý khách...

_Tới bệnh viện JK!! Đừng hỏi nhiều, chạy nhanh lên!! – hắn cắt ngang.

Gã tài xế nhăn mặt nhìn hắn rồi cũng nhanh chóng cho xe chạy nhanh tới bệnh viện JK.

...

_Xin hỏi, bác sĩ Mako còn làm ở đây ko ăh?? – hắn hỏi 1 cô y tá.

_Còn ăh!! Hiện giờ bác sĩ đang ở văn phòng!! Anh cứ đi thẳng, tới thang máy thì lên thẳng tầng 7, văn phòng của bác sĩ Maki nằm ở bên trái thang máy, có đề tên phòng, cậu cứ thông thả mà tìm!! – cô y tá xỏ 1 tràng.

_Oh, cảm ơn!!

Hắn nhanh chóng chạy tìm văn phòng của bác sĩ Maki.

Đó là 1 ông bác sĩ già lồm khồm nhưng mắt vẫn còn tinh, tai vẫn còn thích và tay chân vẫn còn nhanh nhẹn, linh hoạt lắm.

Thoạt nhìn thì tưởng ông rất chậm chạp, nhưng khi tiếp xúc ms biết ông ko như vẻ bên ngoài già khú đế của mình.

_Hello Sir!! – hấn chào vị bác sĩ già.

_Chào cậu!! Mời cậu ngồi!!

_Vâng. Tôi muốn hỏi bác sĩ 1 chuyện!!

_Cậu cứ tự nhiên!! – vị bác sĩ nhún vai.

_Vâng, tôi muốn hỏi về cặp song sinh ngày 13/11 của 17 năm trước!!

_À, là cặp song sanh 1 nam 1 nữ của 2 vợ chồng tập đoàn K&T chứ j???

_Vâng... đó đúng là 1 cặp song sinh sao bác sĩ??

_Đúng rồi. Tôi còn nghe được, ông Trương đặt cho cậu con trai là Hoàng Kha, còn cô con gái là Phương Diệp!!

Trời đất xung quanh hấn như sụp đổ... tứ phía tối đen như mực... đúng nó là em sinh đôi của hấn rồi... hấn phải làm sao đây???

“Ko... có lẽ vị bác sĩ ấy già quá rồi nên lúc lẫn ấy mà!! Bình tĩnh!!” – hấn cố trấn an mình.

_Bác sĩ có chắc ko ăk??? – hấn nhìn ông bác sĩ, vẻ mặt đau khổ.

_Chắc chắn mà!! Nếu cậu ko tin tôi có thể cho cậu xem hồ sơ bệnh án!!

Nói rồi ông bác sĩ già lục lọi đồng hồ sơ trong tủ, sau đó ông ta lôi ra 1 tập hồ sơ có vẻ đã cũ kĩ.

“Bệnh án – phụ nhân tập đoàn K&T”

Đúng là của mẹ hấn rồi...

Hấn lật đi lật lại tập hồ sơ... đúng là sự thật rồi, sao hấn lại có thể là anh song sinh của nó cơ chứ??? Mọi thứ tan vỡ rồi...

...

Trở về nhà, hấn mang 1 khuôn mặt thất thần đầy vẻ tuyệt vọng đau khổ. Lần này hấn còn đau hơn cả lần nó rời xa hấn nữa... ko thể tin nổi.

Nó chạy từ trên phòng xuống khi thấy hấn bước ko nổi. Nó đỡ lấy tay hấn

.Hấn ngược đôi mắt đỏ ngầu lên nhìn nó và hỏi, rõ từng chữ

_Cô-đã-biết-trước-rồi-đúng-ko???

_Biết trước??? Chuyện j?? – nó ngạc nhiên rồi chột xám mặt lại – ko lẽ anh đã...

_Chuyện chúng là là anh em, là sự thật sao???

_Xin lỗi, đáng lẽ em nên cho anh biết trước!!

_TẠI SAO LẠI NHƯ THẾ??? TẠI SAO ÔNG TRỜI LẠI BIẾT CÁCH TRÊU ĐÙA CON NGƯỜI ZẬY??
TẠI SAO CÔ LẠI ĐẾN VS ĐỜI TÔI??? TẠI SAO LẠI LÀ EM GÁI TÔI?? TẠI SAO??? TẠI SAO??????

Hấn nắm lấy đôi bờ vai bé nhỏ của nó lay mạnh, miệng ko ngừng thét lên như tên điên.

_Em xin lỗi anh!! – nó cúi đầu.

Lòng nó đã đau lắm rồi, giờ hấn lại mang đến cho nó 1 nỗi đau khác nữa... hấn có thật sự thương nó ko vậy...

_Tôi sống tiếp để làm j đây?? – hấn nhếch mép.

_Anh đừng vậy mà... em xin anh! – nó ôm chặt lấy hắn.

Cũng may trong nhà giờ chỉ có nó vs hắn, Thiên vs Akira đã đi gặp mặt đảng chim ưng, còn Trang cũng đi mua sắm rồi.

_Em nói đi chứ?? Anh sống tiếp để làm j đây????

_Anh đừng có nói zậy nữa!! Em đã đau lắm rồi, nếu anh thực sự thương em thì hãy sống tốt đi!!

_Sống tốt?? Em kêu anh lấy Hân rồi quên em đi sao??? Em thật vô tình!!

Nó ngồi thụp xuống đất... lòng nó bây giờ mới thật sự là tan nát. Nhưng nó cũng nhanh chóng gạt nước mắt, đứng phắt dậy rồi nói nhanh

_Đúng vậy. Anh cứ lấy vợ, còn em thì lấy chồng. Vậy là xong mọi chuyện!!

Hắn đứng hình khj nghe được lời nói tuyệt tình của nó.

_Em hay quá ha!! Được, nếu vậy thì anh sẽ lấy Hân. Anh sẽ về !!!

Nó ôm lấy miệng để ko khóc, nó đang cố gắng kìm nén cho nước mắt ko chảy ra ngoài, vì nếu như thế thì hắn sẽ ko thể quên nó được... nó ko muốn hắn phải đau khổ nữa... chỉ mình nó đau khổ là được rồi, nó ko muốn nhìn hắn đau... thật sự ko muốn chút nào...

... Nó thả người trên giường, nước mắt đầm đìa. Giờ thì tất cả hết thật rồi... nó phải làm sao đây??? Nó ko muốn mất hắn, ko muốn hắn quên nó... nó thật ích kỉ...

Nhưng nó có thể làm j đây??? Đó là anh trai của nó đó, là anh trai... có thể làm j được nữa... chẳng lẽ cứ cố chấp đi yêu anh trai của mình sao??? Nó ko thể làm cái chuyện phi đạo đức ấy được... nó phải cố gượng thôi...

...

Nó tới trường vs con mắt sưng húp lên vì khóc nhiều.

Shjñ nhìn nó lo lắng

_Sizuka, bạn sao vậy??? Kể nào bắt nạt bạn???

_Mình ko sao!! Bạn đừng lo ình!!

Nó giở vở ra truy bài. Nhưng ko được 5p nó ngã lăn ra sàn nhà...

Ashe nhìn nó bàng hoàng ngạc nhiên, còn Shjñ thì lo lắng đỡ nó dậy

_Bạn có sao mà!! Nói ình biết đi!!

_Mình đã nói ko sao mà!! – nó gắt là Shjñ giật mình – Ơ... mình xin lỗi!!

_Ko sao... mình ko làm phiền bạn nữa!! Nhưng có j thì phải báo ình biết đó!!

_Ừm, mình biết mà!!

Nó lồm cồm bò dậy, nhưng ko đủ sức nữa rồi... nó càng cố bò dậy thì lại càng cảm thấy mệt mỏi.

Ashe đến lúc này thì ko chịu nổi nữa rồi, hắn liền đứng phắt dậy

_Cô có chịu để cho người khác yên tâm ko vậy hả???

rồi bế nó lên (kiểu hoàng tử bế công chúa ý) đi 1 mạch vô phòng ý tể.

Hắn thả nó xuống giường 1 cách bạo lực rồi đi tìm thuốc.

_Cô có thấy nhức đầu ko? – Ashe hỏi, mặt đầy vẻ quan tâm.

_Hơi hơi!!

Hắn lấy thuốc sẵn tiện rót cho nó li nước

_Uống đi!! Rồi nói cho tôi nghe có chuyện j xảy ra vs cô!!

Nó mỉm cười nhận lấy li nước từ tay Ashe... tự nhiên nó lại muốn nói hết lòng mình ra vs hần.

Hít 1 hơi dài, nó từ từ kể cho Ashe từng chi tiết của câu chuyện. Ashe ko nói j, chỉ nghe nó kể và gật gù.

_Tôi... thực sự tôi phải quên anh ấy thôi!!!

Ashe ôm chầm lấy nó.

Nó bất ngờ, sau 2s định thần lại, nó luống cuống đẩy hần ra nhưng ko thể, ko hiểu sao hần mạnh quá, ghì chặt lấy nó khiến nó ko thể thở nổi

_Cứ để yên vậy đi!! Tôi sẽ làm cô cảm thấy thoải mái hơn.

Nghe vậy, nó ko đẩy nữa mà cũng ôm hần. Thật kì lạ, tự dưng nó lại cảm thấy ấm áp quá. Đôi tay nhỏ nhắn của nó đặt trên bộ ngực săn chắc của hần, tự dưng nó cảm thấy toàn thân mình nóng ran lên.

“Az, chắc là do bị hần ôm lâu quá!!” – nó cố không chế cảm xúc của mình.

Hơi thở của Ashe phả vào tai khiến nó nổi da gà, nhưng nó vẫn để yên.

Hình như... hình như... hình như là... đôi tay của Ashe siết chặt nó hơn thì phải... nhưng nó vẫn để yên.

Nó gục đầu vào vai Ashe, tận hưởng cảm giác được che chở, được an ủi.

“Giá mà cứ thế này thì hay quá!!... Á, mình đang nghĩ cái j vậy nè?? Bệnh hoạn quá!!!!”

“Có khi nào... có khi nào... mình thích hần ko ta??? Cảm giác này thật giống vs cảm giác ở bên Kha lúc trước... nhưng, ko thể nào!! Mình vẫn đang đau khổ vì phải ct vs Kha mà... ko thể nào!!”

Đến lúc này thì nó đẩy mạnh Ashe ra... hơi bất ngờ nhưng hần cũng thả nó ra, rồi nhẹ nhàng hỏi

_Giờ cô cảm thấy đỡ hơn chưa???

_Cậu bị cái j vậy?? Sao tự nhiên...

_Thì cô cứ trả lời đi!!

_Có chút chút!! Thôi mình lên lớp! Tôi ko muốn bỏ bài đâu!!

Nó phóng khỏi giường và nhanh chóng đi lên lớp... nó cố trấn tĩnh, không chế cảm xúc của mình.

_Này, sao cô đi nhanh thế hả?? Chờ tôi vs chứ?? – Ashe bực mình gọi vs theo.

Nhưng nó ko để ý, đôi chân càng bước nhanh hơn vì biết Ashe đang bước theo sau lưng mình.

4 tiết học trôi qua 1 cách tẻ nhạt vì nó vs Ashe ko còn cãi nhau nữa, mỗi đứa lo theo đuổi 1 suy nghĩ khác nhau...

Nó thì vẫn còn chưa hết hồi hộp vì cái ôm của Ashe lúc đầu giờ, còn Ashe thì suy nghĩ 1 cái j đó...

... Hồi chuông báo hiệu giờ tan trường đã điểm, nó nặng nề xếp sách vở vô cặp rồi thất thểu lê bước ra khỏi lớp. Cả ngày nó cư xử rất lạ, ko giống nó của ngày thường nên Shjn rất lo cho nó. Cậu đứng chờ nó ở cổng trường. Vừa thấy nó vác cái xác nặng nề của mình ra là Shjn liền chặn đầu nó

_Bạn nhất định có chuyện mà!! Nói ỉnh biết đi, chúng ta là bạn bè mà!!

_Ko sao đâu!! Chỉ là 1 chút vấn đề RIÊNG TƯ thôi!!

Nó nhấn mạnh 2 chữ “riêng tư”, cốt để Shjn ko hỏi nữa. Ko hiểu sao nó lại ko muốn kể chuyện này vs Shjn.

_Ukm, bạn ko nói thì thôi mình ko ép!! Hôm nay mình đi làm thêm lại nè!! Bạn có đi cùng ko???

_Ko, nhưng tôi mình sẽ ghé cô nhi Beka, bạn về sớm được ko??

_Được thôi, mấy giờ bạn qua???

_Khoảng 6g, trễ lắm thì cũng chỉ là 6g15'!

_Ukm, mình biết rồi!! Thôi bạn về đi!!

Nó rời Shjñ và đi nhanh về chiếc ô tô đen bóng loáng đang chờ. Akira nhìn nét mặt mệt mỏi của nó thì lo lắng lắm. Anh cất tiếng hỏi

_Tiểu thư có sao ko?? Mệt ở đâu?? Có cần đi bệnh viện ko??

_Tôi ko sao!! Giờ thì tôi muốn về nhà!!

_Nhưng tôi thấy...

_Sao tôi được nhiều người quan tâm quá vậy??? Có thể để cho tôi yên ko?? – nó gắt lên rồi chợt nhận ra mình hơi quá đáng nên liền hạ giọng – cho tôi về nhà!!

Akira nhìn nó khó hiểu, nhưng anh chỉ nhìn thôi chứ ko hỏi nữa. Anh nghĩ nó có vẻ ko thích đề cập tới chuyện này nên cũng chẳng thèm hỏi j thêm, ko khéo nó lại đánh cho anh 1 trận thì khổ.

Bên ngoài thì có vẻ là thế, nhưng thực ra trong lòng Akira rất lo lắng cho nó. Lỡ như nó có chuyện j thì anh phải ăn nó ra sao vs ông trùm kia đây?? Dù sao ở bên đây anh cũng được giao nhiệm vụ là người bảo hộ của nó... ko thể để nó có chuyện j được...

Cánh cổng sắt nặng nề mở ra. Về cùng lúc vs nó là ô tô của Trang.

Nói ms nhớ, con nhỏ này từ ngày qua đây lúc nào cũng đi shopping vs vũ trường, ko bao giờ chịu ở nhà đi học cả. Thiên nói vs nó càng lúc càng thấy Trang nhàm chán.

Nhưng nó thì ko hề muốn chuyện tình của 2 đứa này tan vỡ chút nào. Dù sao thì Trang cũng là em gái ruột của nó mà, và nó cũng thương Trang nhiều lắm.

_Chào em!! – nó mỉm cười mệt mỏi.

_Chào chị!! – Trang thờ ơ đáp lại nhưng chợt nhận ra sự mệt mỏi của nó, cô bé liền thay đổi thái độ – chị... chị bị sao vậy??? Bị đau ở đâu sao ko tới bệnh viện???

_Chị ko sao!! – nó xua tay – chỉ là thấy hơi mệt trong người thôi!!

_Chị, em xin lỗi... thời gian qua em đã ko tốt vs chị, ko tốt vs anh Thiên... em... em thực sự rất ân hận.

_Vậy hả?? Vậy sao ngày nào em cũng đi chơi hết vậy?? Sao ko chịu đi học??

_Em ko có đi chơi!! Em tới viện dưỡng lão giúp các cụ già!! Ko tin chị có thể hỏi bác tài!!

_Oh, vậy là chị hiểu lầm em rồi!!

_Hi, em ko thích đi học!! Em muốn làm từ thiện hơn, công việc đó khá thú vị!

_Hả?? Hồi giờ em có sở thích đó đâu?? Sao giờ...

_1 lần tình cờ, em đi ngang qua 1 viện dưỡng lão. Có 1 bà lão xách đồ rất nặng, em đã định lờ và đi luôn nhưng bị bà ta kêu lại và mắng cho 1 trận... nên em phải quay lại giúp bà ấy... rồi từ đó em thấy công việc ấy rất vui nên...

_Có cả chuyện em phớt lờ người ta rồi bị mắng nữa hả?? Nhưng thôi, em biết lỗi là tốt rồi. Em xin lỗi thằng Thiên đi, ko nó giận nữa cho coi!!

_Em biết rồi!!

Trang nhảy chân sáo vô nhà. Con nhỏ này bữa nay sao có cái sở thích trái ngược hoàn toàn vs tính tình của nhỏ vậy ta???

Nhưng Diệp rất vui mừng cho con em gái của mình, cuối cùng thì Trang cũng đã thực sự trưởng thành hơn rồi.

Đúng lúc đó, Thiên cũng vừa bước vô nhà

_Hi!! – nó cười, vẻ mặt có tươi hơn 1 chút.

_Ukm, vợ tui zè chưa?? Hôm nay phải dạy dỗ nhỏ ms được, ko thể để nhỏ đi chơi hoài zày được!!

_Oh, nó ở trong nhà á!!

Thiên hồng học xong vô nhà vs vẻ mặt lạnh lùng chứ ko giận dữ như lúc trước.

Trang nghe động liền chạy xuống nhà, cô bé đang mong Thiên về để xin lỗi mà.

Mọi người – Akira, nó, Thiên và Trang – đã có mặt đầy đủ tại phòng khách.

Trang nhìn thẳng vào mắt Thiên, có lẽ khó khăn lắm cô nhỏ mới cất lên được tiếng xin lỗi, nhưng nghe rất “ngọt ngào” và “êm tai”

_Chồng iu ui, tha lỗi cho vợ nha!! Vợ biết vợ sai rồi, sai nhiều lắm!! Giờ vợ sẽ thay đổi theo ý chồng... vợ ko ghen bậy, ko cúp học, ko trốn đi chơi nữa... vợ sẽ ngoan ngoãn ở nhà làm vợ hiền của chồng!! Chồng tha lỗi cho vợ nha!!

Thật tình mà nói, sau khi nghe lời xin lỗi ngọt hơn cả mật kja, nó đã sém nôn ra nhà... nhưng may sao nó kìm chế được mình...

“Dù j cũng là lần đầu tiên phải đi xin lỗi 1 người khác trước mặt mọi người, mình ko nên làm bẽ mặt con nhỏ!” – nó thầm nghĩ.

Đúng lúc đó, có 1 người nhẹ nhàng mở cửa bước vô nhà...

38. Chương 38

Cháp 42:

Đúng lúc đó, có 1 người nhẹ nhàng mở cửa bước vô nhà...

Nó vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy người ấy... mọi người cũng vậy...

Theo sau người đó là 1 cô gái trẻ, rất quen thuộc vs nó và Trang

_Co... con chào ba!! – nó đứng bật dậy.

_Chào ba!! – Trang thì thờ ơ.

_Em, đứng dậy chứ?? – Thiên thúc giục Trang.

1 cách miễn cưỡng, Trang đứng dậy và chào – vs vẻ mặt ko mấy thiện cảm. Hình như con nhỏ vẫn còn giận ba cái vụ tổng nhỏ qua Nhật.

_Chào các em!! Chào Đẹp!! – người con gái ấy là Hân Hân - vợ chưa cưới của Kha.

_Chào chị!! – Trang thờ ơ và lại ngồi xuống ghế, cô bé kéo Thiên vs Đẹp ngồi xuống theo mình luôn.

_Từ giờ chị Hân sẽ ở đây!! 3 tháng nữa là lễ đính hôn của Kha, các con hãy hòa đồng vs chị dâu nha!!

Tjm nó quặn thắt lại khj nghe 2 tiếng “chị dâu” thốt ra 1 cách vô tình từ miệng người cha ruột của nó. 3 tháng - thời gian từ giờ tới khj thị kết thúc học kì thứ nhất. Ko lẽ ba nó định làm đúng lời đã nói sao??

Cùng lúc ấy, Kha cũng bước vô nhà. hần chẳng có vẻ j là ngạc nhiên khj nhìn thấy ba và “vợ chưa cưới” của mình.

_Chào anh iu!! – Hân ỡm ẹo khiến Trang buồn nôn.

Kha ko nói j, chỉ gật đầu rồi đi thẳng lên phòng, gương mặt ko chút biểu cảm.

Nó nghiêng đầu nhìn theo Kha. Chợt đồng hồ điểm 6g đúng...

Thôi chết... nó đã nói vs Shjn là 6g sẽ tới cô nhi Beka rồi mà... quên mất

Nó chạy xộc lên phòng. Bộ đồng phục được cởi bỏ mà thay vào đó là 1 bộ quần áo đen từ trên xuống dưới. Chiếc áo dài tay đen, quần đùi đen... nó mang thêm 1 đôi bot đen và đội chiếc mũ lưỡi trai cũng màu đen nốt. Giờ thì trông nó như 1 thiên thần đến từ địa ngục thực sự.

Xỏ thêm đôi găng tay đen bằng da, nó chạy 1 mạch xuống nhà... rồi ko kịp chào ba và mọi người, nó đã khuất sau cánh cổng sắt to đùng.

mọi người chỉ biết nhìn theo nó và đặt thêm dấu chấm hỏi to đùng phía sau...

...

Cô nhi Beka...

_Hj, mình... tới... trễ!! – nó thở dốc.

_Ko sao, mình cũng vừa ms về tới thôi!! Mà có lí do j bạn lại muốn tới đây hôm nay vậy???

_Ko biết nữa, chỉ là mình cần 1 nơi yên tĩnh thôi!!! – nó cười

_Ukm, mình đưa bạn ra sân sau!! Nơi đó rất yên tĩnh.

_Mình... xin lỗi... nhưng mình có thể... ở 1 mình được ko??

Hơi ngạc nhiên, Shjn quay đầu nhìn nó nhưng cũng đáp nhanh

_Tất nhiên!!! Bạn cứ tự nhiên như ở nhà!!

Đưa nó ra sân sau xong, Shjn rút lui để lại cho nó 1 ko gian yên ắng, tĩnh mịch. Quả thật, chỉ còn có nơi này là yên tĩnh thôi. Nó ko biết phải làm j bây giờ, chỉ muốn ở 1 mình... nếu ở cùng Shjn thì nó ko biết phải nói j... và nó sợ Shjn sẽ lại hỏi cái lí do ban chiều.

Nó ko muốn nói vs ai tâm tư của mình cả... ờ, nhưng mà nó đã để lộ vs tên Ashe đáng ghét kia rồi...

“Ồi mình ngu quá!!” – nó tự cốc đầu mình.

Ko gian về đêm ở cô nhi này càng tĩnh mịch hơn... nó hơi rùng mình. Tuy là 1 đứa gan dạ nhưng trong tình huống tứ phía chỉ toàn 1 màu đen kịt này, mà chỉ có 1 thân 1 mình, nó cũng hơi cảm thấy hãi... nhưng cảm giác đó chỉ thoáng qua thôi... giờ thì hình ảnh của Kha lại tràn về chiếm lấy trọn vẹn tâm trí của nó.

Chỉ còn 3 tháng nữa là Kha đã có nơi có chốn rồi, tới lúc đó thì dù nó có muốn cũng ko thể làm j được.. phải rồi, Kha là anh trai song sinh của nó mà...

Nó cứ mãi nhắc mình Kha là anh trai, ko thể yêu. Nhưng nó lại quá ích kỉ ko muốn xóa hình bóng Kha khỏi con tịm, càng ko muốn Kha quên mình...

“Em phải làm j đây?? Tụi mình là anh em mà!! Giá mà em ko biết anh thì tốt hơn... lúc đó em sẽ thoải mái hơn bây giờ... ko đau khổ như bây giờ... haizz, giờ em có muốn khóc thì cũng ko thể khóc được nữa, nước mắt của em đã khô rồi anh à!! Em thật là ích kỉ đúng ko?? Em đã cố ép mình phải quên anh, nhưng càng cố em lại càng ko muốn... và em cũng ko muốn anh quên em... em ích kỉ quá đúng ko???”

Nó trầm suy nghĩ rồi lại thở dài, nó ko hề để ý tới xung quanh, rằng có 2 cặp mắt của 2 con người đang dõi theo nó.

Ko ai khác, 1 là Shjn, còn đôi mắt kia chính là Ashe... hấn làm j ở đây nhỉ??

Cơn gió nhẹ thổi qua phẳng phất khiến nó se lạnh, và nó cảm thấy có 1 luồng khí buốt giá chạy dọc sống lưng mình...

Hơi rùng mình, nó cất tiếng kêu Shjn. May thay là Shjn còn thức, nếu ko thì nó cũng ko biết phải làm sao nữa.

_J vậy?? Bạn chán rồi hả?? – Shjn xuất hiện, nhanh như 1 cơn gió.

_Ukm, mà sao bạn tới nhanh quá vậy??

_Mình đang ở gần đây, nghe bạn gọi là lập tức chạy tới!!

_À, mình có chuyện muốn hỏi bạn!!

_Chuyện j bạn cứ hỏi đi!!

_Quen nhau lâu rồi mà mình chưa biết ngày sinh của bạn nên định hỏi!! – nó nói nhanh.

_Ukm, mẹ lớn nói mình sinh ngày 13/11.

_Ủa vậy hả??? Vậy là sinh cùng ngày vs mình rồi!!

_Vậy sao?? – Shjn mỉm cười.

_Ukm, mình cũng sinh ngày 13/11! À mà hình như bạn chưa bao giờ kể ỉnh nghe chuyện của bạn nha!!

_Bạn tò mò sao?? Có thật là bạn muốn biết ko??

_Rất muốn là đằng khác!!

_Ukm... ngày đó, sau khi mình được sinh ra thì lại bị bỏ rơi trong bệnh viện. Cũng may đó là bệnh viện JK – 1 bệnh viện lớn có tiếng của Tp nên mình được gửi cho các mẹ dòng nuôi dưỡng cho tới giờ. Mình thật sự ko biết cha mẹ ruột của mình là ai nữa... mà mình cũng ko muốn biết!! Đã nhỡ tâm bỏ rơi mình thì tại sao lại sinh mình ra chứ???

_Ukm... mình xin lỗi vì đã chạm vô nỗi đau của bạn!!

_Ko sao, đã lâu rồi mình ko nói về hoàn cảnh của mình vs ai! bạn là người thứ 2 đó!!

_Còn người đầu tiên là ai??

_Là Ashe!! Thôi trời lạnh rồi, bạn đã ngồi ở đây tận 2 tiếng đó!! Để mình đưa bạn về!!!

_Thôi mình có thể tự về!!!

Đưa nó ra cổng xong, Shjn cũng nấn ná lại hồi lâu chờ nó đi khuất ms trở vô trong. Lúc này, Ashe cũng đã len lén ra ngoài rồi trở về nhà.

Đi 1 đoạn, nó chợt nhớ ra là còn 1 điều quan trọng nữa nó chưa nói được vs Shjn.

“Thôi kệ, mai hỏi cũng được!!” – nó tự nhủ.

Nó ko đi thẳng về nhà mà lang thang trên phố. Từ khi chuyển qua đây học tới giờ, đây là lần đầu tiên nó đi dạo đêm ở tp này. Ở đây rất đẹp, cũng đèn điện, cũng những tòa nhà cao tầng, cũng những dòng xe cộ tấp nập nhưng đẹp hơn SG nhiều.

Giờ nó lại nhớ tới Thư, Trung và Tiên. Nó thắc mắc ko biết Tiên đã tìm được cô gái khác chưa?? Nó thắc mắc ko biết Trung và Thư đã nên đôi chưa?? Thật sự nó rất mong muốn Thư dành tình cảm cho Trung. Trung là 1 thằng con trai tốt, đáng được trân trọng... Thư cũng là 1 cô gái tốt, Thư hoàn toàn xứng đáng có 1 tình yêu của riêng mình.

Nó tự nghĩ rồi lại tự cười 1 mình...

...

Nó trở về căn nhà ấy, tâm trạng có khá hơn 1 chút.

Cả nhà đang hoảng hốt lên tìm nó.

Nó để ý, và giờ mới nhận ra hình như còn thiếu 1 người.

_Ba ơi!! – nó lên tiếng – dì (bà mẹ kế í) ko qua đây hả ba??

_Ukm – ông Lâm trả lời – dì ko thích qua đây con à!! Dì đã về nhà mẹ rồi!!

Nó ko hỏi thêm, chỉ gật gù rồi xin phép lên phòng. Chẳng phải là nó quan tâm j bà mẹ kế đó, chỉ là nó hỏi cho có lệ thôi.

Đi ngang qua Kha, nó mỉm cười chào Kha. Nhưng đáp lại nó là 1 gương mặt lạnh như băng, lạnh đến chết người. Dù rất đau nhưng nó cũng nghe lòng mình đang gào thét: “Ko được ích kỉ, ko được ích kỉ!!”

Nó thôi ko nhìn Kha nữa mà bước thẳng lên phòng.

Có 1 điều nó ko biết, là khj nó đi rồi thì tới lượt Kha nhìn theo, về luyến tiếc.

...

Tại Việt Nam lúc này là 5g 30 chiều.

Một ngày như mọi ngày, sau khj tan học là Trung lại chạy ù tới bệnh viện.

Nhưng hôm nay do bị phân công trực nhật nên đến bây giờ Trung ms được tự do. Vừa thả dụng cụ xuống là Trung ôm cái cặp chạy như bay tới bệnh viện...

Nhưng Thư đã ko còn ở đây nữa. Khj hỏi ra thì mới biết là ba mẹ Thư đã đưa cô ấy về nhà để tiện cho việc điều trị.

Dù ko biết ba mẹ Thư như thế nào nhưng Trung ko mấy cảm tình vs họ. Trung biết hoàn cảnh của Thư, biết Thư phải chịu sự cô độc trong căn nhà lạnh lẽo đó... giờ các bậc phụ huynh ấy lại đưa Thư về nhà để đối mặt vs sự lạnh lẽo ấy.. Trung ko thích tí nào.

Nhưng Trung có thể làm j đây?? Thư vs Trung đâu là cái j của nhau đâu?? Trung chỉ đơn phương 1 mình thôi, Thư nào có đáp lại!! Vậy Trung lấy tư cách j mà phản đối ba mẹ Thư đây??

Nghĩ đi nghĩ lại, Trung quyết định tới tận nhà để thăm Thư.

...

Tiếng chuông cửa vang lên réo rất tới 4 – 5 lần mới thấy chị giúp việc ló mặt ra. Thoạt nhìn Trung, chị ta nheo mắt và như chợt nhận ra cậu con trai thường đứng trước cổng nhà – là Trung – chị ta reo lên

_A.. cậu có phải cậu thanh niên hay đứng đây đợi tiểu thư ko??? Mời cậu vô nhà!!

_Ba mẹ Thư đâu rồi chị??

_Họ đi công tác hết rồi!! Tội nghiệp tiểu thư, có ba mẹ mà như ko!! Tiểu thư dặn tôi chừng nào cậu tới thì mời cậu vô liền!!

_Hả?? Thư tỉnh rồi sao chị??

_Chuyện dài lắm!! Từ từ rồi tiểu thư sẽ kể cho cậu nghe tất cả!!

Trung vui sướng chạy nhanh theo chị giúp việc. Chị ta đưa cậu tới phòng đọc sách của nhà Thư

Sau 1 hồi gõ cửa, cuối cùng cậu cũng nhận được tiếng trả lời của Thư – tiếng nói mà bao ngày qua cậu đã mong đợi

_Vô đi!! – Thư lên tiếng.

_Thư!! – Trung xúc động đẩy cửa vô – Thư tỉnh rồi hả??

_Ngồi đi!! Bao ngày qua tui ko có bị điên đâu!! Chỉ là buồn quá ko có chuyện j làm nên bày trò thôi!! Trò này hồi xưa bà Diệp bày tui đó!!

_Ra vậy!! Vậy mà Thư làm Trung đứng tịm... Trung cứ tưởng Thư bị điên vì thằng Thiên thật nên đau lòng lắm!!

_Ông có vẻ thương tui ha?? – Thư nghiêng đầu, mỉm cười nhẹ.

_Tất nhiên rồi!! – Trung khẳng định như thể đang chứng minh lòng thành của mình.

_Vậy mình quen nhau thử đi!! Dù tui vẫn còn tình cảm vs Thiên nhưng biết đâu ông làm tui quên Thiên thì sao?? – Thư bất chợt đề nghị.

Trung đứng hình.

Cậu ko tịm là tai mình nữa, cứ vồ đi vồ lại...

Hành động đó làm Thư bật cười và nhắc lại 1 lần nữa những j mình vừa nói.

Trung vui sướng, lòng lâng lâng như sắp bay lên... nói chung là 1 niềm vui khó tả...

Rồi bất chợt Trung ôm chầm lấy Thư, cậu thì thầm

__Trung nhất định sẽ làm được, sẽ làm được mà!!

Hơi bất ngờ vì hành động của Trung quá nhanh, nhưng Thư cũng nhanh chóng luồn 2 tay của mình qua hông Trung rồi nắm lấy vai cậu.

“Xjn lỗi Trung vì tui đã lợi dụng ông!! Nhưng tui nhất định sẽ cố gắng đón nhận tình cảm của ông! Tui hứa đó, nhất định sẽ có 1 ngày tui quên được Thiên và thích ông. Đến lúc đó, tui vs Thiên lại có thể làm bạn, và cả Diệp nữa. Rồi tui sẽ trở thành người hạnh phúc!!” – đó là suy nghĩ của Thư, dường như cô nàng muốn đón nhận sự chân thành của Trung thì phải...

__Tui tjn ông sẽ làm được!!

Cũng tốt, đó là sự lựa chọn hoàn hảo. Có thể tjn chắc rằng Trung sẽ ko bao giờ làm Thư đau như Thiên đã từng làm...

39. Chương 39

Cháp 43:

1 tháng trôi qua trong bình yên. Ngày ngày nó vs Trang vẫn tiếp tục đến trường, Thiên thì đi lo công việc của tập đoàn cùng ông Lâm, còn Akira vẫn tiếp tục làm hiệu trưởng trường Sakura.

Chỉ có 1 người lúc nào cũng nhàn hạ, đó là Kha. Hắn đã quyết định bỏ cả năm học này để chuẩn bị cho lễ đính hôn. Giờ thì hắn đã chấp nhận sự thật rồi, dù trong lòng ko muốn...

Hân cũng tới trường nhưng bao giờ cũng đi trễ nên thường xuyên được mời lên phòng Akira uống trà. Akira tất nhiên là nể tình ông Lâm nên ko nỡ phạt Hân... nhưng tình trạng này cứ kéo dài thì e Akira ko chịu nổi mất...

Sáng hôm nay, bầu trời quang đãng hơn mọi ngày. Sắp vào đông rồi...

Hân lại tiếp tục ngủ dậy muộn và đi học trễ...

Như thường lệ, nhỏ được mời lên phòng Akira để uống trà...

Nhưng hôm nay ko như mọi khi, Akira ném 1 cái nhìn tức giận cho Hân, to tiếng vs nhỏ

__CÔ CÓ THỂ KO ĐI TRỄ ĐƯỢC KO VẬY HẢ????

__Ngài trợ lí của em chồng à!! Anh ko được to tiếng vs tôi đâu nhé!! – Hân nũng nịu.

__CÔ ĐỪNG CÓ GIỎ THÓI TIỂU THƯ VS TÔI!! Ở TRƯỜNG NÀY TÔI LÀ HIỆU TRƯỞNG ĐẤY!!

__Ash, tôi biết rồi!! Mai sẽ cố dậy sớm được chưa???

__Ko có ngày mai đâu!! – Akira hạ giọng – tôi tuyên bố, từ hôm nay cô chính thức bị đuổi học. Hội đồng nhà trường đã thông qua, đây là biên bản kỉ luật! Cô có j ko hiểu cứ hỏi. Cho cô 15p để rời khỏi trường!!

Mặt mũi Hân sa sầm lại khj nhận lấy tờ biên bản từ tay Akira...

2 chân nhỏ khụy xuống.

Akira khoanh tay đứng nhìn, thúc giục

__Nhanh lên đi!! Cô chỉ có 15' thôi đó!!

_Tại sao chứ?? Tôi còn chưa tốt nghiệp cấp III mà!! Tôi ko tin, tôi sẽ nói lại chuyện này vs ba, ông ấy sẽ trừng trị anh!!

_Ko thể nào đâu!!! Cô đã đi trễ quá nhiều lần, ko thuộc bài và ko làm bài quá nhiều lần, thành lập băng nhóm trong trường, hò hét ầm ĩ trong giờ học, ngủ gật, đánh nhau, vô lễ vs giáo viên, **** bậy, mang vũ khí tới trường, sử dụng ma túy... Thành tích của cô ko ít đâu!! Nếu muốn ba chồng biết những chuyện này thì cứ nói!!

Roạt... Trăn rút trong túi ra 1 con dao rọc giấy rồi cắt nát biên bản kỉ luật. Xong đâu đó, nhỏ đứng dậy nhìn Akira rồi cười

_Vậy là xong, tôi hết bị đuổi học chứ j?? Biên bản này đã ko còn hiệu lực rồi!!

_Vô ích. Biên bản này đã được toàn hội đồng thông qua, và bản mà tôi đưa cho cô chỉ là bản sao thôi. Mời cô đi khỏi trường...

Hân căng 2 mắt thật to nhìn Akira, tên này sao mà quỷ quyết quá...

Con nhỏ tức giận, ngừng nguẩy bỏ ra khỏi phòng hiệu trưởng và đi thẳng ra khỏi trường.

Con nhỏ nhủ thầm trong bụng, nhất định phải nói chuyện này vs ba chồng để ông trừng phạt tên trợ lí đáng nguyên rửa kja.

Vừa bước ra khỏi cổng trường, Hân đã đụng phải băng Strawberry của Jin. Tên này cũng đã bị đuổi học vì tội sử dụng ma túy trong trường – cách đây 2 tuần.

_Muốn j đây?? – Trăn hất hàm.

_Cô em xinh đẹp, ko đi học sao mà ra đây zậy?? – Jin cười nửa miệng.

_Ko liên quan tới cậu, biến đi ko ba chồng tôi ko tha cho cậu đâu!!

Jin ko nói j thêm, nhìn về phía tụi đàn em rồi hất mặt về phía Hân. Ngay lập tức, bọn quỷ lớn quỷ nhỏ này bu kín người Hân, ko để ý tới những người xung quanh. Do cô vùng vẫy chống cự quyết liệt nên Jin đã đánh mạnh vào gáy làm cô ngất đi.

...

_Um...

Trăn mở mắt tỉnh dậy thấy mình đang ở trong 1 nơi tối tăm, hình như là kho chứa hàng thì phải.

Toàn thân cô bị trói chặt, miệng cũng bị dán keo nên ko thể cự quậy gì được.

Bỗng cánh cửa kho bật mở. Cô nheo mắt lại vì thứ ánh sáng chói lóa từ bên ngoài hắt vô.

_Chào thiếu phu nhân của tập đoàn K&T!! Cô vẫn ổn chứ?? – vẫn là cái giọng đều đặn của gã Jin.

_Um... um...

_Ái chà, tôi quên!! – Jin tiến tới gỡ băng dán ra cho Hân...

_Anh bị điên sao mà dám bắt nhốt tôi hả?? Ba chồng tôi sẽ ko tha cho anh đâu!!! – Hân hét lên.

_Ko tha?? Ko tha thì làm j được tôi?? – Jin lại cười, nụ cười thật đáng ghét.

_Anh... anh muốn j???

_Đơn giản, muốn ba chồng cô nhường lại địa bàn bên này cho gia đình tôi!!

_Đều cái gì. Mau thả tôi ra!!

Chat...

Jin liền ban tặng cho Hân 1 cái tát khiên gương mặt thiên thần của cô in hẳn 5 ngón tay.

_Anh...

_Cô nên im lặng và ngoan ngoãn vâng lời, nếu ko tôi ko nể tình cô đã từng sử dụng ma túy chung đâu đấy!!

Hân liền im bật. Con nhỏ đã giao du lầm vs người xấu rồi...

Giờ nhỏ đang rất rất hối hận... ko ngờ 1 đứa như Hân mà có ngày lại phải chịu lép vế như thế này... _Hello??
– nó nhắc máy khj có điện thoại tới, bây giờ đã 7g tối.

_Chào vợ chưa cưới!! – Jin cười mỉa – kêu ba vợ ra đây cho anh koi!!

_Tên kja, đừng để tôi chửi bậy nghe chưa! Chờ 1 chút đi...

30s sau

_Ông đang tắm!! Tí nữa gọi lại đi hé!!

_Hả?? Thôi kêu ông anh song sinh của cô ra cũng được!

_Ảnh đi chơi oy!!

_Còn thằng Thiên???

_Nó chở vợ đi đâu rồi á!!

_Còn Akira???

_Ông cũng đang tắm luôn!! Thôi nha!!

_Oh...

Nó cúp máy cái rụp trước khj Jin định nói thêm cái j đó...

Thật tình nó chả muốn dây dưa vs tên Jin này chút nào, còn cái hôn ước quỷ quái j giữa nó vs Jin, nó cũng chả chấp nhận. Nói tóm lại, nó ko muốn có bất kì 1 mối quan hệ nào vs tên Jin này hết!!

_Sao tự nhiên bà nói dóc chi vậy?? – Thiên vừa đọc báo vừa hỏi.

_Thích vậy thôi!!

_Chị tới cô nhi Beka vs em ko?? – Trang hỏi.

_Được!! Ủa, mà sao em biết cô nhi Beka???

_Thì em biết vậy thôi!!!!

...

“Con nhỏ cà chớn, càng ngày càng quá đáng... phải cho nó ân hận khj dám chọc tức mình!!” – Jin nghiêng răng.

Hắn mở rầm cửa xông vô nhà kho và tiến nhanh lại gần Hân...

Nhìn gương mặt giận dữ của hắn bây giờ, Hân thoáng rùng mình

_Người nhà đó đã bỏ cô rồi!! – Jin nhếch mép – thôi thì đành chịu!! Nếu cô ko muốn chết thì ngoan ngoãn ở đây, đừng kêu la j hết!! Nếu ko, tôi cắt cổ!!

rồi đi nhanh ra ngoài...

...

Nó vs Trang cùng rảo bộ tới cô nhi Beka.

_Làm lành rồi cũng tốt!! Cố đừng làm nó giận nữa nha!!! – nó bắt chợt lên tiếng dặn dò.

_Hi, em biết mà chị!! – Trang mỉm cười tình quái – Chị!!! chị sợ nhất con j??

_Để coi... cho tới giờ thì... chị sợ nhất là... ừm... là con trai!!

_Hả?? Em hỏi nghiêm túc mà chị cứ zỡn à!!

_Chị nói thật đó!! Chị sợ con trai lắm!!

_Chị...

Mãi mê nói chuyện, 2 đứa ko để ý là đã tới cô nhi Beka và đã đi quá 1 đoạn. Lúc sau, nó ms nhận ra thì đã đi quá cô nhi 100m rồi.

_AAAA, đi qua rồi kìa!! – nó nói.

Nó nhìn Trang, Trang nhìn nó, 4 mắt nhìn nhau rồi cả 2 cái miệng cùng cười.

_Chị em mình nhắm quá chị ha!! – Trang cười và tụi nó cùng quay trở lại.

_Ukm, chị cũng thấy zậy đó!! Thôi mình qua lại đi!!

Tụi nó quay trở lại phía sau, đoạn đường ko dài lắm.

Nó chun mũi...

Bên trong cô nhi tối o mom, nhưng cổng thì ko khóa.

Sau 1 hồi do dự, nó quyết định kéo tay Trang vô trong.

Nó vừa đi vừa lần mò trong tối, vừa lên tiếng kêu

_Shjn ơi?? Có ai ko???

Ko có người lên tiếng trả lời, chỉ có tiếng gió xào xạc qua lá cây.

Nó hơi rùng mình nhưng nhanh chóng trấn tĩnh.

Trang cũng hơi sợ... cô bé ôm chặt lấy cánh tay nó, run lên bần bật.

_Em sao zậy??? – nó quay lại hỏi.

_Em... em sợ... MA!!!

_Nhỏ này, lớn to cái đầu còn sợ ma là sao??? Shjn ơi!!

Lần này, đáp lại tiếng gọi của nó là tiếng bước chân người rần rần...

Càng ngày tiếng bước chân càng gần, nó lại đánh tiếng hỏi

_Shjn!! Là Shjn đúng ko?? Mình là Sizuka nè!!!

Đáp lại nó lại là sự im lặng tĩnh mịch đến đáng sợ...

Đã có chuyện j xảy ra sao???

Có chuyện j vs Shjn rồi??

Tiếng bước chân người sao tự dừng lại biến mất???

40. Chương 40

Cháp 44:

Kha bước chậm rãi trên bờ hồ.

Gió thổi lồng lộng khiến hần cảm thấy rất thoải mái, rất dễ chịu.

Hần cố gắng ép mình phải tin vào sự thật, rằng hần vs người con gái hần thương yêu nhất lại là 2 anh em song sinh.

Đang thơ thẩn trên bờ hồ, chợt hần bắt gặp 1 người...

Người ấy... đôi vs hần... rất quen thuộc.

Hần nheo mắt, cố nhìn cho kĩ người ấy...

Và bất chợt hần nhận ra...

Người ấy...

Chính là mẹ của hần...

Người phụ nữ đã bỏ nhà đi khi bị chồng ruồng rẫy...

Người phụ nữ đã sinh ra hần và người con gái hần yêu thương nhất...

Hần cứ ngỡ mình đang nhìn lầm... nhiều lần cố dụi mắt rồi lắc đầu thật mạnh... nhưng hình bóng đó đúng là của mẹ rồi... người phụ nữ đã bỏ nhà đi khi bị chồng ruồng rẫy...

_ME!!! – hần hét lên thật to và chạy đến bên người phụ nữ ấy.

Người phụ nữ quay lại...

Và nét mặt và rưng rờ lên khi nhìn thấy đứa con trai thân yêu của mình...

Đã 6 năm rồi bà ko được nhìn mặt hần...

_Kha?? – người phụ nữ ngạc nhiên khi nhìn thấy hần.

_Đúng là con!!

_Đúng là con rồi!! – bà rưng rưng nước mắt.

_Mẹ làm gì vậy?? – Kha hỏi – Mẹ đang ở bên Pháp mà???

_Uhm, mẹ đang ở cô nhi Beka, mẹ đã sang đây được 1 tuần rồi...

Cuộc nói chuyện cứ tiếp tục kéo dài...

Kha hỏi mẹ rất nhiều chuyện, nào là mẹ có khỏe ko, 6 năm qua mẹ đã sống thế nào?? Mẹ sống có đầy đủ ko?? Có thiếu thốn j ko??... vân vân và vân vân. Bao nhiêu đó đủ cho thấy tình cảm của Kha đối vs mẹ của hần lớn đến thế nào rồi... nhưng tuyệt nhiên, hần ko đề cập tới chuyện em gái sinh đôi của mình. Hần muốn sẽ hỏi chuyện này sau, và sẽ đưa Diệp tới để mẹ nhận diện luôn.

Mặc dù đã cố gắng ép bản thân tjn, nhưng Kha vẫn ko tjn hần vào sự thật phũ phàng ấy...

...

Nó đi học mà lòng ngổn ngang những thắc mắc cùng lo lắng...

Tối hôm trước, khi đến cô nhi Beka nó đã thấy sự kiện lạ.

Cổng ko khóa, đèn thì tắt tối thui khiến nó lo lắng rồi...

Còn tiếng bước chân người chạy rần rần, sau khi nó lên tiếng thì lại tự dừng jm bật. Điều này nó ko sao hiểu nổi... nhất định phải hỏi Shjn cho bằng được... ko biết Shjn có đi học ko nữa???

_Chào mọi người!! – nó chào các bạn trong lớp rồi ngó quanh.

Kja rồi, Shjn đang ngồi ở chỗ ngồi quen thuộc của cậu, và truy bài.

Nó liền phóng tới chỗ Shjn mà ko để ý tới sự có mặt của Ashe

_Chào Shjn!! Tối hôm qua bạn ổn chứ?? – nó hỏi

_Ổn?? Bạn nói j vậy?? Tất nhiên là mình ổn rồi!!

Nó đặt dấu chấm hỏi to đùng trong đầu... ổn ư?? Rõ ràng là ngày hôm qua...

Mà thôi, nếu Shjn ko muốn nói thì nó ko nên tò mò làm j. Người ta thường nói rằng: “càng biết nhiều càng nguy hiểm” mà. Vậy nên tốt nhất là cứ ko biết j thì hơn... nhưng nó vẫn cứ tò mò...

_Sizuka, cô hỏi Shjñ có ổn ko nghĩa là sao??? – đến lúc này thì Ashe lên tiếng.

_À... ko, ko có j hết đâu!! Biết nhiều ko tốt, có hại, có hại!! – nó lắc đầu.

_Cô... – Ashe trừng mắt

_Tôi làm sao?? Tôi đẹp quá chứ j?? Giống thiên thần đúng ko??

_Ừ!!

_Hả??? Hôm nay cậu bị cái j mà đổi tính vậy?? Bị trúng gió?? Ko, bị trúng tà?? Hay là bị ma nhập?? Lên sốt?? Nổi mẩn?? Quỷ ám?? Thần kinh bán loạn?? Não bộ có vấn đề?? Máu lên não ko đều?? Hay máu ko chịu lên não??

_Cô... haizz, nói vs người thiếu hiểu biết đúng là ko ra j mà!! Tôi đã khen cô đẹp cô còn dám nói tôi vậy nữa!! – Ashe thở dài.

_Á... Á... Á... Á... Á... Á... Á... Á... Á... Á...

_Thần kịnh là cô thì đúng hơn đó!!

_Cậu... cậu...

Đúng lúc đó, “hiệu trưởng” Akira bước vào lớp và lôi nó ra ngoài ko để cuộc chiến tiếp tục.

_Buông tôi ra!! Anh có nghe ko hả??? Bỏ tay ra ngay!!! – nó bực bội khi bị Akira siết chặt.

_Tiểu thư, cô có thấy vợ chưa cưới của cậu Kha đâu ko?? Cả cậu Kha nữa!!

_2 người đó cùng biến mất 1 lúc sao??

_Vâng! – Akira gật đầu.

_Chắc là rủ nhau đi du lịch đâu đó!! – nó nhún vai, cố tỏ ra vẻ bình thản nhưng ko thể giấu nổi vẻ xúc động trên mặt.

_Ko đúng, nếu đi du lịch tại sao đồ đạc của họ vẫn còn nguyên ở nhà???

_Tôi ko biết!! – giọng nó chùng xuống.

_Tiểu thư... có thật là... - Akira nhìn nó nghi ngờ.

Nó ngược mặt lên, nhìn thẳng vào mắt Akira – ánh mắt sắc lẹm như con dao thái – khiến Akira chột giật mình.

_Tôi đã nói ko biết!!

Xong nó quay lưng bỏ đi 1 mạch. Đằng sau, Akira nhìn theo bằng vẻ mặt ngố tàu... tức là anh ta ko hiểu vì sao tiểu thư của mình lại có thái độ kì quặc đến vậy.

“Tại sao lại nhắc tới chuyện này nữa chứ?? Tôi đã cố gắng quên anh ấy rồi mà các người còn chưa chịu buông tha cho tôi sao??? Sao các người cứ muốn nhìn thấy tôi phải đau khổ chứ??”

Nó vừa nghĩ tới đó, nước mắt tuôn trào ra như nước suối...

Nó tủi thân lắm. Dù j nó cũng là con gái ruột của ông Lâm, còn phải chịu khổ sở 17 năm trời chỉ vì 1 lí do nào đó mà nó ko được biết... vậy mà giờ đây, khi đã trở thành tiểu thư của tập đoàn K&T – và cũng được chính thức giao quyền thừa kế – nó vẫn phải chịu khổ sở... nó đúng là 1 con nhóc bất hạnh... Nhìn theo cho tới khi nó đi khuất bóng, Akira vội lôi đt ra gọi cho ông Lâm

_Alo?? – giọng ông Lâm ở đầu bên kia, có vẻ ông đang rất lo lắng, sốt ruột.

_Tôi là Akira. Tôi đã hỏi tiểu thư rồi nhưng cô ấy cũng ko biết!!

_Được rồi, anh làm tốt lắm. Thôi anh cứ lo việc ở trường đi, còn chuyện tụi thằng Kha để tôi vs con rể giải quyết là xong!!

_Vâng. Lão gia đừng quá lo lắng, họ sẽ ko có chuyện j đâu!!

_Thằng Kha thì ta ko lo, nhưng còn con bé Hân thì... ta đã hứa vs ba mẹ nó sẽ chăm sóc nó cẩn thận... nếu nó có bề j thì ta...

_Ông đừng quá lo, tôi tjn nhất định sẽ ko có chuyện j đâu!!

_Ukm, thôi tôi gác máy đây!!

Ko đợi Akira nói thêm lời nào, ông Lâm vội vàng gác máy rồi tiếp tục cùng Thiên đi lùng sục khắp nơi, quyết tìm cho ra bóng dáng của Hân. Xem ra con bé này cũng có nhiều người quan tâm quá chứ...

Bỗng dt Akira vang lên, anh thấy số của Jin định ko nhắc máy nhưng rồi anh cũng trả lời

_Alo?

_Con bé Hân đang nằm trong tay tao, muốn nhận lại nó thì tới địa điểm cũ!!

Jin nói ngắn gọn rồi cúp máy.

Akira trợn mắt nhìn vào cái dt rồi cũng nhanh chóng gọi về nhà báo cho ông Lâm biết tình hình.

Ông nghe xong thì tức giận lắm, lập tức tập hợp bọn đàn em lên đường.

Trong khi đó, Hân Hân đang say mê chìm đắm trong sự thỏa mãn do á phiện gây nên... cô đã nghiện heroin quá nặng, giờ đã chuyển sang giai đoạn dùng kim tiêm...

Đúng lúc cô đang mê mẩn vs liều thuốc vừa dùng thì tên Jin đẩy cửa bước vô.

Hắn nhìn Hân, cười nửa miệng rồi lên tiếng chế giễu

_Cô em, giờ thì tới lúc ba chồng cô em biết được hình ảnh thực sự của em rồi đây!! Chuẩn bị đi!!

...

Ông Lâm cùng Akira xông cửa bước vào... và đã trông thấy 1 cảnh tượng ko đáng nhìn

Ông Lâm đã rất bàng hoàng khj nhìn đứa con dâu yêu quý của mình lại đổ đốn như thế.

Trên sàn, Hân ngồi im thín thít, xung quanh bày la liệt những bơm kim tiêm á phiện, đầu tóc rũ rượi, đôi mắt lơ đãng, miệng liên tục ngáp, tay liên tục gãi...

_Hân... con...

Ông chỉ nói được 2 chữ đó, xong đầu đầy thì ngã khụy xuống...

_Lão gia!! – Akira hét vang lên và đỡ lấy ông Lâm.

Anh nhìn quanh quất. Tên Jin khốn kiếp kja ko có ở đây... anh nhanh chóng gọi người đưa Hân ra ngoài rồi đưa ông Lâm tới bệnh viện.

30p sau, tiếng chân người chạy rầm rập trong bệnh viện JK, những người ở gần đấy nhúu đôi mày ra chiều bức tức.

Nhưng tiếng ồn ấy vẫn ko dứt.

trước cửa phòng bệnh của ông Lâm, tiếng nói nhốn nháo huyên náo của mọi người làm vị bác sĩ già – ông Mako – phải ra mặt.

_Xin các vị ko làm ồn trong bệnh viện!!

_Oh, chúng tôi xin lỗi!! – nó lên tiếng trước – chúng tôi sẽ chú ý hơn!!

_Nhưng hình như bác sĩ ở khoa sản phụ mà!! Sao ông lại xuất hiện ở phòng điều trị tim mạch?? – Kha lên tiếng, đôi mày hăn hơi nhúu lại ra chiều khó hiểu.

Mũi vị bác sĩ già hơi chun lại, từ tiếng Nhật mà chuyển ngay sang tiếng Anh “ko thông báo trước” thì hơi khó. Dù j ông cũng đã già rồi!!

_Vâng tôi nghe nói Trương Lão gia nhập viện vì sok nên tôi sang thăm, dù j cũng là người quen cũ!! – ông từ tốn trả lời.

Hắn “à” lên 1 tiếng rồi ngoảnh mặt đi. Còn Trang thì đang ngồi ở ghế chờ, mặt cúi xuống, đôi tay nhỏ nhắn của cô nắm chặt lại, để trên đùi và khẽ run lên.

Bấy giờ Thiên ms để ý tới cô nhóc vợ của mình, cậu nhẹ nhàng tiến đến gần cô vợ nhỏ, quàng tay ôm chặt lấy e.o cô nhóc và thì thầm

_Em đừng lo, ba ko sao đâu!! Chỉ bị sok 1 chút rồi ngất đi thôi!!

Trang ngược mặt lên, đôi mắt cô bé đầm nước làm Thiên lo lắng

_Em đừng khóc mà, sẽ ko có chuyện j đâu. Ngoan, nín đi anh thương!! – Thiên vỗ về Trang mà cứ như là đang dỗ ngọt mấy đứa con nít vậy

_Chị ta... sao có thể làm cái chuyện đó chứ?? Sao lại phản lòng tin của ba như thế??? Em nhất định ko tha cho kẻ đó đâu!! – Trang nói trong nước mắt.

41. Chương 41

Cháp 45:

Nhìn xoáy vào sâu trong đôi mắt của Trang, Thiên nhận thấy được cô vợ bé nhỏ của mình đang thù hận ghê lắm... à ko, phải nói là phần nộ mới đúng.

Lúc mới nhận được dt của Akira nói lão gia bị đột quy, Trang đã phát hoảng lên vì lo sợ. Sau khj nghe được Akira trình bày lí do, Trang trở nên như thế này – 1 cô bé mang 1 mối hận trong lòng. Sự phẫn nộ, tức giận đã xâm chiếm hết tâm hồn cô bé, giờ thì trong cô chỉ có HẬN và HẬN.

Mọi người tập trung đông đủ tại bệnh viện, kể cả Hân Hân. Bấy giờ cô đã hoàn toàn tỉnh táo trở lại, nhanh thật.

Chỉ hơn nửa tiếng đồng hồ mà Hân đã hoàn toàn tỉnh táo như chưa hề tiêm thuốc vậy. Gương mặt cô giờ cũng đang rất lo sợ...

...

Một cô y tá bước từ trong phòng bệnh ra, mọi người đổ dồn về phía cô và hỏi dồn dập

_Cô y tá ơi, ba tôi sao rồi?? Ông chết chưa??

_Lão gia có bị sao ko?? Ông vẫn ổn cả chứ???

_Ông già đó chết chưa??

_Ba tôi có vấn đề j ko?? Có để lại di chứng ko??

Vân vân và vân vân...

Cô y tá hơi choáng vì sự quan tâm đặc biệt của gia đình này, và cả việc chuyển ngôn ngữ nói nhanh hơn gió nữa... nhưng rồi cũng đáp nhanh, giọng rõ ràng

_Trương Lão gia đã qua cơn nguy hiểm. Chờ thêm 1 chút nữa là có thể vào thăm!!!

_Anh à, cô ấy nói j vậy?? – Trang thì thầm vs Thiên.

_Cổ nói là ba đã ko còn nguy hiểm nữa, chút ta vào thăm là được!! – Thiên cười xoa đầu Trang.

Cô bé thở phào như vừa trút được 1 gánh nặng. Hân Hân cũng thở ra, nhưng nét mặt cô vẫn còn co thắt chưa giãn ra được.

Đến lúc này Kha mới để ý tới sự có mặt của Hân. Hân sẵn tới bên Hân và tặng ngay có cô 1 cái tát mạnh khiến cô nổ đom đóm mắt, rồi bắt đầu gằn giọng

_Cô hại ba tôi chưa đủ sao giờ còn dám vác mặt tới đây nữa hả???? Cô biến khỏi đây ngay trước khi tôi “làm thật” cô!! Và đừng bao giờ xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa.

Hân đứng lặng người nhìn Kha. Trước đây dù có tức giận cách mấy hân cũng ko bao giờ đánh cô mà, sao hôm nay hân lại xử sự thô lỗ đến vậy???

_Tôi và cô hủy hôn đi!! – Kha tuyên bố.

_Ko!! Ko đâu!! Em ko thể xa anh được!! Xin anh cho em cơ hội nữa đi... em xin anh mà!! – Hân gần như phát khóc. Có vẻ như cô nàng này thương hân thật lòng thì phải.

_Một là cô hủy hôn. Hai là cô phải vô trại cai nghiện. Nhưng nếu cô chọn cách 2 thì ba mẹ cô cũng sẽ biết!! Dù 1 hay 2 thì chúng ta đều phải hủy hôn thôi! – Kha bất chợt dệu giọng xuống, nhưng ánh mắt lại hân đỏ lên như có ý đe dọa.

Hân biết Kha giận lắm, nhưng dù vậy cô vẫn ko muốn rời xa Kha. Cô nhất quyết ko chịu

_Anh à, anh cho em thêm cơ hội đi mà!! Em hứa sẽ sửa đổi mà, anh đừng đuổi em!! Huhu, cho em...

_CÔ IM VÀ BUỐC RA KHỎI ĐÂY NGAY!! – Kha thét lên.

Bụp... bụp bụp bụp...

Mấy quả đấm từ những người còn lại giáng vào mặt hân làm hân chảy máu mũi. Bực mình, hân nhắm mắt

_Các người làm cái trò gì zậy hả???

_Trong bệnh viện phải giữ trật tự!! – cả bọn đồng thanh.

Riêng Diệp chỉ nhìn bọn hân rồi cười. Hình như nó vẫn còn tình cảm với hân, mặc dù lần trước nó có cảm giác mình đã rung động trước Ashe...

Nhìn mọi người vui vẻ, nó lặng lẽ bỏ ra ngoài. Kha nhìn thấy, đôi mắt hân dõi theo cho tới khi thân hình nhỏ nhắn của nó khuất sau cánh cửa thang máy.

Hân nhẹ lắc đầu, rồi thở dài. Cho tới giờ 2 anh em sinh đôi này vẫn còn yêu nhau... cho dù biết đó là thứ tình cảm loạn luân, là trái với đạo đức, là ko thể chấp nhận được nhưng hân ko thể cưỡng lại trái tim ngu muội của mình. Tức là cho tới giờ, nó vẫn là số 1 trong tim hân.

Trang thấy cái lắc đầu thở dài của hân, cô liền nhìn theo hướng ánh mắt của hân và bắt gặp cái lưng của nó.

Az, “ông anh mình chưa thể dứt bỏ cái thứ tình cảm vô đạo đức ấy ư??” – Trang trầm nghĩ.

Haizz – nó thở dài, đứng tựa lưng vào tường. Chắc giờ này mọi người đang chuẩn bị vô thăm ba rồi. Nó là con gái lớn vậy mà lại đi bỏ về trước, thật là ko phải đạo.

Nhưng nếu còn nhìn thấy mặt hân thì nó sẽ còn tình cảm với hân, ko đời nào nó quên được hân trong khỉ hân cứ ở bên cạnh thế này được.

Thôi thì cứ để hân thăm ba trước, có gì nó sẽ lại vào bệnh viện sau. Càng tránh gặp mặt hân càng tốt mà.

_Được rồi!! Trương Lão gia đã tỉnh, các vị có thể vào thăm. Nhưng nhớ yên lặng để các bệnh nhân ở phòng khác nghỉ ngơi!!!

_Vâng chúng tôi biết rồi!! – Thiên cười với cô y tá khiến cho đầu của ai đó bốc khói ngùn ngụt.

Hân thì lủi thui tiến về phía thang máy. Dù Kha tuyệt tình như vậy nhưng cô vẫn ko muốn rời xa hân. Tuy cô ko biết Diệp chính là Cường nhưng cô quyết sẽ ko để con nhỏ nào cướp Kha khỏi tay cô đâu. Kha là của cô, chỉ riêng cô thôi. Ko ai có thể cướp Kha... ko 1 ai...

Nó lủi thủi 1 mình trên phố. Nếu là bình thường thì nó đã bị Akira ép vô xe để gã chở về rồi, nhưng hôm nay ba nằm viện nên Akira mới buông tha, để nó thả bộ về nhà.

Nhưng đôi chân ko biết nghe lời lại đưa nó tới cô nhi Beka – nơi ở của Shjn.

“Tại sao mình lại đến đây nhỉ??” – nó thắc mắc nhưng rồi cũng đẩy cửa bước vô trong.

Nó đi dọc theo hành lang chính để ghé vô phòng của Shjn. Ko may, hình như Shjn đang có khách thì phải. Đó là 1 người phụ nữ quý phái và sang trọng.

Ủa nhưng mà khách của Shjn sao lại có cô viện trưởng ở đây???

Nó định kéo cửa bước vô, nhưng chợt khựng lại khi nghe thấy trong cuộc nói chuyện của 3 người ấy có tên của mình và Kha.

_Con bé Diệp đã phải chịu khổ từ nhỏ rồi, nay lại phải chịu thêm tổn thương ấy tôi e rằng... – người phụ nữ ấy lên tiếng, giọng có vẻ buồn khổ.

_Tôi biết, nhưng chúng ta ko thể làm gì được!! Trương Lão gia vì ko biết chuyện ấy nên mới cảm đoán tại nhỏ.. – đó là giọng của cô viện trưởng.

_Ông ta thật là ngu muội!! – người phụ nữ tiếp.

_Phu nhân nên thông cảm cho ông ấy!! Chỉ là...

_Thôi được rồi!!! Shjn, con có ý kiến j ko???

_Haizz, mẹ nên làm rõ chuyện này đi!! Để Sizuka buồn khổ hoài như vậy, con ko nỡ lòng!! – cuối cùng thì Shjn cũng chịu lên tiếng.

Đôi mày nó hơi nhíu lại. Dường như nó đã lờ mờ hiểu được nội dung câu chuyện của 3 người này, nhưng nó vẫn cố nán lại để nghe được lời giải đáp thích hợp.

_Haizz, sao mà mẹ nói được!! Kha dù rằng ko phải con ruột của mẹ, nhưng mẹ cũng rất thương nó!! Chỉ là...

_Con biết mẹ rất thương tên đó, nhưng Sizuka mới là con ruột của mẹ mà!!!

42. Chương 42

Cháp 46: (cháp cuối)

Chân nó như muốn rụng rời khi nghe tới cụm từ “Sizuka mới là con ruột của mẹ!”... vậy người phụ nữ kia chính là người đã sinh ra nó và Kha??

Ko, lúc nãy Shjn đã nói gì nhỉ?? Shjn gọi người ấy là “mẹ”, hơn nữa bà ấy còn nói là “Kha ko phải con ruột của mẹ”...

Vậy... vậy nó với Kha ko phải là... anh em ruột???

Tay nó bấu chặt vào gờ cửa... Kha với nó ko phải là anh em ruột??

Cạch... nó bấu mạnh quá, vô tình làm cách cửa mở ra... 3 người kia đồng loạt quay lại...

_Sizuka?? – Shjn ngạc nhiên vì sự hiện diện của nó.

_Con... con là Diệp?? – người phụ nữ run run hỏi.

Nó ko nói j, nhẹ nhàng bước vào trong. Sau khi thi lễ xong, nó từ từ ngồi xuống. Bấy giờ, nó cất tiếng hỏi, giọng khản đặc

_Cô là mẹ của con?? – nó hỏi người phụ nữ. Bà ta ko nói j, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, 1 cách đau khổ.

_Bạn là con bà ấy?? – nó hỏi, vẻ mặt nghi ngờ – anh song sinh của mình??

Shjn cũng ko nói j, chỉ gật đầu.

Nó mỉm cười... ko phải 1 cái cười nhếch mép, cũng chẳng phải 1 cái cười nửa miệng... mà là nụ cười của hạnh phúc, nụ cười của sự mãn nguyện

_Sizuka, bạn sao vậy?? Đừng sok nhak!! – Shjn lay lay nó.

_Àk ko, mình ko sao!! AAAAAAAAAAAAAA...

Cô viện trưởng, mẹ nó và Shjn cũng giật nảy người lên khj nghe tiếng thét thất thanh của nó.

_Vậy... vậy là... mình vs Kha... ko phải là anh... em... ruột?? – nó mừng quýnh lên và tự nhủ.

_Đúng!! – Shjn cười đáp – mình ms là anh trai song sinh của bạn!!!

_Vậy... hay quá... phải mau mau báo cho Kha biết mới được!! – nó nhanh nhẩu móc đt ra.

_Ko được!! Tuyệt đối ko được!! – mẹ nó ngăn cản.

_Tại sao ăh?? Mẹ sợ Kha buồn sao??

_Mẹ biết là 2 đứa yêu nhau nên nó sẽ chẳng buồn bã gì đâu, nhưng mà...

Ko biết mẹ đã nói gì với nó, nhưng nó có vẻ gật gù đồng tình. Nghĩ sao rồi nó lại dứt đt vô túi, ko gọi cho Kha nữa. Thực ra mẹ đã nói gì mà nó lại thay đổi ý định như vậy?? Thông tin này quyết định hạnh phúc của nó mà, tại sao nó lại thay đổi quyết định như thế??

Nó cúi chào cô viện trưởng và mẹ nó một cách lễ phép rồi quay về nhà. Trong lòng nó đang vui phơi phới. Biết được sự thật rồi, lòng nó nhẹ nhõm hơn hẳn.

“À phải rồi, phải tới bệnh viện thăm ba chứ??” – nó mỉm cười tự nhủ.

Nghĩ là làm, đôi chân thoăn thoắt lại đưa nó tới bệnh viện JK. Thật may là mọi người vẫn còn ở đây.

Nó nhảy chân sáo vô phòng bệnh, miệng hát líu lo.

_Chào mọi người!!!

4 người – ba nó, Thiên, Trang và Akira – trở mắt nhìn nó.

_Chị chị, chị có sao hok chị?? Chị ầm đầu hă??? – Trang sờ trán nó.

_Đúng rồi, hồi nãy còn buồn như sáo, giờ thì vui như sao!! Kì lạ quá đó tiểu thư à!! – Akira cũng góp phần.

_Bà Diệp nè, có gì ko phải bà thứ lỗi nhưng tui thấy bà bất thường lắm rồi đó. Giống như thời tiết zậy!!! Khó hiểu!! – Thiên cũng nhăn nhó nhìn nó. Riêng Kha là im lặng ko nói j’.

_Mọi người có cần phải làm quá zậy hok?? Coi anh Kha có nói gì đâu nè!! – nó chủ mỗ, ôm lấy cánh tay của Kha.

Kha bắt giờ cũng trở mắt nhìn nó. Đôi tay cậu từ từ bò nhẹ lên người nó, bất ngờ quàng qua vai nó và nắm chặt. Tay cậu siết chặt đến nỗi vai nó bầm tím, nhưng nó lại ko hề nhăn nhó.

_Anh, đau em!!!1 – nó cười tươi.

_Az, em bị cái gì zậy hă??? Chẳng lẽ em...

_Em sao?? – nó tròn mắt nhìn Kha, hỏi vặn lại.

“Ko lẽ em đã quên anh rồi hă?? Sao có thể zui zẻ đến zậy?? Cứ như là em chưa hề bị đau khổ bởi tình yêu của chúng ta zậy!! Cuối cùng thì em đang nghĩ cái gì, tại sao anh ko thể đoán được???” – Kha trầm nghĩ.

“Anh chờ đi, tin zui của tui mình sắp tới rồi!!” – nó trầm nghĩ, rồi lại cười títt mắt.

_Anh, chị em bị sao zậy?? – Trang hích Thiên.

_Thú thực là anh cũng ko biết nó bị chạm dây thần kinh nào nữa!! – Thiên nhún vai, mặt ra chiều “đau khổ”.

...

Suốt cả ngày hôm ấy, nó cứ cười títt mắt làm mọi người đều rất ngạc nhiên, riêng Kha thì có thái độ khó chịu. Mới tổng được con nhỏ Hân đi thì nó lại bị khủng, hết nói nổi mà.

Nhưng ai muốn nói gì nó cũng mặc kệ, nó chỉ cần biết hiện tại nó đang rất phấn khích... rất rất là phấn khích...

Nó hồi tưởng lại chuyện lúc chiều.

Thực ra nó cũng đang nghi ngờ, liệu những gì nó nghe được và thấy được lúc chiều có phải là sự thật ko??? Nó vẫn chưa thể chắc được rằng người ấy là mẹ của nó, nhỏ giờ nó đã gặp mẹ lần nào đâu...

Nhưng... nó mong người ấy đúng là mẹ, và câu chuyện ban chiều ko phải là mơ. Nếu là mơ thì nó mong mãi mãi ko tỉnh dậy để mãi mãi được hạnh phúc như bây giờ... nó thật ích kỉ.

Nó ngả lưng xuống giường mau chóng chìm sâu vào giấc ngủ. Tâm trạng thoải mái làm nó dễ ngủ hơn bao giờ hết. Nó đánh 1 giấc sâu và thật dài.

...

Sáng, nó thức rất sớm làm điểm tâm cho cả nhà. Vừa chiên trứng, nó vừa hát líu lo khiến cả nhà phải thức giấc.

Cùng lúc ấy... _Cái gì zậy anh?? – Trang ngái ngủ – mới sáng sớm mà bỏ nhà ai rống zậy??

_Anh ko biết!! – Thiên nhăn nhó.

_Anh đi coi đi!! – Trang ngáp ngấn ngáp dài.

Thiên bực tức tung chăn đi lần theo tiếng hát như... bỏ rống.

Cậu mắt nhắm mắt mở mò xuống bếp. Âm thanh “rùng rợn” ấy phát ra từ trong bếp.

Và cậu nhận ra con nhỏ bạn thân nhất từ nhỏ tới giờ của mình – chính là nó. Cậu suýt nữa thì té xỉu khi biết nó chính là nguyên nhân gây ra âm thanh kinh khủng ấy chính là nó.

Nó thì hồn nhiên vô tư cười toe toét khi nhìn thấy Thiên

_Dậy rồi hả?? Ngồi đi!!!

Thiên vẫn đứng như trời trồng ko nhúc nhích, mãi lát sau cậu mới mở miệng được

_Ba... bà Diệp. Âm thanh kinh khủng đó là của bà hả??

_Kinh khủng?? Bộ tui hát tệ lắm hả? – nó nhăn mặt.

_Ồ... À ko, hờ hờ... nhưng nó... ko... được dễ... nghe... lắm.

Nó cười lớn khi thấy bộ dạng ấp úng như gà mắc tóc của Thiên.

_Hờ... cười cái gì?? – Thiên gắt.

_Hớ hớ... há há... hô hô... hé hé... hum hum... – nó bịt miệng, cố để ko phát ra tiếng cười nữa nhưng...

Nó kéo Thiên lại ghế, ấn mạnh Thiên ngồi xuống miệng vẫn cố nhịn cười.

Nó cũng kéo ghế ngồi đối diện Thiên. Nhìn vẻ mặt “thiên thần” của Thiên, nó ko tài nào nhịn nổi nữa, phá ra cười ngặt nghẽo

_Bà cười cái gì?? – Thiên giận dữ hỏi.

_Hế hế... thôi ko giỡn nữa!! – nó ôm bụng – Nhìn ông mắc cười quá!! Dở thì nói huých tặc ra cho rồi, còn bày đặt...

_Hừm... tui chưa tính tội bà mới sáng sớm làm mất giấc ngủ của người ta... zậy mà bà còn dám cười tui hả??

...

Thấy Thiên đi lâu quá ko trở lại, Trang bắt đầu tỉnh. Cô nhóc đang lo lắng liệu Thiên có bị con quái vật làm ồn kia ăn thịt ko! Con nhỏ này sao tự đứng lại cho trí tưởng tượng bay xa zữ ta?

Trang lò dò bước xuống nhà. Có tiếng cười nói vọng ra từ phía bếp, cô bé tiến về phía ấy.

Trang bực tức khi thấy nó và Thiên cười cười nói nói thân mật như thế. Nói gì thì nói, dù nó có là bạn thân thì việc thân thiết quá đáng ấy cũng làm Trang nổi điên

_Anh!! – Trang bực tức kêu khiến Thiên giật mình.

_À, em xuống mà coi chị em đi!! Tiếng hát như bò rống í!! – Thiên cười.

_Âm thanh kinh khủng đó là của chị?? – Trang trở mắt ngạc nhiên rồi phá ra cười.

Đúng lúc ấy, Kha cũng bước xuống bếp. Trông bộ dạng cậu lúc này thật bảnh bao... hình như hẳn định đi gặp ai đó...

_Điệp!! Đi theo anh...

Nghe hẳn ra lệnh, nó đứng phắt dậy như một cái máy.

Kha đứng trước cổng nhà đợi nó thay đồ. Ko lâu, chỉ 2p là nó phóng xuống nhà. Kha hất mặt rồi đi liền 1 mạch. Nó chỉ còn biết chạy theo.

Hai vợ chồng Thiên từ trong nhà cũng phóng ra nhìn theo, Trang lắc đầu thở dài

_Tới lúc này mà 2 anh chị ấy vẫn chưa nguôi. Giá mà em giúp được gì thì tốt quá!!

Thiên thì ko nói gì, cậu khẽ thở ra, sau đó xoa đầu Trang rồi đi vô nhà.

...

Kha đi thẳng về phía cô nhi Beka, đôi khi hẳn ngoảnh mặt nhìn lại xem nó có theo kịp ko, và sau đó khi thấy nó chạy tới thì hẳn quay lưng lại và đi tiếp.

Nó thở hổn hển chạy theo hẳn. Trời ăh, ỷ chân dài thì đi nhanh ko thềm chờ nó luôn.

Trước cổng cô nhi Beka, hẳn dừng lại chờ nó tới rồi vào chung. Suốt dọc hành lang, hẳn im lặng ko nói gì. Ko khí ngột ngạt đến đáng sợ.

Dừng lại trước cửa phòng, hẳn hít một hơi thật sâu rồi gõ cửa.

_Mời vào!! – giọng mẹ nó vọng ra.

_Chào mẹ, con tới thăm mẹ đây!! – hẳn lễ phép, sau đó kéo tay nó vào trong.

_Ừa, Điệp cũng tới hả con?

_Dạ, hẳn kéo con đi đó mẹ!! – nó cười.

Kha ngạc nhiên nhìn nó, sau đó quay sang mẹ với con mắt khó hiểu

_Là vậy – nó kéo Kha quay lại – chúng ta ko phải an hem ruột!!

_Hả?? – hẳn càng ngày càng mơ hồ.

_Đúng đó Kha, các con ko phải là anh em ruột!! – mẹ hẳn lên tiếng – Điệp, con kể cho Kha nghe đi!!

_Dạ!! Là zậy~ Năm ấy, bác sĩ Mako đã đặt anh vào nôi của anh trai song sinh của em. Anh song sinh của em là Shjn, bạn của em hiện tại. Bác sĩ Mako đã cố tình đặt anh nhầm vào chỗ Shjn, theo đề nghị của mẹ!! Còn Shjn thì được đưa tới đây để nuôi dưỡng, chờ ngày thay đổi lại vị trí của 2 anh!!

_Vậy.. – hẳn đã hiểu ra.

_Chúng ta ko phải là anh em ruột!! – nó cười tươi.

Hẳn mở mắt thật to, vênh tai để nghe thật kĩ những lời mà nó nói. Dường như ko tin lắm, hẳn còn véo mạnh vào tay mình.

_Ái đau!! – hấn kêu lên – Zậy đây ko phải mơ??

_Đúng...

_Zậy chúng ta ko phải anh em ruột??

_Đúng...

_Mẹ, con ko phải là con mẹ!! Zậy con có thể yêu con gái mẹ ko?? Mẹ có chê con ko??? – Kha hỏi, giọng nửa vui nửa buồn.

_Được!! – mẹ nó cười hiền – Nhưng ông ta chưa chắc đã đồng ý. Bây giờ điều quan trọng nhất là con phải giữ kín bí mật này. Con hứa ko??

_Dạ!! Kha đồng ý cái rụp... hấn đã biết lí do vì sao nó lại trở nên vui vẻ rồi, hấn cũng thấy vui vui trong lòng, nhưng hấn lại thấy giận nó ko chịu nói cho hấn biết sớm, để hấn khỏi hiểu lầm...

Nó với hấn sóng bước bên nhau trên đường về nhà. Con đường hôm nay tự dưng ngắn hơn trước, và còn tràn ngập màu hồng nữa (theo mắt hấn)...

Vui thì vui thật đấy, nhưng tự dưng hấn lại ko biết nói gì với nó... nó và hấn đã xa cách quá lâu rồi, hiểu lầm kéo dài này cũng nên chấm dứt thôi.

Để phá tan bầu không khí tẻ ngắt ấy, hấn đành lên tiếng trước, mặc dù câu hỏi của hấn rất là zó zẩn

_Em... đói ko??

Nó ngạc nhiên quay qua hấn, sau đó phì cười.

Nó ko đáp lại chỉ lắc đầu nhẹ, rồi như chợt nhớ ra điều gì đó, nó nói

_Em chưa muốn về nhà!! Mình đi lằng quằng đâu đó chút nhak...

_Ukm, zậy ra bờ sông đi, ko khí ở đó tốt lắm!! – hấn nhanh nhẩu.

Nó mỉm cười, nhẹ đan những ngón tay vào nhau. Thật sự nó cũng ko biết phải nói gì với hấn đây. Hơn một năm nay, mọi chuyện hiểu lầm đều do nó mà ra cả... giờ nó rất muốn nói lời xin lỗi với hấn, nhưng ko thể cất lời được. Nó cảm thấy xấu hổ... Đúng là thật khó để nói lời xin lỗi.

Ở nhà, Thiên, Trang, ông Lâm và Akira đang lo sốt vó lên vì 2 chuyện.

Một là nó đã bị Kha lôi đầu đi tuốt tuần tuốt, có thể 2 đứa chúng nó sẽ nổi lại tình cũ – một tình yêu đáng nguyên rủa.

Hai là khi ông Lâm gọi điện kt xem Hân Hân đã về chưa thì quản gia nhà Hân nói chưa thấy về.

Chuyện của Hân khiến ông Lâm lo lắng hơn chuyện của nó và Kha. Ông đã hứa với ba mẹ Hân là sẽ chăm sóc cô chu đáo, vậy mà ông lại để cho Hân dính vào bạch phiến, giờ Hân lại mất tích.

...

Nó và hấn tung tăng nắm tay nhau đi về nhà. Gần tới nhà, nó sực nhớ là ba nó vẫn còn nghĩ 2 đứa là anh em song sinh, vội giật tay ra khỏi tay Kha.

_Em sao vậy?? – Kha ngạc nhiên hỏi.

_À, em... chuyện này... ba chưa biết!!! – nó ngập ngừng.

_Ukm, thì chỉ ở nhà thôi nha. Tụi mình sẽ giấu ba em thêm một thời gian nữa.

...

Vài ngày sau đó, lại có điện thoại của ba mẹ Hân tại . Họ đột nhiên gọi tới xin hủy hôn sự giữa Hân và Kha, và báo Hân đã trở về. Tuy ko hiểu đã có chuyện gì xảy ra nhưng ông Lâm cảm thấy nhẹ nhõm hấn, ít ra thì Hân cũng đã trở về, mọi trách nhiệm sẽ ko dồn lên ông nữa.

Một tuần sau, nó thấy Ashe và Trân cặp kè với nhau. Ngạc nhiên, nó kéo Trân ra một góc và gặng hỏi

_Chuyện này là sao?? Em với gã đó...

_Là một cặp rồi chị!!! – Trân tươi cười.

_Tại sao???

_À chuyện là bữa đó em giúp anh thoát khỏi một đám lộn xộn – Trân nói chung chung – Và rồi từ đó em với anh thân nhau hơn, hay đi chung hơn. Rồi một bữa anh nói em với anh cặp với nhau đi. Em đồng ý, vậy thôi.

Tuy ko hiểu lắm – Trân kể đại khái quá – nhưng nó cũng chẳng hỏi gì thêm. Nếu Trân đã ko muốn nói thì nó cũng ko ép, ai cũng có bí mật riêng của mình mà. Cuộc sống của nó trở nên bình yên như trước, Kha cũng đã đi học trở lại. Lí do là muốn có nhiều thời gian để ở bên cạnh nó hơn. Trong vòng một năm, ko có sóng gió gì xảy ra thêm.

Trong khi đó ở , Thư đã thật sự có tình cảm với Trung. Mặc dù chưa thể hoàn toàn quên được Thiên nhưng Trung luôn làm cho Thư có cảm giác an toàn và được che chở, trái tim của cô cũng ấm hơn trước.

Hôm ấy, mẹ nó bỗngưng xuất hiện trước mặt ba nó. Bà đã kể lại tất cả mọi chuyện cho ông Lâm nghe. Lúc đầu, ông nhất định ko tin nhưng sau khi xét nghiệm AND thì ông ko thể ko tin được nữa. Shjñ được trở về với thân phận là đại thiếu gia của tập đoàn K&T, cậu đã mở được cho riêng mình một cô nhi viện để giúp đỡ cho các trẻ em khuyết tật.

Sau tốt nghiệp, nó trở thành nữ hoàng của K&T và trở về phát triển sự nghiệp của mình, và có thể đoàn tụ với bạn bè.

...

_Điện nè, anh có chuyện muốn nói với em!! – Kha ngồi xuống bên cạnh khi nó đang đọc báo.

_Có chuyện gì zậy anh?? – nó đáp ko nhìn Kha.

_Sau đám cưới của thằng Trung... anh sẽ đi Mi!!

Nó giật mình đánh rơi tờ báo xuống sàn.

_Anh... nói cái gì??

_Anh gia nhập FBI!

_Anh... định chống đối tổ chức của em sao?? – nó nhăn mặt.

_Ko, anh muốn trở thành một FBI thôi, ko chọc phá gì K&T đâu!!

_Anh... thôi được, anh đi đi!! – nó thở dài.

Kha ôm chầm lấy nó, hôn nó từ đầu tới chân và nói

_Ko sao đâu, sẽ nhanh thôi em!!

Nó cũng ôm lấy Kha, và hình như nước mắt của nó rơi xuống.

Sắp phải xa nhau rồi, lần này sẽ thật lâu, lâu lắm mới gặp lại. Nó sẽ nhớ hần lắm.

Ngày 23.12.2010... Hôm nay là đám cưới của Thư và Trung, một cặp đôi chỉ vừa mới 20t đã trở thành vợ chồng. Bước đường sau này còn dài, chông gai trên con đường đời còn lại cả hai sẽ cùng nhau gánh vác, sẽ ko còn một mình nữa.

Ngày thành đôi, Thư rạng rỡ lắm, như một thiếu nữ 18 vậy. Nó rất mừng cho Thư – cô bạn thân từ hồi cấp II của mình, nhưng lại trở nên buồn ngay sau đó vì nghĩ tới sự chia li giữa nó với Kha. Sắp xa nhau rồi, sẽ ko giống như sự chia li lần trước, lần này mới đích thực là sự chia tay ko hẹn ngày trở lại. Đến khi ấy, ko biết Kha có còn nhận nó ko hay là sẽ có người phụ nữ khác...

Ngày Kha đi, bầu trời xanh và cao thăm thăm ko một gợn mây, nhưng lại đầy nước mắt của sự đau buồn.

Kha đi, nó chỉ còn biết đứng nhìn theo cho tới khi máy bay khuất sau những làn khói để lại...

Ngày 25 tháng 12 năm 2020,

Vậy là đã 10 năm 2 ngày rồi từ khi Kha ra đi. Kể từ ngày hôm ấy, nó ko còn nhận được tin tức gì của hần nữa cả, cứ như là hần đã bốc hơi khỏi cuộc đời nó vậy.

Hôm nay đã là Giáng Sinh rồi. 10 năm nay ko có năm nào là nó ko mong chờ hần. Giáng Sinh nào nó cũng tới nhà thờ để cầu nguyện cho hần mau mau trở về.

Đêm nay cũng vậy, nó lại tới nhà thờ như Giáng Sinh của những năm trước để cầu nguyện cho hần mau trở về.

Phía trong nhà thờ tối om om, mọi người đã dời hết đèn điện ra ngoài để làm lễ. Nó bước vào trong, ko gian thật ấm cúng. Hình như có người đã tới trước nó rồi và đang ngồi ở băng ghế ngang phía trên. Dù tối nhưng nó cũng nhận thấy đó là một người đàn ông

_Anh ko ở ngoài làm lễ với mọi người sao?? – nó bước tới gần người đàn ông.

_Ồm... ko!! Tôi muốn ở đây chờ người tôi yêu!! Còn cô??

_Tôi cũng vậy. Vậy là đã 10 năm 2 ngày tròn anh ấy rời khỏi tôi rồi. Ko biết bao giờ tôi mới được gặp lại anh ấy đây~

_Hahahahahhh...

_Anh cười cái gì???

_Em iu, em nhớ anh mà sao lại ko nhớ giọng nói của anh vậy?? Trương Hoàng Phương Đẹp mà anh biết đâu rồi???

Nó ngạc nhiên quay sang nhìn người đàn ông. Có lẽ nào đây lại chính là giấc mơ của nó? Giấc mơ mà 10 năm nay nó ấp ủ??

_Anh... Kha???

_Đúng, là anh đây?? Anh đã trở về với em đây, cô gái bé bỏng à!!

_Trời đất, 30t rồi mà còn bé bỏng nổi gì?? – nó châm.

_Em kì quá, 10 năm ko gặp mà em thay đổi nhiều quá!! Trông em gầy hơn đó!!

_Anh thì mập hơn!!!

Dù ko có đèn điện nhưng nó và hần có thể cảm nhận được nhau rất rõ ràng. Hần nhìn thấy gương mặt rạng rỡ của nó, và nó nhìn thấy gương mặt sáng ngời của hần. Đã 10 năm rồi, ngoại hình đã thay đổi rất nhiều nhưng tình yêu dành cho nhau của nó và hần vẫn còn tồn tại mãi mãi.

_Về thăm cháu của chúng ta thôi!! Một cặp song sinh đó!!

_Khoan, mẹ và ba sao rồi em??

_Mẹ sống ở Nhật với anh Shjn, còn ba thì đã đi du lịch đó đây rồi!! Giờ nhà chỉ còn em, THIên và Trang thôi. Akira cũng đã đi với ba rồi. Hần cũng đã có một cuộc sống ổn định với chồng và hai đứa con, chồng cô ấy yêu cổ lắm. Còn THư và Trung thì đã có một cặp quý tử, TRân sống ở Nhật với Ashe, còn Tiên cũng đã lấy vợ và sống một cuộc sống hạnh phúc bên cạnh cô công chúa nhỏ...

_STOP!! Anh chỉ hỏi ba mẹ thôi mà em khai tùm lum vậy???

_Hi...

Nó cười trừ. Bây giờ trong lòng nó dâng lên một niềm hạnh phúc khôn tả.

_Chúng ta về nhà thôi!! – nó mỉm cười quay đi.

Nhưng hần đã nhanh tay kéo nó ngồi phịch lên đùi mình. Một cách nhẹ nhàng, hần đặt lên môi nó một nụ hôn nồng ấm, một nụ hôn của sự thương nhớ, một nụ hôn đoàn tụ, một nụ hôn thật ấm áp. Nó hạnh phúc lắm, đã 10 năm rồi nó chỉ mong chờ cảm giác này thôi.

Cứ thế, trong đêm đen có hai người đang hôn nhau nồng thắm mà ko biết ở ngoài cửa có người đang nhìn trộm mình...

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiem-no-le>